

Y Chanh

Bích Thuyết Cần Vân

NXB. THANH HÓA

1

Y THANH

BÍCH HUYẾT CAN VÂN

(tập 1)

NHÀ XUẤT BẢN THANH HÓA

2006

Chương 1

THƯ SINH ĐIÊN

Cây ngọc nở hoa, ánh trăng sáng trời, đó là cảnh ở Dương Châu. Dương Châu và Tô Châu cùng nổi tiếng về cảnh đẹp người đông như nhau, cả hai danh thắng ấy đều hơn hẳn các danh thắng ở đất Tần Hoài.

Dương Châu phồn hoa đông đảo đủ mọi hạng người từ quan quyền, thương buôn đến các nho sinh thanh nhã, vì là nơi phồn hoa phú quý nên Dương Châu cũng hấp dẫn nhiều gái đẹp danh kỹ tìm tới, người ta có câu nói: “Bên lưng đem hàng ngàn vạn quan tiền hãy tìm tới Dương Châu”. Khắp nơi trong thành Dương Châu nơi nào cũng là trà đình tửu quán, nơi nào cũng thơm nức mùi chi phấn và tiếng hát, tiếng ca múa. Khi xưa vào thời Đường, khi thi hào Đỗ Mục làm Hoài Nam tiết độ sứ có làm một bài tứ tuyệt ca ngợi vẻ ăn chơi xa xỉ của Dương Châu:

*Lạc phách giang hồ tải tửu hành
Sở yêu tiêm tế chường trung khinh
Thập niên nhất giác Dương châu mộng
Doanh đắc thanh lâu bạc hãnh danh.*

(Giang hồ lạc phách say mềm
Trên tay gái Sở lưng mềm cuộc vui
Dương Châu mê mệt một đời
Tĩnh ra chỉ được tiếng người chơi hoang.)

Bốn câu ấy thật là phong lưu đẹp đẽ khoái trá nhân khẩu. Sau này thi nhân Trịnh Bản Kiều cũng có làm một bài “Dương Châu trúc chi từ”

*Thiên gia dương nữ gia giáo khúc
Thập mẫu tài hoa dương tác điền.*

(Nhà nào cũng dạy con ca hát
Bỏ hết ruộng đồng trồng lấy hoa.)

để xưng tụng các thói quen ăn chơi xa xỉ ở đây.

Trong thành Dương Châu có một con sông và trên sông có một cây cầu nổi tiếng trong thiên hạ là “Nhị thập tứ kiều”!

Hai bên bờ sông, trà đình tửu quán áo xanh quần đỏ, hương phấn dập dìu. Mỗi lúc chiều xuống đèn lồng thấp lên, suốt một vùng “Nhị thập tứ kiều” trắng nước mê ly muôn ngàn ánh đèn lấp lánh chính là nơi náo

nhiệt nhất ở Dương Châu, tiếng ca tiếng nhạc suốt đêm không nghỉ.

Đó là nơi náo nhiệt nhất, phồn hoa nhất, nhưng... Nơi đây cũng là nơi hỗn tạp nhất trong thành Dương Châu, cũng là nơi hỗn loạn, ô uế, dâm dăng, hạ lưu hạng nhất. Tóm lại, tất cả những cái phồn hoa diễm lệ và tất cả mọi ô uế kinh tởm nhất trên đời đều có đủ.

Bấy giờ chính đang lúc thành Dương Châu sắp hoàng hôn. Tuy chưa đến giờ lên đèn nhưng cảnh vật đã đẹp một cách dễ say người. “Nhị thập tứ kiều” người qua lại vãng lai đông đúc ồn ào ngựa xe như nước áo quần như nêm, thế nhưng ngay đầu cầu lại có một thiếu niên ngồi bệt duỗi chân dưới đất, y dựa nghiêng người vào một bên thành cầu, bất cứ ai đi qua cầu cũng bị y giơ tay ra như có ý xin tiền. Nếu y là một tên khất cái thì cũng chẳng có gì kỳ dị nhưng đây lại không phải, y chỉ là một người điên!

Da dẻ y vốn rất hồng hào trắng trẻo lại thêm phần siêu dật tuấn tú như y cố ý xé tơi tả quần áo đang mặc và bôi bùn lem luốc trên người nhưng vẫn không che đậy được cái áo nho sinh màu xanh và dáng điệu thoát tục của y. Khuôn mặt y rất đẹp với cặp mắt phụng, lông mày dài thanh thoát, sống mũi dọc dừa như một thỏi ngọc hết sức anh tuấn. Chỉ tiếc hai con mắt y ảm đạm thất thần và có phần hơi mê loạn. Tuổi y xem ra cũng còn khá trẻ, chắc chắn không quá hai mươi là

mấy, xem tướng mạo y siêu phàm đúng là một công tử giữa cuộc đời ô trọc.

Thế mà y lại là một người điên, đúng là tạo hóa hay đùa cợt nỡ đẩy đến thảm cảnh này. Xưa kia có lẽ y phải là một công tử mà đi đến đâu các vị cô nương cũng phải liếc mắt nhìn theo, nay mọi người đi qua trước mặt y ai nấy cũng phải chau mày nhún vai cố quanh qua chỗ y ngồi và trong ánh mắt nhìn y có gì ghê sợ chán ghét.

Có nhiều chiếc kiệu của các cô nương đi qua vội vã rủ rèm xuống, cũng có vài cô nương nhìn thấy y nhẹ buông tiếng thở dài như có ý thương tiếc. Đột nhiên y rú lên một tiếng hét:

– Ôi! Xe ngựa đâu dừng đi, lại đây cán chết ta đi...

Y đuổi dài chân cơ hồ chặn hết nửa cái cầu như muốn xe ngựa đi qua đây phải cán gãy chân y.

– Dừng sợ gì cả, cứ cán gãy đi, cán chết ta đi, ta chỉ có một thân cô độc không có ai thân thuộc bắt đền mạng, cũng chẳng ai thèm báo quan đâu mà sợ. Đến đây, cán chết ta đi, đừng bỏ chạy...

Tiếp theo đó y cười điên cuồng hai tay múa may loạn bậy trên không, y cười đến độ cong cả người, đột nhiên, y im bất tiếng cười, long đôi mắt găm rú:

– Người tưởng người có thể cán gãy chân ta được ư? Dừng hòng, dù người có cầm đao tới cũng chưa chắc chặt gãy được chân ta, không tin các người cứ thử xem!

Tuy y thách thức vậy nhưng nào ai dám chém gãy chân y? Nào ai muốn thử làm gì? Chẳng ai thèm để ý gì đến y cả. Thế nhưng người ta không chú ý thì y càng kêu gào. Đột nhiên trong khu rừng gần “Nhị thập tứ kiều” bước ra một hán tử thân hình cao lớn, sắc mặt trắng dã, nhãn thần hán tử rất sắc sảo vừa nhìn đã nhận ra đó là một cao thủ võ lâm, hán mặc một bộ y phục quý phái càng biểu lộ hán xuất thân từ một gia đình quý tộc. Hán phi thân thẳng đến đầu cầu, cực kỳ cung kính cúi gập thân nhẹ nói:

– Nhị gia, trời không còn sớm nên trở về thôi, đại gia chính đang đợi nhị gia về đây.

Người điên ngẩng đầu lên ngơ ngẩn nhìn hán tử nọ, y mơ hồ:

– Về ư? Về nơi đâu chứ? Nhà ta nào có?

Hán tử cao lớn vẫn cung kính đứng hầu không đáp. Người điên mỉm cười đứng bật dậy:

– Muốn về ngươi cứ về đi. Ta đâu có nhà mà về?...

Y dừng lại một chút, lắc mạnh đầu nói tiếp:

– Không, ta có nhà nhưng nhà ta ở xa lắm, trên một đỉnh núi...

Y bật cười ha hả tiếp luôn:

– Không, đó cũng chẳng phải là nhà ta, đó chỉ là nơi hung hiểm, là nơi giết người, nhà ta chính là ở nơi này, nơi này tốt lắm, tốt lắm...

Vừa nói lảm nhảm, y vừa động thân định bước đi. Hán tử cao lớn vội hoành thân chặn ngang đường, khổ sở van nài:

– Nhị gia, nữ nào...

Người điên trừng mắt:

– Sao? Người định đánh nhau với ta ư?

Hán tử cao lớn hoảng hốt:

– Nhị gia, không dám, tiểu nhân không dám...

Người điên mỉm cười:

– Chủ nhân người còn không dám hướng gì người!

Tay áo y phát mạnh bước xuống cầu bỏ đi. Hán tử cao lớn không dám ngăn cản nữa, hẩn thở dài lắc đầu vội vàng bước theo. Chung quanh “Nhị thập tứ kiều” chẳng những đầy trà đình tửu quán mà còn là nơi người ta tụ tập đến thi tài đánh cờ cao thấp. Kể có nhiều tiền sau những cuộc truy hoang mỗi mẹt có thể tìm đến một quán trà vừa nhấm nháp vị trà quý “long tỉnh” vừa đánh vài ván cờ hoặc tụ năm tụ bảy đàm luận những chuyện văn chương cao nhã.

Người điên, hình như bản chất cũng vốn cao nhã, y lảo đảo bước vào một trà quán có tên là “Thanh phong hiên”. Vào trong ấy nhưng y lại không uống trà mà chỉ chăm chú nhìn mấy bàn cờ đang sát phạt nhau.

Lúc ấy ở một cái bàn ngay song cửa sổ có bốn lão nhân đang chăm chú vây quanh một bàn cờ, tuy là bốn nhưng chỉ có hai lão nhân thực sự hạ cờ còn hai lão nhân kia ngồi xem. Lão nhân cầm con cờ cứ lắc đầu vuốt râu nét mặt nhăn nhó vì một nước cờ bí, đó là lão ngồi bên hữu, nhìn thế cờ lão đang lâm vào thế nguy, hai lão ngồi xem người bảo nên đi con “Xa”, người bảo nên đi con “Tượng”, nhưng lão nhân vẫn chưa quyết vì chưa tìm ra được nước cứu nguy.

Bấy giờ chủ nhân quán trà và tiểu nhị nhìn thấy thư sinh diên bước vào, theo sau là một hán tử cao lớn, chủ quán biến sắc khi nhìn thấy hán tử ấy, lão vội vàng bước tới đón:

– Đồng gia, xin người giúp đỡ, năm nay sự buôn bán khó khăn...

Hán tử cao lớn được gọi là họ “Đồng” chau mày:

– Có tổn thất gì cứ ghi lại đó, ngày mai trong phủ sẽ cho người đến thanh toán.

Lão chủ nhân không dám nói gì nữa, lão gượng nở nụ cười nhưng rồi lại ủ dột lắc đầu than thở:

– Thực ra cũng tại ông trời già không có mắt bắt Văn Nhân đại hiệp gặp đủ mọi bất hạnh, chứ như năm xưa “Cầm kiếm thư sinh” là đệ nhất cao thủ thiên hạ, uy danh chấn động khắp nơi, nào ngờ ngày cưới được mỹ nhân cũng là ngày thảm họa, vừa mới ghé môi vào chén rượu hợp cẩn thì đã...

Lão nói tới đó bỗng nhận ra sắc diện hán tử cao lớn họ Đồng khác lạ, lão vội im bất câu nói.

Cùng lúc ấy thư sinh điên đã bước tới bàn cờ bên cửa sổ, y cúi xuống nhìn, bốn lão nhân vẫn tập trung hết tinh thần vào bàn cờ không ai để ý sau lưng có người bước đến. Thư sinh điên nghiêng đầu nhìn lướt một cái, đột nhiên nói:

– Lão nhân, cần gì phải nghĩ ngợi cho phí sức, sao không đi thế “liên hoàn mã”?

Y vươn tay chụp liền con cờ đặt xuống một nước mới. Hai lão nhân xem cờ giật mình im bất miệng chờ mắt. Lão nhân đang phân vân vì cuộc cờ tình ngộ vỗ bàn kêu lên:

– Cờ hay tuyệt, hay tuyệt. Cao, cao lắm, sao lão ta nhìn không ra nhỉ?

Lão vui vẻ mừng rỡ cười to vuốt râu lia lia. Đâu phải lão nhìn không ra, chỉ vì tay cờ lão còn quá thấp không bằng người đó thôi. Lão bật kêu:

– Ngô lão ca, đến lượt lão ca đấy.

“Ngô lão ca” ngồi đối diện vốn đã nắm chắc phần thắng bỗng cục diện biến đổi, ưu thế biến thành liệt thế, bất giác lão then quá hóa giận hậm hực nói:

– Xem cờ không được chỉ điểm, đưa nào chỗ miệng vào...

Vừa chửi lão vừa ngẩng đầu, nhìn thấy thư sinh điên, lão biến sắc mặt vỗ bàn quát:

– Thì ra là tên điên người...

Lão chủ nhân quán trà vội vàng can thiệp:

– Ngô lão, có Đồng tổng quản Trác phủ ở đây, lão nên rộng lượng!

Vị Ngô lão kia xoay đầu nhìn lại quả nhiên nhìn thấy hán tử họ Đồng đứng sau lưng, nét mặt đang giận dữ của lão đổi hẳn thành nụ cười lúng túng nghiêng thân thi lễ:

– Đồng gia, lão không nhìn thấy, xin...

Hán tử họ Đồng cười mỉm:

– Ngô lão đừng nói vậy, chỉ vì nhị gia chúng ta xen vào bàn cờ, bất quá nhị gia đã gặp đau khổ nhiều rồi, xin được chiếu cố.

Câu nói hết sức khôn khéo khiến Ngô lão vội đáp:

– Vâng đúng vậy đúng vậy...

Họ đối đáp với nhau trong lúc thư sinh điên khoanh tay sau lưng đi tới. Lão chủ nhân thở dài than:

– Văn Nhân đại hiệp thật không hổ là bậc kỳ tài có khả năng xoay đổi càn khôn...

Hán tử họ Đồng chặn ngang:

– Đâu chỉ là về thuật chơi cờ thôi đâu, danh xưng nhị gia là “Cầm kiếm thư sinh”, kỳ thực võ học của nhị gia đệ nhất, văn tài cũng cái thế không gì không am hiểu, đáng tiếc là...

Hắn cũng thở dài nảo nuốt rồi im bặt!

Lão chủ nhân tiếc rẻ:

– Đồng gia, chẳng lẽ bệnh điên của Văn Nhân đại hiệp không có thuốc nào trị được sao?

Hán tử họ Đồng buồn bã lắc đầu:

– Tiên lão ca, đại gia chúng ta xưng hiệu là “Thất tuyệt thần quân” về sở học trừ nhị gia không kể, có lẽ cao hơn mọi người trong thiên hạ, đại gia coi nhị gia như huynh đệ ruột thịt, rất tha thiết thành tâm trị liệu cho nhị gia chứ nữ nào nhìn nhị gia ra nông nổi này?

– Phải lắm, Đồng gia...

Lão chủ họ Tiên gật đầu tiếp:

– Trác đại hiệp là người hiệp nghĩa nhân từ tận tâm vì bằng hữu Văn Nhân đại hiệp mà tận tâm tận lực, có thể nói về y thuật Trác đại hiệp siêu tuyệt hơn người, đã nhiều lần chữa trị cho Văn Nhân đại hiệp không tiếc gì tiền của...

Hán tử họ Đồng gật đầu cười khổ:

– Không giấu Tiên lão ca, gia sản của đại gia chúng ta đã tốn phí không ít vì chứng bệnh của nhị gia,

người ta vẫn tưởng Trác phủ giàu có lắm, kỳ thực chỉ còn cái vỏ rỗng thể mà đại gia chúng ta không hề chau mày.

Tiền lão chủ tán thán:

– Trác đại hiệp thực là một nhân vật đáng cho người ta khâm phục...

Lúc ấy bỗng họ Đồng khẽ nhướng lông mày.

Chương 2

KỲ TÀI KINH ĐỜI

Tiền lão chủ nhìn theo cũng chau mày. Thì ra, thư sinh diên đã bước đến một cái bàn khác. Bàn này có năm đại hán mặt mũi hung tợn đang ngồi chơi bài cừ. Trà quán này vốn là nơi thanh nhã, ngồi ở đây đánh bài thực sự rất chướng mắt nhưng vì mặt mày hung tợn của năm đại hán ấy không một ai dám ngăn cản, vả chăng cũng chẳng có qui định nào cấm đánh bài trong trà quán.

Tên ngồi giữa đang vừa xào bài vừa chửi mắng luôn miệng:

– Con mẹ nó, hôm nay là ngày gì mà chia liên tiếp bốn lần chưa được tới ba điểm, con mẹ nó, chẳng lẽ là...

Tuy chửi mắng huyên thuyên như vậy nhưng hán vẫn chia bài.

Những con bài đồng bạn thu bài lên nhìn, hai tên ngồi trước và sau sắc mặt hớn hờ vì có lẽ bắt trúng bài điểm lớn, còn tên đại hán ngồi giữa tái nhợt mặt, run

tay như không dám đặt bài xuống. Đột nhiên thư sinh điên đứng bên cạnh xen lời vào:

– Đại huynh, ván này không xấu lắm đâu. Để ta giúp đại huynh một tay, đưa con bài ở dưới lên chắc chắn không thua được!

Kẻ đánh bài đang thua, tâm lý rất hoảng loạn, vừa nghe câu ấy không cần biết người nói là ai, hấn lập tức vật hai con xuống. Hai con đó là hai con ở dưới cùng được đánh ra trước đã thay đổi cục diện. Tên đại hán ngồi giữa nháy mắt lên vì vui mừng:

– Mẹ nó, vận đỏ ta tới rồi, nhờ cú bài này ta đỡ thua...

Hắn vui mừng lắm nhưng bốn tên đại hán khác lại nổi giận, tám con mắt lập tức xoay lại, một tên chửi:

– Đồ khốn, ngươi định chết sao... cắt mẹ ngươi đi!

Chắc hẳn hắn không biết trước mắt hắn chỉ là một người điên, có lẽ hắn không phải là người ở bản địa vì chung quanh vùng Dương Châu này ai mà không quen mặt thư sinh điên. Kẻ điên vẫn là kẻ điên, thư sinh ngoác miệng ra cười:

– Các ngươi giấu bài trong tay áo mà còn dám chửi người nữa à?

Câu ấy vừa thốt, đại hán ngồi giữa biến sắc, vỗ bàn đứng bật dậy, tên đại hán vừa chửi cũng đứng dậy,

hắn tung quyền đâm tới giữa ngực thư sinh diên đồng thời miệng tiếp tục chửi:

– Đồ khốn, hãy đi mà gặp Diêm vương!

Thư sinh diên vẫn sững nhìn hắn không hề né tránh. Nhưng quyền tên đại hán chưa kịp đánh trúng ngực thư sinh diên bỗng năm ngón tay chỉ phong chớp nhoáng từ bên chụp tới uyển mạch hắn tiếp theo là một giọng lạnh như băng:

– Bằng hữu, hạ thủ lưu tình!

Nửa thân đại hán đau nhói, hắn sợ hãi nghiêng đầu liếc nhìn, cạnh hắn không biết từ bao giờ đã có thêm một hán tử cao lớn sắc mặt trắng dã đưa hai con mắt uy hiếp nhìn hắn. Đại hán trừng mắt:

– Tôn giá là...

Hán tử cao lớn lạnh lẽo cắt ngang:

– Ta họ Đồng, là môn hạ của Trác phủ ở Dương Châu, đây là nhị gia của chúng ta, xin bằng hữu hãy nhẹ tay, đừng đánh người có bệnh làm gì.

Đại hán nọ chỉ kịp chớp mắt một cái, bốn đại hán đồng bạn cùng chơi bài đã cùng lượt ngã sấp xuống mặt bàn, rượu thịt chén bát bay lên tung tóe, bộ bài cửu cũng văng đầy xuống đất. Một tên đại hán phẫn nộ gào thét:

– Mặc kệ hắn là môn hạ của ai, cứ giết chết đi!

Lời dứt, tất cả đều cho tay vào lưng “soẹt soẹt” mấy tiếng, bốn thanh nhuyễn kiếm đã vọt vào tay, thân hình mau lẹ chuyển động vây hán tử họ Đồng vào giữa. Tình trạng trong trà quán đại loạn, các trà khách hò hét vang lừng trong chốc lát đã chạy trốn hết sạch, chỉ còn lại lão chủ nhân họ Tiền đang lúng túng chưa biết can thiệp ra sao.

Hán tử cao lớn họ Đồng lạnh nhạt buông lời:

– Tiền lão ca, đừng tham dự vào việc này, toàn là bằng hữu giang hồ, lão ca khỏi cần lo lắng, cứ đứng ngoài mà nhìn cho kỹ, có tổn thất bao nhiêu chút nữa ta sẽ mời năm vị đây dốc túi tiền!

Khẩu khí hán thật ngạo mạn. Bốn tên đại hán chuẩn bị động thủ đột nhiên biến sắc, chỉ nghe “hừ” một tiếng, tên đứng bên tả đâm tới một kiếm, chiêu thế xem ra cũng có lợi hại.

Hán tử họ Đồng mỉm cười nhạt nói:

– Bằng hữu, kiếm pháp khá lắm.

Hắn vừa nghiêng thân tránh kiếm cực mau vừa vươn chỉ pháp ấn mạnh vào đại hán đứng giữa vốn vẫn bị nắm cứng mạch môn, tên đại hán ấy đau choáng người lại bị họ Đồng đẩy tới đỡ chiêu kiếm thứ hai. Tên đại hán cầm kiếm hoảng hốt trầm tay xuống thu chiêu nhưng cuối cùng hắn vẫn gặp vận không may. Hán tử cao lớn họ Đồng chuyển thân chớp nhoáng đến gần hắn,

tả chưởng đập mạnh gây đôi thanh kiếm của đại hán, hán rú lớn lên thu kiếm về.

Hán tử họ Đồng ngoặt tay trái đón lấy đoạn kiếm gãy xoay thân kéo đại hán bị kiếm chế trở về vị trí cũ, hán tử họ Đồng đưa mắt nhìn ba đại hán khác cười gằn:

– Còn vị nào muốn thử nữa không?

Ba động tác lướt thân, đả thương người đoạt kiếm rồi xoay về chỗ cũ của hán như hợp thành một bát quái chỉ xảy ra trong một nháy mắt, ba đại hán kia cả kinh, tên đại hán đang bị kềm giữ buột miệng:

– Thì ra tôn giá là cao nhân không lộ chân tướng...

Hán tử họ Đồng lạnh nhạt đáp:

– Vừa rồi ta đã biểu lộ chân tướng thân phận, rất tiếc chư vị bằng hữu có mắt như mù, có tai như điếc cứ hoành hành không nói tới lý lẽ, cậy đông khinh người...

Sắc mặt hán trầm xuống, nói tiếp:

– Như nay có thể ngưng chuyện đôi co được rồi, hãy bồi thường tổn thất cho trà quán rồi lên đường, nếu không chúng ta tiếp tục tỉ thí, tại hạ xin thù tiếp.

Tình thế trước mắt quá bất lợi vì đối diện với cao thủ còn đồng bạn một tên đang lọt vào tay người, một tên táng đờm vì thất thủ còn đâu hùng khí nữa? Ba tên đại hán đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên cùng cất kiếm

vào vỏ ném xuống bàn một đĩnh bạc, không tên nào dám thốt một lời, cúi đầu bước ra khỏi quán.

Bấy giờ hán tử họ Đồng mới nới lỏng tay ra, tên đại hán đang bị kèm giữ lão đảo lui lại phía đồng bạn, họ Đồng buột lời:

– Khoan đã, các bằng hữu hãy để lại danh hiệu!

Đại hán đứng giữa hơi ngần ngừ một lát, cuối cùng miễn cưỡng đáp:

– Chúng huynh đệ “Lỗ trung ngũ hổ”!

Hán tử họ Đồng nở nụ cười an nhàn:

– Ta cũng xin lặp lại, ta họ Đồng, tên Thiên Giáp có thêm một tên tục là “Chấn Thiên Thủ”, nếu như các bằng hữu chưa phục, ngày khác cứ đến mà tìm ta!

Hắn thuận tay ném đoạn kiếm gãy trong tay ra “phập” một tiếng lớn, đoạn kiếm ấy cắm trước mặt đại hán sâu vào đất hơn nửa phần còn lại liên tục lay động.

Bọn “Lỗ trung ngũ hổ” vừa nghe tên hiệu đối phương liền chấn động biến sắc, vội vàng vọt thân ra khỏi trà quán không màng gì tới đoạn kiếm gãy!

“Chấn Thiên Thủ” Đồng Thiên Giáp bất giác bật cười chầm chậm chuyển thân nhìn lão chủ nhân họ Tiên:

– Tiên lão ca, đĩnh bạc này có đủ...

Đột nhiên hắn biến sắc hấp tấp nói:

– Tiền lão ca, có thấy nhị gia chúng ta đâu không?

Đúng vậy trong lúc hấn bận rộn với bọn “Lỗ sơn ngũ hồ” kia thư sinh điên nộ dĩ nhiên không biết biến mất đằng nào. Lão chủ họ Tiền giật mình đưa mắt đảo chung quanh kinh ngạc kêu:

– Không có, ta đâu có nhìn thấy Văn Nhân đại hiệp đi từ lúc nào...

Đồng Thiên Giáp vừa cấp tốc vọt ra cửa vừa sợ hãi than:

– Giả như xảy ra chuyện gì cho nhị gia, e rằng đại gia giết ta mất...

Lời chưa dứt thân hấn đã ra ngoài trà quán. Trà quán chỉ còn trở lại một mình lão chủ họ Tiền đưa mắt nhìn đoạn kiếm gãy cắm nửa thân trong đất, lão phát run...

*
**

“Xuân phong lãng hoa tam thiên khách.

Minh nguyệt Dương Châu đệ nhất lâu”

(Gió xuân đưa tới ba ngàn khách.

Trăng sáng Dương Châu đệ nhất lầu).

Đó là hai câu đối treo hai bên cánh cửa đại môn một tửu lầu ở Dương Châu được dát bằng những chữ vàng. Cái tấm biển tên tửu lầu treo trên cao viết năm chữ lớn: “Dương Châu đệ nhất lầu”. Mới thoát nhìn

tưởng như khẩu khí có phần khoa trương, nhưng sự thực hết sức đúng chứ không nói quá một chút nào vì cái “Dương Châu đệ nhất lầu” này kiến trúc hết sức to lớn đường bệ tuyệt mỹ vừa hào hoa xứng đáng với tên gọi “Dương Châu đệ nhất lầu”.

Chẳng những như thế vị chủ nhân của “Dương Châu đệ nhất lầu” còn không tiếc tiền của mời toàn những mỹ nữ giai nhân thiện nghệ ca vũ đắt giá nhất của hai miền Nam-Bắc về để giúp trợ thêm tủy hứng của các giai khách.

Mỗi tối khi đèn vừa thắp lên, “Dương Châu đệ nhất lầu” sáng rực chẳng kém gì cung điện của bậc vương giả, tiếng ca hát múa máy náo động suốt đêm một góc “Dương Châu thành”. Thêm vào đó “Dương Châu đệ nhất lầu” còn đủ cả rượu ngon, gái đẹp, cách chiêu đãi thân thiết nên suốt đêm ngày hào khách lúc nào cũng đông đảo. Thế nhưng “Dương Châu đệ nhất lầu” lại có một điểm không được hay cho lắm là bàn ghế được phân chia ra nhiều bậc, khách được mời lên lầu có nghe hát xem múa phải là khách trước tiên có nhiều tiền và hình dung phải tuấn nhã hào hoa. Còn nếu ít tiền xin mời ngồi dưới lầu và chỉ được nghe trộm tiếng ca múa từ trên lầu vọng xuống và những bóng mỹ nhân lay động trên vách dọi từ chân cầu thang xuống.

Thực ra nói đi cũng phải nói lại, tiền phải bỏ ra để lên được trên lầu không phải là ít, cao gấp nhiều lần giá tiền cùng một bàn rượu ở dưới lầu. Lúc bấy giờ “Dương

Châu đệ nhất lầu” đang vào giờ đông đúc nhất, người ra kẻ vào vui đùa nhộn nhịp, đột nhiên một thư sinh điên đảo nghiêng ngửa bước thẳng vào tử lầu. Mọi người đều vội vã tránh đường cho y vì chẳng những y điên mà cách ăn mặc hết sức rách rưới hôi hám làm ai nấy cũng phải sợ.

Thư sinh điên ngang nhiên tiến vào tử lầu. Theo lẽ với thân tàn ma dại như y nên kiếm một góc khuất nào dưới lầu mà ngồi là đủ rồi, thế nhưng y không thềm nhìn một ai, bước thẳng lên lầu! Bọn tiểu nhị hoảng hốt nhìn thấy y xăm xăm bước lên lầu nhưng không ai dám ngăn cản, mấy tên chỉ đưa mắt nhìn nhau và cuối cùng một tên đành quay vào phi báo cho lão nhân chưởng quỹ. Dù đã cấp tốc phi báo nhưng vẫn chậm mất một bước, thư sinh điên kia đã lên tới lầu trên, y vừa bước hết cầu thang, khéo sao lại chạm mặt ngay với một ca kỹ tuyệt đẹp. Thư sinh điên trở mặt bước tới như muốn ôm lấy nàng ca kỹ ấy cười cợt:

– Tiểu nương tử, đừng đi nữa nhé, có ta đây mà...

Vừa nói y vừa chụp lấy cánh tay ngọc ngà của nàng. Mỹ nhân hoảng sợ lùi lại thu tay về, mặt hoa biến sắc, thư sinh điên xông tới cười nham nhở:

– Tiểu nương tử, chớ sợ, sở dĩ ta tiều tụy thế này là vì bị người ta hãm hại chứ xưa kia ta tuần tú như tiên đồng ấy.

Y giơ tay chỉ một vòng quanh các thực khách đang ngồi ăn uống, cất giọng thật to:

– Tiểu nương tử thèm gì cái bọn túi nặng vàng bạc kia, trông chúng quý phái nhưng chẳng biết tiền ở đâu lắm thế và cũng chẳng biết trong bụng chúng âm mưu quỷ quái gì đâu...

Câu nói ấy khiến tất cả thực khách đều biến sắc, không ai thèm nhìn y và cũng chẳng ai dám phản ứng với câu nói hỗn láo khiêu khích ấy. Thư sinh điên chưa chịu buông tha, y bước luôn đến cái bàn gần nhất, bàn ấy có hai trung niên ra dáng thương gia đang ngồi uống rượu, trên bàn rượu thịt khá phong phú nhưng chưa ai động tới đĩa.

Thư sinh điên tiến đến sát bàn vươn tay chụp liền một đùi gà luộc, y há mồm ngoạm một miếng lớn nhai chóp chép như chung quanh không có người. Hai trung niên biến sắc đứng dậy, họ cố nén giận gọi to bọn tiểu nhị. Tiểu nhị hấp tấp chạy đến cúi mình xin lỗi lia lịa rồi vội vàng mời hai vị khách sang một bàn khác.

Hai vị khách vừa đi, thư sinh điên đắc ý ngồi luôn xuống bàn ấy, bao nhiêu rượu thịt để sẵn y chén tì tì, đĩa này bốc một miếng, đĩa nọ bốc một miếng ăn ngồm ngoàm rất khó coi. Thư sinh điên tuy ngồm ngoàm ăn mà vẫn cố nói:

– Ủa! Sao hai người lại đi đâu vậy? Sơn hào hải vị, rượu ngon thịt ngọt bỏ đi không tiếc sao? Lại đây nào, lại đây, ba chúng ta cùng say với nhau!

Vừa nói y vừa dốc ngược hũ rượu vào miệng mặc cho rượu tràn ra cả hai bên mép. Chớp mắt, hũ rượu

sạch không còn một giọt, y vắt hũ rượu xuống đất một cái “bình”, chùi mép định đứng dậy bỗng cầu thang rung lên, một lão nhân tóc bạc ốm yếu mặc trường bào bước lên, theo sau lưng là hai tên tiểu nhị.

Đó là chương quỹ “đệ nhất lâu”, lão nhìn thư sinh điên, miễn cưỡng nở một nụ cười thận trọng thăm dò:

– Văn Nhân nhị gia...

Thư sinh điên đảo lộn hai mắt:

– Lão gọi ai là “Nhị gia”?

Lão chương quỹ vội đáp:

– Dĩ nhiên là gọi ngài...

Thư sinh điên bật cười:

– Hừ! Chẳng hiểu lão có ý gì. Ta không quen biết lão, sao lão lại gọi ta là “Nhị gia”?

– Nhị gia quên rồi đấy, lão chính là chương quỹ Nhiệm Khổng Phương...

Thư sinh điên “ồ” một tiếng:

– Phải, phải, phải, té ra lão có hai mắt mà lại ngu đi nhận là “mắt vuông” thôi ư? (chữ Khổng Phương nghĩa đen là “mắt vuông”).

Câu nói ấy khiến toàn bộ thực khách trên lầu bật tiếng cười. Lão chương quỹ Nhiệm Khổng Phương đỏ

gay mặt, lão đã giận lắm nhưng cố miễn cưỡng nhin nhục cười gượng:

– Văn Nhân nhị gia!

– Thôi được...

Thư sinh diên tiếp lời:

– Không cần gọi tên ta nữa, để ta đi cho rồi...

Y đứng dậy ngay sau câu ấy.

Chương 3

THẦN BÍ NAM NỮ, ẨN TÌNH

CHƯA TAN

Lão chưởng quỹ Nhiệm Khổng Phương thở phào nhẹ nhõm. Nhưng, thư sinh điền chỉ bước có hai bước đột nhiên dừng lại nói:

– Khoan đã, nơi đây toàn là bọn đại lão gia đại công tử nhiều tiền, còn ta chẳng có đồng nào trong người, tại sao ta không bảo chúng cho ta chút ít...

Lão chưởng quỹ nghe rất chói tai đang định mở miệng, thư sinh điền đã chuyển thân chớp nhoáng đến bên một bàn. Quả thực y đưa tay ra nhìn hai tử khách mỉm cười xin:

– Nhị vị, xin cho vài đồng cho ta trả tiền rượu!

Hai tử khách ấy là hai hán tử trung niên ăn mặc như các nhân vật giang hồ, cả hai biến sắc, tên ngồi bên tả khẽ “hừ” một tiếng, lạnh lùng giơ tay lên đánh liền một chưởng ngược lại, thư sinh điền bị đẩy ngã

xuống mặt ván lầu. Cái ngã ấy càng làm y thêm điên, y bật thân dậy chỉ vào mặt hai hán tử trung niên chửi:

– Bọn lớn gan, hai thằng bay dám đánh ta, hai thằng bay không biết ta là ai hay sao, năm xưa ta tung hoành Nam Bắc, ngạo nghễ võ lâm xưng tôn thiên hạ đi tới đâu là được hào kiệt bốn phương tiếp đón, còn bọn hắc đạo nghe tên ta vội vàng đào tẩu, hôm nay chúng bay dám đánh ta, nếu như xưa, đời nào chúng bay hòng...

Hai hán tử trung niên thành linh đứng bật dậy, cả hai cười gằn:

– Chuyện xưa là chuyện xưa, chuyện nay là chuyện nay...

Lão chưởng quỹ Nhiệm Khổng Phương xạm mặt chạy đến hai tay xua lia lia:

– Nhị vị, nhị vị xin nể mặt tiểu lão đây mà tha thứ cho, xin muôn ngàn tha thứ cho, nhị vị đều là cao nhân, hà tất...

Tên trung niên hán tử bên tả lạnh lẽo nói:

– Hãy bảo y tránh xa các đại gia chúng ta.

Lão chưởng quỹ vâng dạ liên hồi xoay lại thư sinh điên vẫn đang chửi rửa, lão khó khăn lắm mới kéo được y về chỗ cũ nhưng y vẫn chưa hoàn toàn bình tĩnh. Lão chưởng quỹ Nhiệm Khổng Phương thở phào đưa ống tay áo chùi mồ hôi lấm tấm trên trán. Bấy giờ từ phía đông

các dây bàn bồng có một âm thanh nhẹ nhàng trong treo:

– Di Sương ơi, người kia giả vờ điên đấy phải không?

Âm thanh trong treo nhỏ nhẹ ấy phát từ miệng một thiếu niên áo đen, thiếu niên hắc y ấy có hai mắt sáng long mày đẹp như hai mũi kiếm, môi đỏ, răng trắng, anh tuấn hơn người, đúng là một thiếu niên đẹp đẽ, chỉ tiếc là nét mặt thiếu niên quá nặng sát khí trông rất dễ sợ. Bên cạnh thiếu niên là một thiếu nữ cũng toàn thân áo đen có da thịt trắng như tuyết, búi tóc cao, nhan sắc thanh nhã, nàng hơi cong đôi lông mày đẹp như không thể nào đẹp hơn. Nếu đem so sánh nàng với các kỹ nữ xinh đẹp có mặt trong tử lâu này chẳng khác nào so sánh ánh trăng với đèn dầu nhưng nét mặt nàng lạ thay, lại hết sức buồn bã ảm đạm. Đồng thời, ở nàng còn toát ra một khí chất hết sức cao quý. Điểm duy nhất khiếm khuyết ở nàng là thần thái nàng lạnh lẽo như băng giá, khuôn mặt mỹ lệ ấy như bao phủ bởi một lớp sương lạnh khiến người đối diện phải sinh sợ hãi. Nàng được thiếu niên áo đen gọi là “Sương di” (di Sương); nghe hỏi vội đáp lập tức:

– Không đâu, Mai Lãnh, y điên thực sự chứ chẳng có chút nào giả vờ đâu!

Thiếu niên áo đen ngẩn mặt ra, hai lông mày khẽ nhướng lên:

– Sương di, sao vậy, y điên thật à? Xem tướng mạo y là nhân vật xuất chúng thế kia nếu là điên thật chẳng đáng tiếc lắm sao?

Thiếu nữ hắc y đáp:

– Cháu biết gì chuyện của y mà cháu cho là đáng tiếc?

– Chuyện y như thế nào? Sương di biết chứ?

– Đối với người ấy dì biết khá nhiều, kỳ thực, biết chuyện của y cũng chẳng phải có một mình dì, có thể nói khắp võ lâm giang hồ không ai không biết chuyện y...

Thiếu niên áo đen ngạc nhiên:

– Thế... tại sao cháu lại không biết?

– Không phải cháu không biết mà chỉ vì cháu không biết đoạn cuối thương tâm bi thảm của y đó thôi, vì cháu suốt đời ở trong thâm sơn cùng cốc không can dự thế sự, mẹ cháu không dám rời xa cháu một bước và cũng chẳng chấp thuận cho môn nhân đệ tử kể chuyện võ lâm cho cháu nghe.

– Thế dì Sương có bằng lòng nói cháu nghe chẳng?

Nữ nhân áo đen gật đầu:

– Được, dì bằng lòng chứ.

Thiếu niên áo đen mỉm cười vội gấp cho nữ nhân áo đen một cái túi gà bỏ vào bát nạng:

– Dì Sương, hãy ăn một miếng trước đã...

Nữ nhân áo đen không động đũa, hai mắt đẹp nàng chuyển động nhìn thiếu niên hết sức ưu ái:

– Cháu cứ để dì tự nhiên... Mai Lãnh, có bao giờ cháu nghe tiếng thiên hạ đệ nhất kỳ tài “Cầm kiếm thư sinh” Văn Nhân Mỹ chưa?

– Nào chỉ nghe mà thôi? Thực ra tên tuổi người ấy nổi như sấm động, dì Sương, từ khi cháu có trí khôn, đó là người mà cháu sùng bái nhất, chỉ tiếc rằng...

– Đâu chỉ có một mình cháu sùng bái?... Câu chuyện kể ra cũng dài, cháu có biết “Cầm kiếm thư sinh” quật khởi võ lâm từ lúc nào không?

Thiếu niên gật đầu:

– Điều đó cháu có biết, trước đây ba năm.

– Đúng vậy, y quật khởi nổi tiếng từ ba năm trước, nhưng chẳng một ai biết sư phụ, xuất thân của y, chỉ trong vòng ba năm ngắn ngủi với công phu bản lãnh sở học của y, y dễ dàng đoạt được tiếng khen là thiên hạ đệ nhất kỳ tài và cũng với sở học ấy y chiếm được tình yêu của một vị cô nương cân quắc tuyệt đẹp, từ đó hai người rong ruổi giang hồ bên nhau chẳng lúc nào rời, cuối cùng họ thành hôn...

Thiếu niên áo đen luôn luôn gật đầu:

– Đúng là như thế, đúng là như thế...

Nữ nhân áo đen lắc đầu:

– Về lý thì đúng nên như thế nhưng sự thực là khác, đó cũng là do tạo vật hí lộng, trời đất ghen ghét với những mối lương duyên, trong đêm y thành hôn với vị cô nương anh tài tuyệt mỹ nọ, y vừa mới ghé môi nhấp vào chén rượu hợp cẩn là liền rơi vào cảnh huống bi thảm...

Thiếu niên áo đen biến sắc vội hỏi:

– Dì Sương, điều ấy tại vì...

Nữ nhân lắc đầu:

– Chẳng ai biết vì đâu. Tóm lại, chỉ vì y mới uống một hớp rượu hợp cẩn liền phát điên cuồng, đó là sự thực.

– Dì Sương, chắc chắn phải có người hạ độc trong chén rượu ấy.

– Từ đó tình đã biến thành thù, toàn bộ khách dự lễ cưới bị thương ra về, y đau khổ suốt đêm hôm động phòng ấy...

Thiếu niên áo đen chau mày như lây sự đau khổ của người trong câu chuyện:

– Dì Sương, thế hiện tại vị Văn Nhân phu nhân ấy ở đâu?

Nữ nhân lắc đầu:

– Nửa chén rượu hợp ‘cẩn đã thành số phận bị thăm của nàng, ba năm nay vị Văn Nhân phu nhân tội nghiệp ấy tạm ngụ trong nhà người bằng hữu chí thân của “Cầm kiếm thư sinh”, suốt ngày nàng ăn chay niệm Phật cầu nguyện trời xanh cho phu quân của nàng có ngày thuyên giảm.

Thiếu niên thở dài:

– Đáng thương thật... dì Sương, chẳng lẽ chứng bệnh của Văn Nhân đại hiệp không có thuốc gì chữa khỏi được ư?

– Dì cũng không biết nữa, vị bằng hữu thân thiết ấy trong ba năm nay tận tâm tận lực chẳng tiếc gì vàng bạc châu báu cầu tìm danh y, chính bản thân vị bằng hữu ấy cũng là một cao thủ về y học, thế mà đã ba năm “Cầm kiếm thư sinh” chẳng có dấu hiệu gì thuyên giảm bệnh tình.

– Xem ra, chỉ có thuốc giải của người hạ độc may ra mới cứu được Văn Nhân đại hiệp!

Nữ nhân áo đen không đáp. Thiếu niên nhú mày:

– Dì Sương, vị bằng hữu chí thân của Văn Nhân đại hiệp phải chăng là...

– “Thất tuyệt thần quân” Trác Không Quân!

Thiếu niên “A” lên một tiếng:

– Thì ra là người ấy...

Nữ nhân gật đầu:

– Phải. Đó chính là nhân vật thứ hai mà cháu bội phục, nói cho đúng, tên tuổi của “Thất tuyệt thần quân” chỉ đứng dưới một mình “Cầm kiếm thư sinh” trong giới võ lâm, khó có ai hào khí nghĩa hiệp như người ấy...

Thiếu niên gật đầu:

– Trừ “Cầm kiếm thư sinh” ra chẳng còn ai khác ngoài “Thất tuyệt thần quân”...

Thiếu niên hơi lắc đầu đỡ lời:

– Đương nhiên, dì Sương, còn có cả dì nữa chứ.

Nữ nhân áo đen bấy giờ mới hơi nhếch miệng cười:

– Thế ư?

– Trước mặt dì, Mai Lãnh cháu đâu dám xảo ngôn, vả chăng từ khi khôn lớn, cháu đâu có thói quen nịnh bợ.

Nữ nhân im lời. Thiếu niên liếc nhìn nàng:

– Sao, dì Sương, lẽ nào chúng ta không có cách nào hỏi Văn Nhân đại hiệp cho rõ trắng đen ư?

Nữ nhân chau mày:

– Văn Nhân đại hiệp đang trong cơn bệnh trầm kha, chúng ta có thể tìm hiểu ở “Thất tuyệt thần quân” và Văn Nhân phu nhân.

– Dì Sương, có dễ dàng lắm không?

– Mai Lãnh, dễ hay không là tùy vào ta.

Thiếu niên vẫn còn có phần chưa thỏa ý:

– Dì Sương, theo cháu với bản lãnh tuyệt thế của Văn Nhân đại hiệp, cháu không tin người khác dễ dàng hạ độc y.

– Ai bảo với cháu y bị người khác hạ độc?

– Chẳng lẽ không đúng thế ư?

– Dì không nói là không đúng, chỉ vì việc ấy ba năm nay không ai dám võ đoán.

Thiếu niên nhượng mảy:

– Có gì mà không dám? Rõ ràng là...

Nữ nhân cắt lời:

– Mai Lãnh, sự thực ba năm nay “Thất tuyệt thần quân” đã sai phái môn nhân thuộc hạ tra xét tìm kiếm khắp gầm trời chưa hề kiếm ra một dấu vết nào.

– Thế chẳng lẽ vô duyên vô cớ chỉ uống một ngụm rượu hợp cần mà phát điên liền được sao? Chắc chắn đã rõ có người hãm hại y.

– Cũng có thể miễn cưỡng nói là như thế.

– Hoặc là y có giả điên chăng?

Nữ nhân áo đen đột nhiên bật cười:

– Đường đường là một vị thiên hạ đệ nhất kỳ tài, việc gì y phải giả điên? Tất cả việc vừa rồi cháu đã nhìn thấy tận mắt rồi đó!

– Hoặc là y có ẩn tình bất đắc dĩ gì đó?

Nữ nhân lắc đầu:

– Điều ấy khó có khả năng. Nếu có ẩn tình bất đắc dĩ ắt có cách giải quyết khác tốt hơn chứ tội gì phải xé áo bôi bẩn mặt mày, cam làm...

Thiếu niên chận lời:

– Nếu là y điên thật thì chắc chắn đã bị người hãm hại.

Nữ nhân lại lắc đầu:

– Thôi được, Mai Lãnh, sự việc không liên quan gì đến cháu, bất tất phải nhọc công, chúng ta mau mau ăn cho xong, việc chính của chúng ta quan trọng hơn.

Thiếu niên “vâng” một tiếng nhưng vẫn nghi hoặc chăm chú nhìn nữ nhân:

– Dì Sương, hình như dì không thích nói về chuyện này?

– Ai nói vậy?

Nữ nhân hắc y dường như rung động bật ra câu ấy. Thiếu niên buông một câu:

– Dì Sương, cháu nhận ra...

Chương 4

VÌ NGHĨA GIỮ LỜI

Nữ nhân áo đen cắt lời liền:

– Đừng nói nữa vì chẳng có ích gì, chúng ta chưa biết rõ nội tình ra sao, chúng ta còn có chuyện cần của chúng ta, hà tất phải hao tổn thần trí vì việc người khác?

– Cháu không muốn làm Sương di xúc động, cháu chỉ nhận ra trong câu chuyện này ắt phải có ẩn tình gì rất lớn.

– Mai Lãnh, hãy nói về việc quan trọng của chúng ta đi!

Thiếu niên sợ hãi vội thưa:

– Vâng, dì Sương, cháu không nói nữa.

– Thế thì cháu hãy ăn mau mau cho xong.

Thiếu niên áo đen im lặng nhắc chén rượu lên... Bấy giờ cách bàn hai dì cháu áo đen ấy mấy bàn cũng có một lão nhân gầy gò đang nhắc chén rượu. Ngay lúc

ấy cầu thang có tiếng động, một người phi thân như bay lên, đó là “Chấn thiên thủ” Đồng Thiên Giáp, hắn vừa nhìn thấy thư sinh diên liền vội vàng bước tới, bên cạnh chưởng quỹ Nhiệm Khổng Phương lập tức nghênh tiếp:

– Đồng gia, sao bây giờ ngài mới đến...

Đồng Thiên Giáp lạnh lùng nhìn nghiêng:

– Sao? Nhị gia quấy nhiễu tửu lâu đặc tội với khách nhân các người ư?

Nhiệm Khổng Phương vội đáp:

– Đồng gia nói gì vậy, lão nào dám có ý to gan như thế, chỉ vì, Đồng gia, ngài đã biết đấy, Văn Nhân đại hiệp quang lâm tệ quán, tệ quán có trách nhiệm...

Đồng Thiên Giáp lạnh lùng cắt lời:

– Ta hiểu rõ, cứ ghi vào sổ nợ, sáng mai Trác phủ sẽ thanh toán.

Dứt lời hắn bước đến gần thư sinh diên Văn Nhân Mỹ. Lão chưởng quỹ Nhiệm Khổng Phương vẫn bám sát theo, liên hồi nói:

– Đa tạ Đồng gia, đa tạ Đồng gia.

Đồng Thiên Giáp như không hề nghe, hắn bước tới trước mặt thư sinh diên Văn Nhân Mỹ cung kính cúi lưng:

– Nhị gia, tiểu nhân cơ hồ tìm khắp Dương Châu thành. Chúng ta nên quay về đi thôi.

Thư sinh điên Văn Nhân Mỹ không buồn đáp, từ từ đứng dậy. Lão chưởng quỹ chưa kịp mừng, đột nhiên thư sinh điên chỉ vào hai hán tử trung niên nói:

– Hai tên kia vừa đánh ta!

Lão chưởng quỹ hoảng hốt chưa kịp nói câu nào, Đồng Thiên Giáp lạnh lùng lừ mắt nhìn hai hán tử gần giọng:

– Thật ư?

Lão chưởng quỹ vội bước tới cười hòa giải:

– Đồng gia, xin ngài chớ hiểu lầm, Văn Nhân đại hiệp là...

Đồng Thiên Giáp lạnh lùng nhìn xoay lại hỏi:

– Là cái gì?

Lão chưởng quỹ Nhiệm Khổng Phương hoảng sợ vội đáp:

– Đồng gia, xin ngài minh giám, lão hủ gan trời cũng không dám nói bậy, không tin ngài cứ hỏi các vị tửu khách ở đây, xem ai có thấy hai vị đây đánh Văn Nhân đại hiệp không?

Đồng Thiên Giáp quét mắt nhìn toàn tửu lâu, mọi người đều im bất cú đầu ăn uống không ai dám nói sự thật. Sự thực, Văn Nhân Mỹ là một thư sinh điên vừa

bước lên lầu đã quấy nhiễu nhiều tử húng người khác thế mà không ǎi dám nói thật, kể cả các ca kỹ diễm tuyệt kia cũng không ai dám lên tiếng. Lão chưởng quỹ Nhiệm Khổng Phương cất lời:

– Đồng gia, ngài thấy đó, lão hủ đâu dám đối ngài...

Nào ngờ, câu ấy chưa nói xong cả tử lầu đang im bất đột nhiên có giọng nói lớn cất lên:

– Ta nhìn thấy rõ, hai tên kia đánh người!

Câu nói ấy khiến bốn người biến sắc, một người chau mày. Bốn người biến sắc là Đồng Thiên Giáp, hai hán tử trung niên, lão chưởng quỹ Nhiệm Khổng Phương, còn một người chau mày là nữ nhân áo đen có khuôn mặt lạnh như băng giá. Chợt nghe Đồng Thiên Giáp cất lớn tiếng:

– Là vị cao nghĩa nào báo cho biết, Đồng mỗ xin đa tạ!

Vừa nói hấn vừa nắm chặt song quyền. Góc tử lầu, vị thiếu niên áo đen đứng bật dậy, thiếu niên thi lễ một cái nói:

– Không dám, ta thấy cái gì nói cái đó vì không muốn co đầu rút cổ.

Câu nói ấy như có ý chửi toàn bộ tử khách trên lầu, nhưng không có ai dám cự lại. Đồng Thiên Giáp hỏi:

– Tiểu ca tên tuổi là gì xin cho biết!

Thiếu niên áo đen:

– Ta họ Lê, ta xin lập lại, ta thấy cái gì nói cái đó vì không muốn co đầu rút cổ, xin các hạ chớ để tâm.

Đồng Thiên Giáp:

– Tiểu ca nói phải lắm, ta xin thay mặt chủ nhân ta đa tạ.

Khi hai người đối đáp, thư sinh điên Văn Nhân Mỹ đưa hai con mắt thất thần nhìn người nữ nhân áo đen ngồi bên cạnh thiếu niên áo đen. Nét mặt nữ nhân không biến đổi gì chỉ có cặp môi hoa đào hơi rung động, hai ánh mắt long lanh của nàng có thoáng nét buồn, nàng hơi cúi đầu xuống.

– Vị tiểu huynh đệ, ta cũng xin cảm tạ.

Thái độ ấy của y đâu có gì là điên? Hình như thiếu niên áo đen lấy làm quá vinh dự vội ôm quyền trả lễ:

– Không dám nhận hai tiếng “cảm tạ” của Văn Nhân đại hiệp, lúc này tiểu đệ chưa biết là Văn Nhân đại hiệp nên không xuất thủ bảo vệ, xin Văn Nhân đại hiệp bao dung.

Văn Nhân Mỹ sáng hai mắt cười tươi:

– Tiểu huynh đệ, ta rất vui nếu được kết bằng hữu với tiểu huynh đệ...

Vừa nói, y đã bước gần tới. Đồng Thiên Giáp vội vàng níu y lại:

– Nhị gia, xin mời ngài ngồi đây...

Văn Nhân Mỹ kinh ngạc:

– Sao? Đến kết bạn mà cũng bị người ngăn cản?

Đồng Thiên Giáp vội cười:

– Nhị gia, tiểu nhân nào dám, ngài không nghĩ ngài sắp phải về sao?

Văn Nhân Mỹ mỉm cười:

– Thôi được, ta ngồi đây vậy.

Y chuyển thân ngồi xuống. Lão chủ quỹ Nhiệm Khổng Phương rối loạn chân tay vội van nài:

– Đồng gia, xin ngài ngàn lần...

Đồng Thiên Giáp trầm sắc mặt:

– Nói sao, Nhiệm chủ quỹ, lão còn muốn gì nữa?

– Đồng gia, ngài đã biết lão hủ chỉ giữ chức chủ quỹ, lỡ ra Đồng gia trách cứ...

Đồng Thiên Giáp lạnh lùng cắt lời:

– Cứ bảo chủ nhân tìm ta mà nói chuyện, oan có đầu, trách có chủ, ta không làm phiền gì tới khách

nhân nào của ai, lão lo làm gì, hãy lùi về sau, coi chừng đổ máu đấy!

Vừa nghe đến chữ “máu” trong đám tửu khách có người đã đứng lên có ý muốn bỏ đi, nhưng chỗ đứng của Đồng Thiên Giáp lại là ngay cửa cầu thang, mấy người khách đã đứng dậy hơi ngần ngừ một chút lại đành ngồi xuống.

Đồng Thiên Giáp lạnh lẽo bật một tiếng cười khô khốc xoay người nhìn hai hán tử trung niên:

– Nhị vị, hãy trả lời ta, vị nào đã đánh nhị gia chúng ta?

Hán tử bên tả đáp:

– Ta đánh đấy, có làm sao?

Đồng Thiên Giáp lạnh lẽo:

– Chẳng sao cả, “Dương Châu thành” là nơi có vương pháp, chúng ta hãy nói về lý lẽ, bằng hữu người lấy gì mà dám đánh người? Nói!

Hán tử ấy đáp:

– Chẳng lấy gì cả, muốn đánh là đánh!

Đồng Thiên Giáp hơi biến sắc cười nói:

– Đã đánh người còn ngang ngược đủ thấy bằng hữu không muốn nói tới lý lẽ, thiết tưởng chắc bằng hữu cũng là nhân vật có tên tuổi nên mới lớn gan, phải chăng...

Hắn mỉm cười, nói tiếp:

– Lý lẽ chúng ta đã nói qua rồi, xin mời bằng hữu đứng lên!

Hán tử nọ vẫn ngang ngược:

– Vì sao ta phải đứng lên?

– Vì ta không muốn động thủ áp chế người đang ngồi!

Hán tử nọ cười lạnh:

– Người cứ động thủ, sợ gì ta không đứng dậy?

– Hay lắm!

Hai mắt Đồng Thiên Giáp lóe lên ánh hào quang:

– Hãy đáp một câu nữa, bằng hữu dùng cánh tay nào đánh nhị gia chúng ta?

Hán tử giơ cánh tay phải lên:

– Dùng cánh tay này, có bản lãnh người cứ động thủ!

Đột nhiên Đồng Thiên Giáp chớp nhoáng tiến đến ba bước, không khí tửu lâu hết sức căng thẳng, tên hán tử bên hữu đặt tay vào lưng. Đồng Thiên Giáp không thèm nhìn chúng, hắn vẫn lạnh lẽo:

– Bằng hữu, ta chẳng có thù oán gì với người, bất quá người cứ để một cánh tay lại đây ta không hề phản đối!

Hán tử bên hữu động thân, nhưng cánh tay đặt vào lưng hấn chưa kịp buông ra, Đồng Thiên Giáp đã lướt thân tới bàn, tiếp đó hấn dừng chân cạnh bàn không động thủ ngay lập tức mà chỉ đưa hai mắt nhìn trừng trừng hán tử bên tả. Hán tử ấy sắc mặt nhợt nhạt không biết là vì sợ hay vì giận, cũng đưa hai mắt nhìn thẳng Đồng Thiên Giáp. Dù Đồng Thiên Giáp chưa động thủ nhưng hai ánh mắt càng lúc càng dữ dội. Lúc bấy giờ tữu khách ai nấy đều nín thở cơ hồ nghe cả tiếng tim đập, có nhiều người mồ hôi đã thấm ướt tay.

Đột nhiên, Đồng Thiên Giáp bật cười:

– Với một chút đảm lượng của bằng hữu mà cũng dám đánh nhị...

Tiếng “gia” chưa ra khỏi miệng, bỗng nhiên có một tiếng gầm lớn, tên hán tử bên hữu dựng tay lên, thân hình xoay nửa vòng, thanh tiểu đao sáng rợn người trong tay hấn chém chớp nhoáng tới. Các tữu khách kinh hoảng bật kêu lên.

Đồng Thiên Giáp trầm mặt cười gằn, cước hữu quét mạnh, cái ghế ngồi và hán tử bên hữu ngã vật xuống, thế đao hơi dừng lại, và Đồng Thiên Giáp cực mau đã xuất thủ, chỉ lắc thân một cái, thanh tiểu đao đã lộn ngược vào tay hấn, thủ pháp hấn cực mau. Nữ nhân áo đen thấy thế cũng phải động dung, thiếu niên áo đen buột miệng tán thán:

– Cao minh, thân thủ tuyệt diệu!

Đồng Thiên Giáp mỉm cười:

– Tiểu ca quá khen!

Hắn lật nhanh cổ tay, “phập” một tiếng mũi tiểu đao cắm sâu xuống mặt bàn. Bấy giờ, tên hán tử bên tả thừa cơ xuất quyền đâm thẳng vào giữa ngực Đồng Thiên Giáp, thân hình họ Đồng nghiêng nhanh về bên tả, quyền ấy vụt vào khoảng không. Hán tử cả kinh định thu quyền về thì chưởng tả của Đồng Thiên Giáp đã tới đập xuống xương cổ tay phải đối phương. “Rắc” một tiếng dữ dội xương tay hán tử vỡ vụn, hán tử rống lên một tiếng lớn đau đến nổi sắc mặt thảm biến ôm cánh tay ngồi quỵ xuống. Hốt nhiên nghe tiếng kêu của thiếu niên áo đen:

– Các hạ hãy lưu ý sau lưng!

Đồng Thiên Giáp mỉm cười đáp:

– Đa tạ tiểu ca, Đồng mỗ đã biết!

Sau lưng, tên hán tử thứ hai đã tung thân lên rút thanh tiểu đao trên bàn lên, hắn vốn tấn công lén, nhưng khi nghe tiếng kêu của thiếu niên áo đen, bất giác hắn cả kinh chậm tay lại một chút. Chính lúc chậm một chút ấy, Đồng Thiên Giáp đã kịp chuyển thân, hán tử kia kinh hoảng lùi lại một bước đao hoành ngang lưng sắp chém tới. Đồng Thiên Giáp cười nhạt:

– Ta đã nói từ đầu, bằng hữu nếu như còn động đao, sẽ bị ta đoạt mất và cho bằng hữu thấy máu nhuộm tửu lâu này!

Hán tử ấy nghe như không nghe, thần sắc gian ác, hấn di động thân hình về bên tả. Đồng Thiên Giáp không hề động thân, nói:

– Bằng hữu không nghe lời ta, ta sẽ lấy một tai của bằng hữu trước, lúc ấy chớ trách ta ác độc không lưu tình.

Hán tử ấy không thềm lý gì tới, chớp mắt hấn đã chuyển thân đến sau lưng Đồng Thiên Giáp, họ Đồng vẫn xuôi tay đứng yên, chẳng những không chuyển thân mà đến đầu cũng không thềm quay lại.

Đột nhiên đao rít lên trực chỉ sau lưng Đồng Thiên Giáp. Chớp nhoáng Đồng Thiên Giáp chuyển thân hữu chưởng mau lẹ lưng phát ra kéo giật về, thanh tiểu đao lại lọt vào tay hấn! Hấn lạnh lẽo mỉm cười:

– Ta đã nói trước rồi, ngươi hãy để lại một chân cho ta!

Hán tử nọ rùng mình muốn lui lại nhưng thanh đao trong tay Đồng Thiên Giáp đã tới nơi, trước mắt rõ ràng máu sắp đổ ở “đệ nhất lâu”. Vừa lúc ấy đầu cầu thang có tiếng quát nhỏ:

– Thiên Giáp, dừng tay!

Đồng Thiên Giáp nghe âm thanh ấy chấn động vội thu đao lại chuyển thân cúi đầu cung kính cúi đầu:

– Hứa gia, ngài đã đến!

Đầu cầu thang đã có một trung niên tròn trịa mặc áo trắng đứng khoanh tay, mặt gã tròn như một trái dưa, hai con ngươi chuyển động đưa ánh mắt sáng rực uy hiếp mọi người, khóe miệng gã hơi nhếch cười biểu lộ tính tình thâm hiểm kín đáo và cực kỳ mưu trí. Gã nhìn Đồng Thiên Giáp xua tay sau đó mới bước đến gần Văn Nhân Mỹ, thân hình lùn mập của gã cúi gập xuống gọi một tiếng “Bẩm nhị gia” rồi gã chuyển sang Đồng Thiên Giáp:

– Đại gia đang bận rộn, phu nhân không yên lòng nên sai ta đến xem xét xem xảy ra chuyện gì?

Đồng Thiên Giáp vội thuật lại mọi việc vừa xảy ra. Đồng Thiên Giáp vốn giữ chức tổng quản trong Trác phủ, chức vụ ấy dĩ nhiên không phải là thấp thế mà vẫn cung kính trước mặt trung niên mập tròn họ Hứa này đủ biết thân phận gã trong Trác phủ cao hơn Đồng Thiên Giáp một bậc, thế gã là ai? Thiếu niên áo đen đưa mắt nhìn nữ nhân áo đen một cái có ý dò hỏi thăm. Nữ nhân áo đen nhẹ lắc đầu.

Đồng Thiên Giáp kể xong nét mặt trung niên áo trắng mập mạp hoàn toàn không có sắc giận, trái lại gã lại hơi cười gật đầu chuyển đầu nhìn hán tử hai lần mắt đảo đảo hoảng sợ đứng một bên, gã hỏi:

– Nhị vị là bằng hữu môn phái nào?

Hán tử nọ ừ ừ đáp:

– Hai chúng ta là người của “Đằng long trại”!

Gã áo trắng "A" một tiếng:

– "Đông tây nhị bảo" và "Nam Bắc tứ trại" uy chấn võ lâm, thì ra nhị vị là đệ huynh môn hạ của Hách trại chủ ở Phiên Dương, cam đắc tội...

Gã hơi thu tiếng cười nói tiếp:

– Xin tha tại hạ ngông cuồng nói một câu nếu là Hách trại chủ giá lâm Dương Châu, hấn cũng không dám ra tay đánh nhị gia của chúng ta, nhị vị hãy quay về báo một lời rằng, cố nhân áo trắng năm xưa hiện giữ chức vụ trong Trác phủ ở Dương Châu, nếu như hấn lo cho nhị vị, chỉ cần gọi một tiếng, ta sẽ dẫn Đồng tổng quản đây đến ngay Phiên Dương chịu hình phạt, hết lời như thế, nhị vị hãy mau mau rời bỏ Dương Châu này đi!

Hai hán tử kia nào dám nói gì nữa vì gã áo trắng này hình như cũng chẳng coi "Đằng giao trại" ở Phiên Dương vào đâu, hán tử vội đỡ đồng bạn lên, bước xuống thang lầu. Trước khi đi, hán tử định móc túi trả tiền rượu thịt, gã áo trắng liền đưa tay chặn lại:

– Không cần, được huynh đệ "Đằng giao trại" quang lâm Hứa mỗ phải làm nhiệm vụ chủ nhân, bữa rượu thịt vừa rồi cứ coi như do Hứa mỗ đãi khách, xin nhị vị cứ lên đường tự nhiên!

Hán tử nọ đành thu lấy tiền về. Trung niên áo trắng mập mạp quét mắt nhìn tửu khách nở nụ cười hỏi:

– Vị nào là Lê tiểu ca?

Thiếu niên áo đen đứng dậy thưa:

– Có tiểu đệ đây, các hạ có gì chỉ giáo?

Gã cung tay cười:

– Không dám, chỉ vì muốn đa tạ tiểu ca, tên tiểu ca gọi là gì?

Thiếu niên đáp:

– Không dám nhận hai chữ “đa tạ” và cũng không dám nói tên sợ bị cười.

Gã áo trắng mập mạp mỉm cười:

– Đã thế Hứa mỗ không dám thỉnh giáo nữa, nếu tiểu ca không chán ghét xin mời bất cứ lúc nào đến thăm tệt gia, Hứa mỗ thay mặt gia chủ xin hoan nghênh hết sức.

Thiếu niên vội đáp:

– Đa tạ, ngày sau rồi rảnh, nhất định sẽ xin tới bái kiến thần quân.

Chương 5

CHIẾC THUYỀN BÍ MẬT

Gã áo trắng cười đáp:

– Hay lắm, mời tiểu ca ngồi vui, bọn Hứa mỗ xin cáo từ.

Thiếu niên áo đen đáp một câu khiêm tốn rồi ngồi xuống. Gã áo trắng quay lại Đồng Thiên Giáp:

– Thiên Giáp, hãy mời nhị gia, chúng ta trở về!

Đồng Thiên Giáp cung kính vâng lời bước tới khuyên thư sinh diên Văn Nhân Mỹ quay về. Thật lạ lùng, bấy giờ Văn Nhân Mỹ như chẳng còn diên cuồng gì nữa, y rất vui vẻ ôn thuận đứng dậy. Trước khi đi, gã áo trắng ghé vào tai lão chưởng quỹ Nhiệm Khổng Phương nói nhỏ vài câu rồi cùng Đồng Thiên Giáp hộ vệ Văn Nhân Mỹ xuống thang lầu. Bấy giờ lão chưởng quỹ mới thực sự thở phào một tiếng đúng lúc thiếu niên áo đen vẫy tay:

– Tiểu nhị, tính tiền!

Tiếng gọi của thiếu niên khiến lão chưởng quỹ đang lúc vui vẻ thân tự bước tới, đến gần lão cười tươi cúi mình đang định nói, thiếu niên bỗng chú mục nhìn lão:

– Làm gì phiên đến lão chưởng quỹ thân tự đến đây? Tổng cộng hết bao nhiêu?

Nhiệm Khổng Phương vội đáp:

– Không sao, không sao, tất cả tiền bạc đã được vị Hứa gia ở Trác phủ thanh toán hết cả rồi...

Thiếu niên hơi ngạc nhiên:

– Sao vị Hứa gia ấy đã trả xong rồi sao?

– Vâng, Hứa gia có dặn, chút rượu thịt này coi như món quà mọn của Trác phủ.

Thiếu niên chau mày, nữ nhân áo đen xen vào:

– Điều tại vì cháu lăm lờ, thôi được, lỡ rồi chúng ta cứ ăn cho xong, coi như còn nợ người ta chút tình...

Nhiệm Khổng Phương vội gạt đi:

– Cô nương ơi, Hứa gia có nói đây chỉ là chút quà mọn đâu có đáng giá trị bao nhiêu.

Thiếu niên áo đen cười gượng lắc đầu, hốt nhiên hỏi:

– Lão nhân gia, vị Hứa gia ấy giữ chức vụ gì trong Trác phủ?

Nhiệm Khổng Phương hơi ngần ngừ một chút rồi lắc đầu:

– Cái ấy lão hủ cũng không biết rõ, chỉ biết đến Đồng tổng quản cũng phải nghe lệnh của Hứa gia.

Thiếu niên nhú mày:

– Hứa gia có xưng hiệu gì không?

Lão chuồng quỳ lại lắc đầu:

– Người trong thành Dương Châu đều gọi gã là Hứa gia, chẳng có ai biết hiệu xưng gã là gì.

– Vị Đồng tổng quản thân thủ tuyệt cao, hấn là...

– Hấn là tổng quản trong Trác phủ, mọi người đều gọi là Đồng gia.

Thiếu niên hỏi liền mấy câu vẫn chưa hiểu thêm được bao nhiêu, chàng ta lắc đầu:

– Lão nhân gia, xin thụ lãnh thịnh tình, ngày sau vị Hứa gia ấy có đến đây xin thay mặt đa tạ một lời.

Dứt lời vừa lúc nữ nhân áo đen ăn xong đứng dậy. Nhiệm Khổng Phương vội vàng tránh thân nhường đường. Thiếu niên áo đen lại buông hai tiếng “đa tạ!” rồi cùng nữ nhân xuống lầu.

Khi hai dì cháu họ vừa xuống cầu thang, trong góc một vị lão nhân gầy ốm mặc áo xanh không ai chú ý tới cũng vội thanh toán tiền rượu xuống lầu đi theo. Ba người họ vừa đi tiếng đàn sáo trong “Dương Châu đệ

nhất lâu” lập tức cất lên, bóng các ca kỹ múa hát chuyển động phản chiếu xuống tận tầng dưới đất.

Nữ nhân áo đen và thiếu niên áo đen sau khi rời “Dương Châu đệ nhất lâu” thuận theo con đường lớn, sánh vai đi về hướng Nam, vừa đi nữ nhân áo đen vừa cất tiếng ai oán:

– Mai Lãnh, đúng là vì cháu chưa trải qua giang hồ không đủ kinh nghiệm...

Thiếu niên áo đen cười khổ:

– Dì Sương, cháu đâu có biết lại chuốc vào thân phiền phức dường ấy.

Nữ nhân mỉm cười:

– Chưa từng trải chưa lớn khôn được, cháu có nhận ra không? Lão chưởng quỹ Nhiệm Khổng Phương kia chính là người lão luyện thế sự, rất ư gian hoạt...

Thiếu niên thác dị:

– Dì Sương, cháu thấy lão là người thẳng thắn lắm mà.

Nữ nhân “hừ” một tiếng:

– Dì bảo cháu không đủ kinh nghiệm, cháu không chịu, cháu tưởng lão thực không biết họ Hứa tên hiệu là gì ư?

– Sao? Dì Sương, lẽ nào lão lừa dối?

– Dì dám nói, lão chẳng những chỉ biết một mà còn biết mười nữa đấy!

– Thế lão không nói là vì sao? Chúng ta đâu có ác ý gì?

– Đó mới là cuộc đời, kinh nghiệm cho biết chỉ nên nói với người một phần điều mình biết thôi, không nên nói hết, giang hồ hiểm trá, lòng người thay đổi, lão nào biết ý chúng ta tốt hay xấu?

Thiếu niên thở dài:

– Đáng trách nhất chỉ do mẹ cháu không dám cho cháu rời khỏi “Mai cốt”, nếu không thì...

Nữ nhân cắt lời:

– Bây giờ bắt đầu lịch luyện giang hồ, mọi việc đều nên thận trọng kéo ăn năn không kịp đấy.

– Dì Sương, xin dì hãy nói với mẹ cháu giúp cháu nhé.

– Cháu là người tuyệt đỉnh thông minh đã biết lúc nào dì chẳng vì cháu?

Thiếu niên im lặng không đáp. Nữ nhân lại nói tiếp:

– Mai Lãnh, cháu có nhận ra lão chưởng quỹ Nhiệm Khổng Phương có gì khác với người thường không?

Thiếu niên lắc đầu:

– Không, dì Sương nhận ra chỗ gì khác thường?

– Dì nhận ra lão là một cao nhân ẩn mặt không chịu lộ bản lĩnh, công lực của lão e rằng chẳng kém gì các cao thủ của “Mai cốc” chúng ta đâu, thậm chí còn có thể...

Thiếu niên giật mình thác dị:

– Thực không, dì Sương, không thể thế được!

– Không tin cháu cứ đợi mà xem, dì tự tin dì không thể nhận xét sai được!

Thiếu niên chau mày trầm ngâm:

– Chỉ là một chương quỹ ở tửu lâu, lẽ nào...

Nữ nhân cắt lời:

– Điều ấy có gì là lạ, nên biết có rất nhiều cao nhân dị sĩ ẩn cư thâm sơn cùng cốc thì cũng có không ít võ lâm cao thủ ẩn khuất nơi thị thành.

– Dì Sương, nếu nói Nhiệm Khổng Phương là cao thủ võ lâm ẩn mặt không lộ thế sao họ Hứa và họ Đồng ở Trác phủ không nhận ra?

– Có lẽ họ chưa nhận ra thực đó!

Thiếu niên lắc đầu:

– Không thể, công lực họ Đồng cực cao và họ Hứa có lẽ công lực còn cao hơn họ Đồng nữa lại thêm tính

cách thâm trầm tâm trí hơn người, cháu không tin họ nhìn không ra.

Nữ nhân chau mày trầm ngâm chốc lát:

– Cháu nói không phải hoàn toàn vô lý, nhưng Trác gia và “Dương Châu đệ nhất lâu” không có liên hệ gì với nhau, nên họ Hứa nếu như có biết chẳng nữa hấn cũng cứ giả như không biết.

– Nếu như cháu suy luận không sai, có lẽ hấn còn có thâm ý gì khác.

Nữ nhân áo đen khẽ gật đầu không nói. Trong lúc nói chuyện, hai người đã đi đến bên bờ sông Vận Hà. Trên con sông Vận Hà này thuyền bè qua lại đông đúc dị thường, sự phồn hoa của thành Dương Châu hơn nửa phần là do con sông Vận Hà này đem lại. Bấy giờ, trời đã vào đêm, mọi thuyền bè qua lại trên Vận Hà đều treo đèn lồng, nhìn qua một lượt, mặt nước lấp lánh phản chiếu ánh đèn thành một dãy dài, có cái soi bóng đứng im, có cái di động, thành một cảnh tượng vô cùng đẹp mắt.

Hai dì cháu đến bên bờ sông Vận Hà, họ không ghé vào bến mà đi thẳng tới một nơi vắng vẻ xa hấn bến thuyền. Bên bờ nước cách bến thuyền độ hơn mười trượng có một cái thuyền to lớn vĩ đại với hai cột buồm sừng sững cao neo ở đấy, trên tót với hai cái cột buồm treo hai cái đèn lồng cực lớn. Ngoài ra tất cả cửa khoang đều đóng kín nhưng từ các kẽ của ánh đèn vẫn lọt ra. Trên đầu thuyền và đuôi thuyền đều có hai hấn

tử áo xám ngồi như canh giữ hai tấm ván bắc từ thuyền lên trên bờ nước dài hơn trượng, trừ bốn hán tử ấy trên thuyền không còn nhân ảnh nào nữa. Khắp thuyền đang im lặng tĩnh mịch, đột nhiên có động tĩnh, khi nữ nhân áo đen và thiếu niên áo đen đến chỉ còn cách hai mươi trượng, hai hán tử áo xám ngồi ở đầu thuyền đứng bật dậy xuôi tay kính cẩn. Tiếp theo cửa khoang trước mở rộng bước ra ba người một đi trước, hai đi sau, cả ba đều còn đang tuổi trung niên. Người đi đầu thân hình rất cao lớn mặc một trường bào trắng toát có phần cũng tuấn nhã, chỉ tiếc là ánh mắt thoáng âm trầm sát khí. Theo sau hẳn là hai đại hán cũng cao lớn không kém, mặc áo màu tía, một người mắt to mày rậm, một người mắt nhỏ mày thưa đều có uy lực kinh người.

Ba người vừa bước ra khỏi khoang liền bước tới tấm ván dẫn lên bờ, vừa lúc nữ nhân áo đen và thiếu niên áo đen đã tới gần cũng song song bước lên tấm ván dẫn lên thuyền. Người áo trắng và hai đại hán áo tía hơi cong thân như cung kính đón nữ nhân áo đen và thiếu niên áo đen lên thuyền. Người áo trắng mở lời trước:

– Thiếu chủ và đại cô nương đã về rồi!

Nữ nhân áo đen nhẹ đưa cánh tay trắng muốt, ba đại hán đứng thẳng lưng lên. Nữ nhân quét mắt nhìn toàn thuyền rồi từ từ thu hồi nhãn quang, nói:

– Thường tổng tuần sát, có động tĩnh gì không?

Đại hán áo trắng nghiêng thân đáp:

– Hồi bẩm đại cô nương, thuộc hạ không hề phát hiện có động tĩnh gì.

Nữ nhân cúi đầu:

– Sự việc đã chuẩn bị sẵn sàng cả rồi chứ?

– Hồi bẩm đại cô nương, thuộc hạ đã chuẩn bị sẵn sàng xong chỉ còn đợi đại cô nương hạ lệnh!

Nữ nhân áo đen gật đầu:

– Được, trưa ngày mai sẽ bắt đầu!

Đại hán áo trắng ứng tiếng: “Dạ!” rồi chuyển mình sang thiếu niên áo đen:

– Thiếu chủ, sự phồn hoa của Dương Châu vui thú chứ?

Thiếu niên mỉm cười:

– Vui hơn ở núi rừng rất nhiều!

Đột nhiên, nữ nhân áo đen quát nhỏ một tiếng:

– Viên tuần sát!

Đại hán mắt to, mày rậm, mặc áo tía vội vâng lệnh vọt thân lên trên không, khi còn lơ lửng trên không trung, hấn vận thân, người hấn như con ngựa phi vọt trên không trung, vọt lên trên bờ tới khu rừng cách bờ độ hơn mười trượng. Vừa lúc trong bụi rậm phát ra những tiếng “soạt soạt”, một bóng người kinh hoàng

mau như con chim ưng vọt thân mất dạng trong bóng đêm mờ tối. Đại hán áo tía khẽ “hừ” một tiếng nói lớn:

– Bằng hữu, còn định chạy nữa ư?

Đang định biến đổi thân pháp bỗng nghe tiếng nữ nhân áo đen gọi từ trên thuyền vọng tới:

– Viên tuần sát, được rồi, để cho hấn đi đi!

Đại hán áo tía vội tuân lệnh, hai tay áo phất mạnh, thân hình xoay hấn lại bắn vọt về nhẹ nhàng như chiếc lá rụng rơi thân xuống sàn thuyền. Đại hán áo trắng nhăn tít cặp lông mày cúi sát thân trước mặt nữ nhân áo đen:

– Tai mắt thuộc hạ quá trì độn để cho đối phương đến gần...

Thần sắc nữ nhân ngưng trọng:

– Điều ấy ngươi không đáng trách, tên kia có lẽ theo dõi chúng ta từ lâu rồi!

Đại hán áo trắng vội nói:

– Đa tạ đại cô nương tha thứ.

Thiếu niên áo đen chau đôi mày kiếm:

– Dì Sương, dì nhận ra tên kia thuộc môn phái nào?

Nữ nhân lạnh nhạt:

– Khó nói lắm, có khả năng là người của Trác phủ, cũng có khả năng là người môn phái khác!

Thiếu niên:

– Nếu là người của Trác phủ, chúng ta...

Nữ nhân chận lời:

– Chúng ta hãy vào khoang nói chuyện...

Tiếp đó nàng xoay qua đại hán áo trắng:

– Thường tổng tuần sát, hãy truyền lệnh cho thuyền ra giữa dòng bỏ neo!

Sau đó nàng và thiếu niên bước vào trong khoang thuyền. Đại hán áo trắng khoát tay ra hiệu, bốn hán tử áo xám ở đầu và đuôi thuyền vội vàng đứng dậy. Chiếc thuyền hai cột buồm vĩ đại từ từ xoay thân chạy ra giữa dòng sông, khi ấy trong cánh rừng rậm rạp mới chậm bước ra một bóng người áo xanh. Hắn đứng sau một thân cây liễu nhìn theo dáng con thuyền vĩ đại, lập tức thân hình hắn động liền xé không gian đi mất. Hai cái đèn lồng treo trên hai cột buồm cái thuyền vĩ đại khác hẳn các đèn lồng khác vì nó rất lớn. Bóng trắng cuối tháng mờ mờ chiếu trên mặt sông.

*
**

Bóng trắng cuối tháng mờ mờ cũng chiếu xuống ngọn “Mai Hoa lãnh”. Mai Hoa lãnh là nơi có từ đường thờ một vị quan lớn triều Minh và mộ ngài cũng ở đây.

Tòa từ đường ấy ngoài cửa có một khe nước nhỏ, vượt qua nó là vào cửa từ đường, chính diện là đại sảnh, sau đại sảnh là ngôi mộ của vị quan ấy.

Bấy giờ, trước mộ địa ấy dưới ánh trăng mờ tối lạnh lẽo có một lão nhân áo trắng đang khoanh tay đứng yên. Thân người ấy cao lớn mặc một áo bào trắng tinh, bỗng nhiên một tiếng động phá tan bầu không khí yên tĩnh của từ đường, nhân ảnh chuyển động đến cùng với tiếng ngâm:

– Vạn điểm mai hoa, tận thị cô thân huyết lệ.
Nhất phiêu cố thổ, hoàn lưu thắng quốc y quan...

Tiếng ngâm ngừng lại rất đột ngột, vị lão nhân áo trắng có dáng văn sĩ từ từ xoay thân lại, nét mặt lão vàng bệch và cứng đờ, bất cứ ai chỉ nhìn qua cũng nhận ra lão đeo mặt nạ da người. Hai mắt lão ánh lên như điện nhìn thẳng vào góc đại sảnh từ đường. Bên góc tả đại sảnh lập tức hiện ra một lão nhân áo xanh, chính là người đã theo dõi nữ nhân và thiếu niên áo đen khi còn ở “Dương Châu đệ nhất lâu”. Lão nhân áo xanh nhìn lão nhân văn sĩ áo trắng, lão mỉm cười:

– Huynh đệ, xem ra ta vĩnh viễn không giấu được huynh đệ bất cứ chuyện gì.

Người áo trắng cũng cười xòa:

– Đó là vì lão ca ca quá khiêm nhượng đó thôi!

Người áo xanh vừa bước tới gần vừa đáp:

– Thôi được, huynh đệ, chúng ta mỗi người tự biết mình là đủ, dù ta có học thêm mười năm nữa cũng không bằng huynh đệ đâu.

Trong khi nói hắn đã đến trước mặt người áo trắng, người áo trắng cười nói:

– Lão ca ca, vừa gặp ở “Đệ nhất lâu” ta đã biết lão ca ca có điều cần dạy bảo nên đến “Mai Hoa lãnh” này chờ đợi, ta không đoán sai chứ?

Chương 6

VĂN SĨ THẦN BÍ

Lão nhân áo xanh cười lớn chỉ về bên tả:

– Chúng ta hãy đến tảng đá dưới bóng cây kia ngồi nói chuyện.

Người áo trắng hân hoan gật đầu. Nơi lão nhân áo xanh chỉ là một tảng đá bằng phẳng sạch sẽ nằm dưới gốc một cây tùng. Hai người cùng ngồi xuống, lão nhân áo xanh mở lời trước:

– Huynh đệ, chúng ta hãy nói về hai người ở “đệ nhất lâu” trước, họ ra sao?

Người áo trắng cười hàm tiếu:

– Phải chăng lão ca ca có ý chỉ nữ nhân và thiếu niên áo đen?

Lão nhân áo xanh gật đầu:

– Chính thị, huynh đệ nhận ra môn phái của họ chứ?

Người áo trắng hơi trầm ngâm:

– Ta chỉ biết thiếu niên rất anh tuấn và nội công cũng có phần thâm hậu, đó là một người rất khả ái.

– Còn vị cô nương kia?

– Đó là một nữ nhân tuyết bạch thanh nhã đáng gọi là hoa đẹp thế gian.

– Lão đệ, nếu so sánh cô nương ấy với Văn Nhân phu nhân ai hơn ai kém?

– Xuân lan thu cúc mỗi người một vẻ mười phân vẹn mười, khó biết ai hơn ai kém.

– Huynh đệ, ta hỏi huynh đệ có nhận ra môn phái của họ không?

Lão nhân áo trắng vội đáp:

– Chắc chắn họ phải là những nhân vật siêu phàm hiếm có trong võ lâm!

Lão nhân áo xanh mỉm cười:

– Nói đã nửa ngày mà huynh đệ vẫn chưa nói rõ họ là người của môn phái nào?

– Chẳng lẽ lão ca ca không nhận được xuất thân của họ sao?

– Tuy ta không thể khẳng định họ thuộc môn phái nào nhưng ta dám chắc họ ắt phải là người của một bang hội bí mật nào đó.

Lão nhân áo trắng có phần kinh ngạc:

– Lão ca ca, lấy gì làm chắc?

– Ta theo họ rồi “Đệ nhất lâu” huynh đệ có biết họ đi đâu không?”

– Ta không đoán được, lão ca ca cứ nói đi!

– Hai người họ đến bên bờ sông Vận Hà.

Lão nhân áo trắng bật kêu “A” một tiếng:

– Họ lên thuyền ư?

– Chỉ lên thuyền, nhưng chưa đi... đó là một cái thuyền vĩ đại có hai cột buồm lớn ở hai đầu có hai tên nhân vật võ lâm canh giữ, khi hai dì cháu họ đến, trên thuyền có ba người ra nghênh đón...

Nói đến đó, lão ngẩng đầu lên hỏi:

– Huynh đệ có biết người mang biệt hiệu “Bát Tý Ngọc Na Tra” không?

– Lão ca ca nói phải chăng là người năm xưa độc bá một phương hoành hành Nam Bắc tên thật là Thường Xuân Anh đó không?

– Đúng vậy, chính là hấn, hấn tôn xưng vị cô nương áo đen kia là “đại cô nương” và tôn xưng vị thiếu niên là “thiếu chủ” rất ư cung kính, còn vị cô nương gọi hấn là “Thường tổng tuần sát”...

Người áo trắng lại “A” một tiếng:

– Do đó lão ca ca mới suy luận họ là người trong một tổ chức bí mật?

– Chẳng những đó là tổ chức bí mật mà thôi mà lực lượng của họ chắc mười phần lớn mạnh hùng hậu.

– Lão ca ca, làm sao biết điều ấy?

– Vì tên “Bát Tý Ngọc Na Tra” đã từng độc bá Nam Bắc xưng tôn một phương, năm xưa danh tiếng lẫy lừng là thế lực nào chịu khuất phục làm môn hạ người không có lực lượng hùng hậu, từ đó có thể biết nhân vật lãnh tụ của tổ chức bí mật ấy phải có công lực thâm hậu cao tuyệt và có trí mưu mới khuất phục được hẳn...

Người áo trắng gật đầu:

– Đúng vậy, lão ca ca phân tích quả là có lý.

– Còn nữa, bên cạnh hẳn còn hai đại hán áo tía xem ra đều là những nhân vật phi phàm, điều ấy chẳng chứng tỏ tổ chức ấy rất rộng lớn đó sao?

– Vâng, không sai, vậy thì tổ chức này nằm ngoài “Đông Tây lưỡng bảo” và “Nam Bắc tứ trại”...

– Điều ấy tất nhiên, vì so về danh tiếng và võ học, “Bát Tý Ngọc Na Tra” đều cao hơn hẳn các lãnh tụ của “Đông Tây lưỡng bảo” và “Nam Bắc tứ trại” hai dì cháu họ lẽ nào lại là người mấy cái bảo và trại ấy được? Còn nữa, người của “Đông Tây lưỡng bảo” khi ra ngoài đều có kỳ hiệu riêng và thuyền của “Nam Bắc lưỡng trại” ắt phải treo cờ trời, còn ban đêm ắt treo đèn đặc biệt làm

biểu ký. Còn cái thuyền vĩ đại kia lại chẳng có dấu hiệu gì cả.

Người áo trắng trầm ngâm:

– Đúng là họ có phần thần bí thật, nhưng giang hồ gần đây ngoài chuyện bí thảm ba năm trước của Văn Nhân đại hiệp, mọi sự đều bình ổn, nhất là trong vùng sở cư của “Thất tuyệt thần quân” Trác Không Quần này càng thêm an ninh. Tổ chức bí mật kia đột nhiên xuất hiện ở Dương Châu khiến người ta khó hiểu quá.

Lão nhân áo xanh cười nhạt:

– Cứ theo ta biết, dì cháu họ có ý tìm một người, cũng có thể người cần tìm ấy là “Cầm kiếm thư sinh” Văn Nhân Mỹ!

Lão nhân áo trắng kinh ngạc:

– Lão ca ca vì sao biết thế?

– Trong “Đệ nhất lâu” ta nghe lén họ đối đáp có vẻ rất chú ý đến Văn Nhân Mỹ, ngoài ra còn nhắc đến tên “Thất tuyệt thần quân” và Văn Nhân phu nhân nữa...

Người áo trắng gật đầu trầm ngâm:

– Ô! Để đến lúc có dịp ta sẽ điều tra...

– Vâng!

Lão nhân áo xanh đột ngột lại nói tiếp:

– Huynh đệ, tên của thiếu niên áo đen là Lê Mai Lãnh, y gọi nữ nhân áo đen là “Dì Sương”!

Người áo trắng nhẹ lộp lại:

– Lê Mai Lãnh... Sương...

Lão lắc mạnh đầu:

– Lão ca ca, ta chẳng nhớ ra họ là ai.

– Đó chính là điều bí mật của tổ chức ấy đấy.

– Họ cần tìm các người nào? Vì sao lại muốn tìm Văn Nhân Mỹ?

– Hà tất phải phí sức suy đoán từ bây giờ? Cứ để họ hành động ta sẽ biết liền.

– Họ dám động tới Trác phủ thực là lớn gan...

– Ta nói ra điều này, chỉ e huynh đệ thêm phần kinh ngạc đó.

– Lão ca ca, đó là điều gì?

Lão nhân áo xanh:

– Tám chín phần mười là thủ lĩnh tổ chức bí mật ấy là một nữ nhân hùng tài đảm lược!

– Sao lão ca ca biết?

– Thiếu niên kia được gọi là “Thiếu chủ”, y cứ mở miệng ra là “Mẹ cháu” đóng miệng cũng “Mẹ cháu”. Còn

vị cô nương được y gọi là “dì”, thân phận rất cao và cũng cứ gọi là “Mẹ của cháu” một hai...

– Lão ca ca, đó cũng là điều bình thường đâu có gì đặc dị?

– Do đó ta chỉ nói tám phần mười chứ không hề khẳng định.

– Thủ lĩnh tổ chức bí mật ấy nếu là nam nhân tất phải là anh hùng cái thế chứ không thể là loại vô danh, nhưng nếu lại là nữ càng khiến người kinh tâm.

– Điều ấy cũng chẳng có gì kinh tâm lắm đâu, huynh đệ, có nhiều nhân vật nữ lưu so với nam nhân còn cao minh hùng tài hơn, thí dụ như vị “Sương cô nương” kia chẳng hạn, nàng ta nhìn qua đã nhận ra liền Nhiệm Khổng Phương là cao thủ võ lâm ẩn mặt...

– Thế ư, lão ca ca?

– Huynh đệ, chính tai ta nghe rất rõ ràng.

– Thực là vô ý mà chúng ta thu được điều lợi, chứng minh sự hoài nghi của chúng ta là không sai.

– Vâng không sai, chỉ vì huynh đệ phải chăng, ba năm trước phụ trách bày tiệc cưới ở Trác phủ chính là “Đệ nhất lâu”?

Lão nhân áo trắng chưa đáp vội, lão lật tay rút ra một vật đặt lọt vào lòng bàn tay, đó là một chiếc ly uống rượu bằng bạc đã bị bóp dẹp lại. Lão nhân áo xanh ngạc nhiên:

– Huynh đệ, cái này là...

Hai mắt lão nhân áo trắng hiện lên ánh sáng kỳ lạ:

– Đây là cái ly dùng uống rượu hợp cần trong đêm động phòng hoa chúc ba năm trước, thừa lúc hỗn loạn, không ai chú ý ta đã lén giấu vào tay áo.

Lão nhân áo xanh bật kêu “A” một tiếng thác dì:

– Ly rượu này đã được chế bằng bạc, nếu hạ độc vào rượu trong đó, sao không có dấu hiệu gì...

– Có lẽ chất độc ấy rất đặc biệt kỳ lạ!

– Dụng ý của lão ca ca khi giấu cái ly này là...

Người áo trắng đáp:

– Lúc ấy ta nghe tiệc cưới giao cho một tửu lâu bao biện sắp đặt, sau khi xảy ra thảm biến ta hỏi thăm khắp các tửu lâu lớn nhỏ trong thành Dương Châu mới biết duy nhất “Đệ nhất lâu” là có dùng loại chén bạc này.

– Lại thêm có Nhiệm Khổng Phương là một cao thủ võ lâm giấu mặt...

– Đúng vậy, ta càng thêm hoài nghi.

Lão nhân áo xanh gật đầu như đồng tình không nói gì nữa. Hốt nhiên lão nhân áo trắng hỏi:

– Lão ca ca, bây giờ là giờ nào rồi?

– Còn sớm, huynh đệ, chẳng lẽ huynh đệ muốn...

Lão nhân áo trắng mỉm cười:

– Chính vậy, bụng ta đã thèm rượu lắm rồi, chính đang muốn đến “Đệ nhất lâu” uống vài chén.

Lão nhân áo xanh vỗ tay cười đáp:

– Hay tuyệt, ta phụng bồi...

Người áo trắng lắc đầu:

– Lão ca ca không nên đi!

– Sao? Tại sao ta không nên đi?

– Còn một việc cần mong phiền tới lão ca ca.

– Thôi được, huynh đệ hãy đi sớm về sớm chớ để ta đợi lâu khổ lắm...

Lão nhân áo trắng cất lời:

– Khi ta trở về sẽ tặng lão ca ca vài hũ được chăng?

– Ta chấp thuận đợi huynh đệ đến sáng!

Lão nhân áo trắng mỉm cười, cùng với tiếng cười ấy hai bóng nhân ảnh trắng và xanh đồng thời cất thân vọt lên biến mất dạng...

*
**

Cửa thành Dương Châu mở suốt đêm, “Đệ nhất lầu” hình như càng khuya càng náo nhiệt. Giữa canh hai đêm ấy có một lão nhân áo trắng bước vào, hai tiểu nhị đã ra tiếp đón cung kính mời lên lầu. Không buồn nhìn tới hai tiểu nhị, lão nhân áo trắng ngang nhiên lên lầu. Nhìn sau lưng, vị khách áo trắng này rất giống vị lão nhân áo trắng trên “Mai Hoa lãn” vừa rồi nhưng sắc mặt vàng bệch lúc này đã biến thành trắng bạch. Tám phần mười, trong người lão không chỉ có một cái mặt nạ.

Vừa lên lầu đúng vào lúc một ca kỹ vừa dứt một khúc múa, tiếng vỗ tay nổi lên như sấm động. Người khách áo trắng ngồi xuống một cái bàn khuất.

Chương 7

LY RƯỢU BẠC

Người này thực kỳ quái, đến đây để uống rượu xem ca múa ngồi càng gần sân khấu càng tốt, tại sao lại chọn một cái bàn ở nơi khuất kín mà ngồi? Nhưng chẳng ai để ý cả, chỉ có tiểu nhị chạy đến lau bàn ân cần hỏi:

– Tướng công cần dùng những gì?

Khách áo trắng ấy mỉm cười:

– Chỉ cần một bình rượu Thiệu Hưng và hai cái ly bạc, nhưng nhớ là rượu phải nóng đó...

Người này đúng là kỳ quái, bây giờ đâu phải là tháng chạp mà cần hâm rượu cho nóng? Nhưng khách có tiền là lệnh tối cao, đừng nói cần rượu nóng, cần bất cứ gì ở đây cũng có thể chiều được hết, tiểu nhị “vâng” một tiếng định chạy vào. Đột nhiên vị khách ấy giơ tay lên ngăn:

– Khoan đã.

– Tướng công còn dặn bảo gì nữa?

– Ta có một tính hơi quái dị, rượu uống bằng ly bình thường không thấy ngon, hãy dọn cho ta những cái ly bạc mà quý quán đây cất kỹ ta uống mới ngon.

Tiểu nhị ngạc nhiên gượng cười:

– Tướng công ơi! Tiểu hiệu nào có ly bạc...

– Đừng giấu ta...

Khách lạnh lùng ấy vẫy tay:

– ... lần trước ta đã uống rượu ở đây bằng những cái ly bạc ấy, không tin người cứ đi hỏi chủ quầy của các người thì biết.

Tiểu nhị đỏ mặt ú ớ:

– Tướng công, có thì có đấy, nhưng... nhưng đó là đủ bộ chuyên để dùng tổ chức tiệc vui cưới hỏi, bình thường đâu có dùng tới?

– Thế sao lần trước chủ quầy lại cho ta uống bằng ly đó?

– Cái ấy... tướng công ơi, xin cho tiểu nhân đi hỏi chủ quầy trước đã...

– Được, người đi đi, nếu lão chủ quầy không chấp thuận ta sẽ tìm lão đấy!

Tiểu nhị thở phào vội vàng cúi mình chuyển thân đi. Chỉ chốc lát sau tiểu nhị quay trở lại nhưng không

phải một mình mà có thêm lão chưởng quỹ Nhiệm Khổng Phương nữa.

Khi đến gần vị khách áo trắng, tiểu nhị thưa:

– Nhiệm gia, chính là vị tướng công này đây!

Nhiệm Khổng Phương đưa mắt nhìn khách, đột nhiên, lão hơi giật mình. Khách áo trắng kịp thời mỉm cười:

– Sao? Chưởng quỹ quen biết ta ư?

Nhiệm Khổng Phương hình như hơi kinh ngạc vội cười tươi:

– Lão hủ nào có phúc phận ấy, không quen biết, không...

– Sao? Chưởng quỹ không quen biết ta?

Nhiệm Khổng Phương lại kinh hoảng vội đáp:

– Vâng. Vâng. Vâng. Lão hủ không quen biết, không quen biết...

– Nhiệm chưởng quỹ quả thực mau quên quá, ba năm trước...

Nói đến đây bèn im bặt. Nhiệm Khổng Phương biến sắc mặt, người khách áo trắng ấy nói tiếp:

– Ba năm trước ta uống rượu ở đây được Nhiệm chưởng quỹ ban ơn...

Nhiệm Khổng Phương thở phào như thoát nạn:

– Tha thứ nhân lực lão hủ chậm chạp, lão hủ...

– Không sao, chuyện ấy chẳng quan trọng gì, quan trọng nhất là tiểu nhị đã mời được Nhiệm chương quý đến đây.

– Cái ấy lão hủ vừa nghe tiểu nhị nói qua, xin tướng công tha thứ, tiểu hiệu xưa nay chưa hề dùng qua ly bạc, tất cả đã thành bộ...

– Nhiệm chương quý, thế sao lần trước lại có thể?

Nhiệm Khổng Phương ngăn người mỉm cười gượng gạo:

– Tướng công tha thứ cho, lão hủ không nhớ nổi...

– Thế chương quý định nói ta lừa dối ư?

– Lão hủ đâu dám, sự thực lão hủ không nhớ nổi khi nào đã mang ly bạc ra...

Khách áo trắng nhẹ tay đẩy chiếc ly bạc bẹp dúm trong ống tay áo ra đặt gọn trong lòng bàn tay, mục quang ngưng lại cười nhạt hỏi:

– Nhiệm chương quý, đây phải chăng là ly bạc của quý hiệu?

Nhiệm Khổng Phương lại tái mặt:

– Tướng công có cái ly bạc này từ đâu...

– Chưa cần hỏi điều ấy, chỉ cần trả lời phải chăng đúng là ly bạc của quý hiệu không?

Đột nhiên Nhiệm Khổng Phương mỉm cười lắc đầu:

– Tướng công, e rằng tướng công lầm rồi, cái này không phải của tiểu hiệu...

– Sao dưới đáy ly có ký hiệu “Dương Châu đệ nhất lâu”, chưởng quỹ giải thích làm sao?

Nhiệm Khổng Phương vẫn lắc đầu:

– Tướng công, dưới cái ly này căn bản đâu có chữ nào?

– Thật ư? Đã không phải là vật của quý hiệu, tại sao Nhiệm chưởng quỹ lại biết dưới đáy của nó không có chữ?

Nhiệm Khổng Phương hơi giật mình nhưng rồi lão cười to liên:

– Tướng công, vì vật này không phải của tiểu hiệu, nên dù có chữ đi nữa cũng không phải là chữ “Dương Châu đệ nhất lâu” vả chăng ly bạc này hoàn toàn không giống ly bạc của tiểu hiệu.

– Thật ư?

– Nếu tướng công không tin hãy đợi lão hủ cho tướng công xem...

Lão quay đầu nhìn tiểu nhị quắt nhỏ:

– Đi lấy một cái ly bạc đến đây. Mau!

Tiểu nhị đứng bất động ú ớ:

– Tiểu nhân... đâu biết ly bạc... để ở chỗ nào?

Nhiệm Khổng Phương trừng mắt, quát to:

– Trong kho...

Lão hạ giọng xuống:

– Bảo thất gia lấy cho. Mau lên.

Tiểu nhị dạ một tiếng phóng chân chạy đi. Lão chưởng quỹ quay lại khách áo trắng cười nịnh:

– Lão hủ nhận xét, tướng công không phải là dân bản địa ở đây.

Vị khách áo trắng cười nhạt:

– Nhãn lực Nhiệm chưởng quỹ như thần, đúng vậy, ta không phải dân bản địa.

– Quê hương tướng công ở đâu?

– Khai Phong Hà Nam!

Lão chưởng quỹ khen nịnh:

– Khi còn trẻ lão hủ có lần từng qua Khai Phong một lần, các thắng cảnh “Thiết tháp”, “Võ ngọc đài” và “Đại tướng quốc tự” thật là náo nhiệt.

– Quá khen, còn quê hương chưởng quỹ?

– Lão hủ sinh trưởng ở Giang Nam. Quý tính của tướng công...

Khách áo trắng đáp:

– Tệ tính là Môn. Nhiệm chương quỹ làm việc ở đây đã lâu chưa?

– Lão hủ là bạn cũ của Đông gia, nên được ân người yêu quý nên giữ lão hủ ở lại đây giúp việc đã lâu. Đại hiệu của tướng công là..

– Tên là Nhân Kiệt, trước đây chương quỹ làm gì?

– Không dám giấu tướng công, khi lão hủ còn trẻ cũng có đọc sách học chút kinh thư, nhưng vì tính thích ngao du, đến khi đứng tuổi chẳng có một nghề trong tay, đành làm nghề buôn bán vật độ nhật...

– Chương quỹ quá khiêm...

Nhiệm Khổng Phương mau lẹ cướp lời:

– Như quả mắt lão hủ chưa mờ, chắc rằng Môn tướng công không phải hoàn toàn là kẻ thư sinh.

– Thật ư?

Nhiệm Khổng Phương gật đầu:

– Cho dù Môn tướng công không phải là nhân vật võ lâm đi nữa cũng phải là người biết võ nghệ.

Môn Nhân Kiệt mỉm cười:

– Ta là kẻ học hành không xong đành phải quay qua học kiếm, học kiếm cũng không xong lại quay về học chữ, kết quả chữ chẳng hay cày chẳng biết, chẳng ra sao cả, đâu như Nhiệm chương quỹ...

Nhiệm Khổng Phương đang định tiếp lời đã thấy tiểu nhị hai tay bưng một cái ly bạc con con chạy mau tới, đến gần, cẩn thận dâng ly bạc lên trước mặt Nhiệm Khổng Phương. Lão đón lấy cái ly bạc ấy đưa đáy ly về phía vị khách áo trắng họ Môn:

– Xin Môn tướng công nhìn xem, đáy ly này có ghi tên tiểu hiệu.

Khách áo trắng gật đầu:

– Đúng vậy, có thật!

Nhiệm Khổng Phương đặt ly bạc xuống bàn, đưa tay ra:

– Xin cho lão hủ mượn cái ly bạc của tướng công.

Khách áo trắng không chút do dự đưa cái ly bạc bẹp dùm cho lão. Nhiệm Khổng Phương cầm lấy, hai ngón tay ấn mạnh, cái ly đang bẹp dùm phồng lên, Môn Nhân Kiệt cười nhạt:

– Nội công Nhiệm chưởng quỹ thật là tinh thuần!

Nhiệm Khổng Phương hoảng hốt dừng tay, sắc mặt hơi biến, cười gượng gạo:

– Tướng công quả khen, lão hủ không mở rộng cái ly này ra nổi.

Chuyển đầu lại tiểu nhị, lão quát:

– Đi mang búa lại đây!

Tiểu nhị chưa kịp đáp, Môn Nhân Kiệt đột nhiên xua tay mỉm cười:

– Không cần, nếu Nhiệm chuởng quỹ quá tự khiêm như thế, không vui lòng biểu lộ công lực, xin tạm cho ta thử xem.

Nói liền đưa tay đón lấy cái ly từ tay Nhiệm Khổng Phương. Khách áo trắng Môn Nhân Kiệt kê cái ly vào cạnh bàn hai tay vận lực đè xuống vài lần, cái ly bẹp mới giãn phồng lên nhưng vẫn chưa trở lại nguyên hình cũ, Môn Nhân Kiệt lắc đầu cười:

– Xem ra công lực ta còn thua cả hai ngón tay Nhiệm chuởng quỹ nữa!

Vừa nói vừa lật đáy ly lên kinh dị nói:

– Quái lạ, dưới đáy ly này sao không có chữ đề?

Dưới đáy cái ly bạc kẹp ấy đúng là không có chữ, đáy của nó trơn bóng! Nhiệm Khổng Phương mỉm cười chớp chớp mắt:

– Đã không phải là vật của tiểu hiệu làm sao có chữ đề tên tiểu hiệu được? Môn tướng công, lão hủ không có...

– Tại sao hai cái ly này về hình dáng to nhỏ cho đến các hình hoa văn chung quanh đều giống y hệt thế này?

Nhiệm Khổng Phương lắc đầu:

– Cái ấy lão hủ không có khả năng biết, có lẽ ly này do một nơi nào chế tạo ra chăng?

– Thực là quái lạ... Nhiệm chương quỹ có biết vì sao ta có cái ly bạc này không?

– Môn tướng công lấy nó từ đâu?

– Nói ra cũng dài nhưng phải nói cho rõ, chuyện bắt đầu từ ba năm trước...

Nhiệm Khổng Phương “A” một tiếng kinh ngạc:

– Ba năm trước ư?

– Đúng, ba năm trước, đó là thời gian, còn địa điểm...

Hơi dừng lại một chút khách hỏi:

– Nhiệm chương quỹ, ở đây đông người, nói có tiện không?

– Môn tướng công, ở đây không có gì bất tiện.

– Vậy thì hay lắm. Địa điểm là ở trong Trác phủ uy chấn thiên hạ.

Nhiệm Khổng Phương cả kinh:

– Trác phủ?

– Đúng, Trác phủ của “Thất tuyệt thần quân” Trác Không Quân!

– Thì ra là ở trong phủ Trác thần quân, có chuyện ấy sao...

– Chương quỹ có nhớ ba năm trước đây trong Trác phủ có một ngày vui chấn động thiên hạ là vị bằng hữu chí thân của Trác Thần Quân “Cầm kiếm thư sinh” Văn Nhân Mỹ đại hiệp kết hôn cùng một vị nữ lưu anh hùng Mai cô nương.

– Nhớ chứ, rất nhớ. Ngày vui ấy của Trác phủ đúng là chấn động thiên hạ, vì vậy anh hùng khắp nơi, hào kiệt Nam Bắc tìm đến chúc mừng đông nghẹt cả thành Dương Châu, từ trước ngày hôn lễ mười ngày cả thành đã náo nhiệt, không dám giấu tướng công, lần ấy tiểu hiệu cũng được lợi nhiều không nhỏ.

Lão nói xong câu ấy bật ra cười hăng hắc. Môn Nhân Kiệt gật gù liên tục:

– Đích xác không sai, đích xác không sai, thịnh hội năm ấy ở Dương Châu có thể nói là không tiền tuyệt hậu, trước đó chưa từng có, sau này e rằng cũng khó có...

Nhiệm Khổng Phương phụ họa:

– Lão hủ đã sống từng này tuổi đó lần đầu tiên thấy đám cưới hấp dẫn cả thành Dương Châu...

Lão gật gù tán thán:

– Trác thần quân thật là một người nghĩa hiệp yêu quý bằng hữu, đừng nói tới chỉ có trăm họ Dương Châu

thành này mà khắp thiên hạ ai cũng nức nở khen tặng thần quân!

Môn Nhân Kiệt đồng ý gật đầu:

– Nhiệm chương quỹ nói phải lắm, Trác Thần Quân đáng khâm phục là một đại anh hùng đỉnh thiên lập địa, người đối với bằng hữu mấy chục năm cũng như một ngày, hiện nay bằng hữu như thế thật là hiếm có...

Nhiệm Khổng Phương đang định tiếp lời, Môn Nhân Kiệt đột nhiên hỏi:

– Ngày vui hôm ấy phải chăng do quý hiệu lãnh bày tiệc?

– Không sai.

Nhiệm Khổng Phương vừa gật đầu xác nhận bỗng lại lắc đầu:

– Kỳ thực, cũng không phải chỉ có một tiểu hiệu bao biện tiệc vui ấy, hầu hết các đại tửu lâu nổi tiếng ở thành Dương Châu đều được mời vào Trác phủ giúp cho yến tiệc hôm ấy...

– Nhiệm chương quỹ, cứ theo ta biết, lần ấy lãnh nhiệm vụ bày tiệc trong Trác phủ chỉ có quý hiệu.

– Môn tướng công chỉ nghe nói như thế?

– Ta cũng là một khách mời ngày hôm ấy, ăn tiệc do các đầu bếp do quý hiệu nấu nướng tất cả tân khách đều tấm tắc khen tài!

Nhiệm Khổng Phương cười hăng hắc:

– Đó là các vị tân khách quá khen đó thôi, thực ra các đầu bếp tửu gia khác tài nghệ cũng đâu kém gì.

Câu nói hết sức khôn khéo. Môn Nhân Kiệt mỉm cười:

– Anh hùng thiên hạ đều biết, bày tiệc vui hôm đó chỉ có quý hiệu.

Nhiệm Khổng Phương vẫn cười chưa kịp đáp, Môn Nhân Kiệt đã tiếp:

– Nhiệm chương quỹ, hôm ấy đang là tiệc vui biến thành tai họa, giữa đêm đông phòng Văn Nhân đại hiệp mới uống một hớp rượu hợp cần liền bị điên cuồng, việc ấy Nhiệm chương quỹ có biết?

Chương 8

NGỌC MỸ NHÂN

Nhiệm Khổng Phương gật đầu lia lịa:

– Biết chứ, biết chứ, việc ấy khắp thiên hạ ai mà không biết, lúc ấy tân khách quá đông, chỉ cần một người loan truyền một câu lập tức đã truyền ra khắp thiên hạ. Sau đó lão hủ biết chuyện...

Lão hơi ngừng lại chuyển ra than thở:

– Thực là đại bất hạnh, Văn Nhân đại hiệp và Văn Nhân phu nhân hiện tại là trai tài gái sắc đều là nhân tài võ lâm hiện đại, đương thời lúc ấy ai cũng cho rằng họ là một đôi kim đồng ngọc nữ, ai ngờ đâu một anh tuấn kỳ tài như Văn Nhân đại hiệp lại bị đẩy vào hoàn cảnh bi thương như thế và vận mạng Văn Nhân phu nhân lại đau khổ đến vậy, ai cũng than trời già không có mắt...

Môn Nhân Kiệt cũng gật đầu than:

– Lời của Nhiệm chưởng quỹ ta rất đồng cảm, ta không nên nói đến nó nữa...

Đầu ngẩng lên, họ Môn tiếp:

– Nhiệm chưởng quỹ, cái ly rượu này là nhân lúc ấy hoảng loạn ta ở trong động phòng đã lấy được, ly này cũng là ly mà hôm đó Văn Nhân đại hiệp uống ly hợp cần.

Nhiệm Khổng Phương “A” một tiếng kinh ngạc mở to mắt một lúc mới nói:

– Thì ra ly... ly... ly này là do Văn Nhân đại hiệp uống chút rượu hợp cần xong liền phát điên cuồng!

– Đúng vậy, bây giờ Nhiệm chưởng quỹ đã minh bạch rồi chứ?

– Lão hủ minh bạch, lão hủ minh bạch...

– Thế thì, Nhiệm chưởng quỹ có gì chỉ giáo?

Nhiệm Khổng Phương ngạc nhiên:

– Môn tướng công nói vậy...

Môn Nhân Kiệt cười nhạt:

– Rượu là rượu của quý hiệu, ly cũng là ly của quý hiệu...

Nhiệm Khổng Phương cả kinh, lão xua tay lia lịa:

– Môn tướng công, Môn tướng công, xin đừng nói đùa, tuy rượu là rượu của tiểu hiệu thế sao các tân khách đều uống cả mà không có một ai...

– Nói đúng lắm, đại đa số uống rượu của quý hiệu mà không có ai bị phát điên trừ Văn Nhân đại hiệp, đủ chứng tỏ rượu không bị hạ độc vì nếu không đâu chỉ một mình Văn Nhân đại hiệp, Nhiệm chưởng quỹ... cái ly này được chế tạo xem xét hình dạng bên ngoài hoàn toàn tương đồng với loại ly bạc của quý hiệu, kỳ thực, ta đã xem xét rất kỹ, trong cái ly bạc này có phần hơi khác vì nó không nặng bằng ly bạc khác... vì sao vậy? Vì dưới đáy nó có một phần để trống thông với bên trên bằng vô số lỗ nhỏ li ti rất khó nhìn thấy...

Nhiệm Khổng Phương đột nhiên nói

– Môn tướng công, lão hủ không tin.

Môn Nhân Kiệt giơ tay ra cầm cái ly nửa đẹp nửa tròn:

– Xin Nhiệm chưởng quỹ hãy nhìn kỹ lại.

Nhiệm Khổng Phương kinh dị đón lấy cái ly, mở to mắt lật qua lật lại nhìn thật kỹ, hốt nhiên lão động nét mặt gật đầu:

– Quả nhiên không sai, quả nhiên không sai, Môn tướng công thật là cẩn thận, nếu không phải Môn tướng công, người khác quyết nhìn không ra!

– Không sai, vị Văn Nhân đại hiệp ấy không cẩn thận như ta, nếu không, người đã không uống cái ly rượu hợp cần ấy... Bất quá, nói đi cũng phải nói lại, giữa ngày vui lớn có mỹ nhân đẹp như hoa bên cạnh lại ngay đêm động phòng hoa chúc, ai còn nghi ngờ gì khác, nếu

như ta là Văn Nhân đại hiệp lúc ấy, ta cũng phải trúng độc thôi, phải không Nhiệm chưởng quỹ?

Nhiệm Khổng Phương gật đầu lia lịa:

- Lão hủ cũng có phần đồng cảm, nhưng... nhưng...
- Kể ra tay hạ độc Văn Nhân đại hiệp tất cũng nhận ra điều ấy, Nhiệm chưởng quỹ nhưng nhưng cái gì?

- Môn tướng công rất cao minh, nhưng, nhưng...

- Sao? Nhiệm chưởng quỹ định chỉ giáo gì ta?

- Môn tướng công đã nhận ra...

Môn Nhân Kiệt cười cất lời:

- Rõ ràng, phần trống không này của cái ly đã chứa sẵn độc được khiến người phát điên, độc thấm qua vô số lỗ nhỏ li ti ấy hòa với rượu. Khi rót rượu vào ly chẳng khác gì rượu bình thường, nhưng chỉ trong thoáng chốc đã biến thành rượu độc. Như thế, rượu là rượu của quý hiệu, ly cũng là ly của quý hiệu, ta phải giải thích ra sao?

Nhiệm Khổng Phương biến sắc:

- Sự thực Môn tướng công là...
- Là một kẻ vô danh thấy sự bất bình dúng tay vào thế thôi.

– Nếu thế, xin cho lão hủ nói một câu thẳng thắn, Môn tướng công đã tìm lắm người rồi, tiểu hiệu nổi danh khắp xa gần thiên hạ chứ có phải là một hắc điểm tham tiền giết người đâu?

– Nhiệm chương quý, ta không hề nói quý hiệu hại người, ta chỉ hỏi phải giải thích ra sao đây?

– Môn tướng công vừa rồi đã nhìn thấy, cái ly bạc này tuy lớn nhỏ, hình thức, hoa văn tương đồng nhưng hoàn toàn không có ghi tên tiểu hiệu tất nhiên không phải là vật của tiểu hiệu...

Môn Nhân Kiệt mỉm cười:

– Thế cái ly này ở đâu ra?

– Môn tướng công, có khả năng là do người khác mô phỏng chế tạo thành rồi trộn lẫn với các ly bạc của tiểu hiệu, Môn tướng công muốn tìm ra manh mối, nên tìm...

– Nên tìm ai? Ly bạc có cả hằng trăm nghìn cái, tại sao lại chọn đúng cái ly này đem vào phòng hoa chúc cho Văn Nhân đại hiệp uống rượu hợp cần? Ta cho rằng có cố ý chọn cũng chưa dễ mà chọn trúng được.

– Lão nói Môn tướng công nên tìm là tìm người tự tay mang ly rượu này vào phòng động phòng hoa chúc ấy.

– Nói cũng có lý đấy, nhưng hôm ấy môn nhân tì nữ rất đông, đa số là kẻ hầu người hạ trong Trác phủ

lâu năm ra vào phức tạp ồn ào, Nhiệm chưởng quỹ bảo ta tìm ai bây giờ?

– Xin tha cho lão hủ nói câu này: hình như chuyện tìm ai đâu có liên quan gì đến lão hủ?

– Nhưng chăm sóc dọn tiệc là do quý hiệu, ly bạc này cũng là trong các ly bạc của quý hiệu dùng uống rượu, Nhiệm chưởng quỹ là người giữ chức cai quản quý hiệu...

Nhiệm Khổng Phượng cười khổ:

– Môn tướng công thông tuệ, theo lão hủ cực có khả năng tiểu hiệu bị vu oan giá họa...

– Ta không nói là không có khả năng ấy, chỉ vì...

– Có rồi, mỗi một cái ly bạc đều có ghi chìm tên hiệu kim hoàn chế ra nó, sao Môn tướng công không theo tên hiệu ấy mà tìm đến hiệu kim hoàn hỏi xem cái ly bạc này là do ai chế tạo?

– Nhưng đặc biệt riêng cái ly này lại không ghi tên hiệu chế tạo.

– Vậy thì chỉ còn cách tìm ra ai là người đưa ly này vào trong động phòng...

– Tiếc thay ngay lúc ấy ta có việc cần phải rời xa Trác phủ, nếu không đương thời ta ra tay tra xét xem ai là người hãm hại Văn Nhân đại hiệp khó gì mà không ra...

– Xin tha lỗi hủ cả gan, đáng lẽ Môn tướng công phải tra xét từ ngay lúc ấy.

– Lúc ấy mà ta xuất thủ tra xét chỉ sợ trong Dương Châu thành không bao giờ có cái “Dương Châu đệ nhất lâu” nữa.

Nhiệm Khổng Phương biến sắc:

– Sao Môn tướng công lại nói thế...

– Nhiệm chưởng quỹ chớ lo sợ, thử nghĩ xem các tân khách lúc ấy đều là anh hùng hào kiệt giang hồ bốn phương và đều là bằng hữu của Trác Thần Quân và Văn Nhân đại hiệp, nếu ta nêu bí mật của cái ly bạc này ra, có thể nào ai còn dám đến uống rượu ở tửu lâu “Dương Châu đệ nhất lâu” này nữa?

Nhiệm Khổng Phương thở phào gạt đầu mỉm cười:

– Cực đúng, cực đúng, nói vậy lão hủ xin thay mặt tể chủ Đông gia đa tạ Môn tướng công.

– Điều ấy không cần, nguyên ý của ta đâu phải đến đây nhận đa tạ, chẳng lẽ ta lại vì bảo toàn tửu lâu mà đưa mắt nhìn hung thủ xa chạy cao bay, như thế làm sao ta yên tâm... đời này luôn luôn có báo ứng, Nhiệm chưởng quỹ, ngài nên nhớ gieo gió ắt gặt bão, gió càng lớn bão càng to, trước sau hung thủ hãm hại Văn Nhân đại hiệp cũng bị đưa ra trước mặt võ lâm quần hùng, lúc ấy muốn hối cũng không kịp.

Nhiệm Khổng Phương gạt đầu lia lịa:

– Vâng, vâng, đúng vậy, chẳng lẽ trời xanh không có mắt sao, trước sau người tốt ai nấy đều sẽ biết...

Môn Nhân Kiệt xoa tay:

– Điều ấy là lẽ đương nhiên. Cuối cùng ta muốn thỉnh giáo Nhiệm chưởng quỹ một câu, rõ ràng chưởng quỹ là một cao nhân võ lâm vì sao lại chịu khuất thân giữ chức chưởng quỹ bé nhỏ ở đây, hay là...

Nhiệm Khổng Phương vội vã lắc đầu quây quây:

– Môn tướng công chớ nói đùa, điều ấy lão hủ đã bị các bằng hữu giang hồ hỏi nhiều lần, Môn tướng công nhận xét lắm rồi, như một kẻ nhu nhược yếu đuối là lão hủ đây nào dám...

– Nhiệm chưởng quỹ không dám thừa nhận?

– Môn tướng công muốn lão hủ thừa nhận cái gì?

Môn Nhân Kiệt lắc đầu cười nhẹ:

– Nhiệm chưởng quỹ chớ giận, ta đã nhận ra rất rõ, dù Nhiệm chưởng quỹ không thừa nhận mà không sợ ta động lòng nghi sao?

Nhiệm Khổng Phương im lặng không đáp, nét mặt lão lúng túng lo lắng, cuối cùng lão thở dài:

– Đã thế lão hủ không dám giấu diếm nữa, Môn tướng công, khi xưa lão hủ đúng là người trong giới võ lâm nhưng đó là chuyện ngày xưa rồi.

– Xin thứ ta hỏi thẳng, giới võ lâm không hề nghe qua ba tiếng Nhiệm Khổng Phương.

Lão cười gượng:

– Điều ấy vì lão hủ chỉ là một tên vô danh tiểu tốt, không đáng nói tới...

– Theo ta thấy với sở học tâm trí của Nhiệm chưởng quỹ không thể là một tên vô danh tiểu tốt được.

– Cái đó Môn tướng công quá khen...

– Xem ra Nhiệm chưởng quỹ vẫn chưa chịu...

– Môn tướng công, lão hủ đã thoát ly võ lâm nhiều năm vì chán ngán bị ân oán trời buộc, cố ẩn danh sống qua ngày, việc gì Môn tướng công cứ bức bách nhau mãi thế?

– Thôi được, Nhiệm chưởng quỹ, ta không hỏi nữa.

Nhiệm Khổng Phương nghiêm mặt vái dài:

– Đa tạ Môn tướng công thành toàn, lão hủ lấy làm cảm kích... nhưng xin Môn tướng công chờ nên suy bụng ta ra bụng người...

Môn Nhân Kiệt trố mắt:

– Nhiệm chưởng quỹ giải thích sao về câu suy bụng ta ra bụng người?

– Mắt lão hủ chưa mờ nên dám đoán chắc Môn tướng công tuyệt không phải là Môn Nhân Kiệt.

– Thế Nhiệm chương quỹ nói ta là ai?

– Cái ấy lão hủ không dám nói.

Môn Nhân Kiệt mỉm cười:

– Nhiệm chương quỹ, rượu thịt ta gọi sao đến bây giờ chưa đem lên, phiền lão đi thúc giục hộ ta một tiếng.

– Vâng, vâng. Lão hủ sẽ đi coi xem sao...

Dứt lời, lão hơi cúi thân rồi chuyển mình đi vào trong. Nhìn theo lưng Nhiệm Khổng Phương, đột nhiên Môn Nhân Kiệt mỉm cười, miệng y vừa nhếch lên một chút đột ngột lại thu lại, y chau mày sắc mặt như có gì khó hiểu, từ từ y cầm cái ly bạc vẫn còn bẹp đưa lên...

Tiểu nhị đã dọn rượu thịt lên bàn, đồng thời, tiếng âm nhạc vui tai cũng rộn rã trở lên, từ sau tấm rèm một ca kỹ đẹp như hoa uyển chuyển xuất hiện trong một điệu múa. Thân hình với những đường cong diễm tuyệt của nàng ẩn hiện sau một lớp áo lụa mỏng làm tiêu hồn lạc phách bao nhiêu thực khách. Tất cả thực khách trong tửu lâu ngẩn mặt như say, như mê, chỉ có duy nhất vị khách áo trắng Môn Nhân Kiệt là còn tỉnh táo, tấm thân yếu diệu của nàng ca kỹ lướt qua bên y. Trong một nháy mắt qua người y nàng vất vào người Môn Nhân Kiệt một mảnh giấy con con đồng thời cất tiếng hát bài từ “Bồ Tát man” của Lý Hậu chủ:

*Hoa minh nguyệt ám phi khinh vụ, kim tiêu hảo hương
lang quy khứ,*

Nhuyễn miệt bộ hương giai, thủ dề kim lữ hài

Họa đường Nam bạn kiến, nhất hướng ủy nhân điệu

Nô vị xuất lai nan, giáo quân tư ý lân...

*(Hoa đẹp trắng mờ sương xuống kín, Đêm nay chia tay
chàng bịn rịn*

Châu mềm đập thán ai, tay cầm kim lữ hài

Hẹn nhau phía Nam vậy, dựa vào nhau run rẩy

Thiếp tìm chàng khó thay, xin chàng thương tình này...)

Vừa cất tiếng hát véo von nàng vừa cuốn tà áo thơm nồng chuyển thân sang chỗ khác. Người nàng đã khuất sau bức rèm, im lặng một lúc tiếng hoan hô mới nổi dậy, tiếng vỗ tay chấn động, thần hồn các thực khách bấy giờ mới tỉnh lại. Không ai biết nàng ca kỹ ấy đã chuyển cho Môn Nhân Kiệt vật gì, chỉ có nàng và Môn Nhân Kiệt riêng biết. Đó là một tờ giấy được ướp mùi hương thơm ngát...

Chương 9

ĐÊM THANH NGƯỜI VÀNG

Tờ giấy được ướp mùi hương thơm ngát ấy là giấy Tiết Đào. Môn Nhân Kiệt lặng lẽ mở tờ giấy đọc mấy hàng chữ viết bằng mực của bút vẽ lông mày:

*Lầu ngọc tịch liêu, thiếp lại đa tình, đêm nay sau khi
đêm sâu người vắng của tiểu lâu hậu viện sẽ khép
hờ, rượu ngon đợi sẵn, nhắm ngọt vẫn chờ, thêm lại
có một mảnh đàn hương tỏa khói. Thiếp mời trông
chàng, xin đừng để giấc mộng thành không.*

Chẳng ký tên ai nhưng góc dưới bên tả có ấn một dấu son thơm nồng. Tất cả đều rất dễ cảm động lòng người và rất dễ khiến thần hồn người xem dao động. Môn Nhân Kiệt nhẹ nắm bàn tay cất tờ giấy vo tròn vào áo, cầm chén rượu trước mặt lên... Một lúc sau, để lại bàn một đỉnh tiền, y xuống lầu.

Ra khỏi “Dương Châu đệ nhất lầu” vào lúc trời đã tối, y thuận theo con đường lớn đi một lúc lâu lại rẽ qua một con đường nhỏ hơn để vào một dãy phố nhỏ. Đi hết dãy phố nhỏ ấy, lại rẽ qua một con đường nữa trước mặt

đèn hoa rực rỡ cũng là một tửu lâu có tên là “đệ nhất lâu”.

Vườn sau của “đệ nhất lâu” này cực rộng lớn, cửa sau của vườn ấy quả là chỉ khép hờ, nhìn vào trong kẻ hở thấy đủ cả đình, tạ, lầu, đài, dưới bóng trăng mờ như cảnh mộng ảo thần tiên. Môn Nhân Kiệt vừa bước tới cánh cửa sau ấy, hai cửa liền mở rộng xuất hiện một thiếu nữ áo xanh mới độ mười bảy mười tám. Nàng nở nụ cười tươi:

– Tướng công sao đến quá chậm làm tiểu thư đợi lâu lắm rồi.

Câu nói văn nhã đúng là ngữ khí của tì nữ nhà đại gia.

Môn Nhân Kiệt mỉm cười:

– Vì quyến luyến chút rượu nhạt để tiểu thư phải đợi lâu, cô nương là...

– Tiểu tì là Tiểu Thanh.

Môn Nhân Kiệt đưa tay ra trong bàn tay có một hạt minh châu:

– Thanh cô nương, cứ coi như đây là lễ ra mắt, xin chớ chê ít.

Ít ư? Với hạt minh châu này có thể nuôi một nhà tám miệng ăn trong vòng một năm mà còn ít nữa ư? Hai mắt Tiểu Thanh mở tròn vừa kinh ngạc vừa vui mừng vội thu áo nhún thân:

– Đa tạ tướng công hậu thưởng!

Nàng đưa cánh tay ngọc về phía trước nghiêng thân:

– Xin cho tiểu tì dẫn đường tướng công!

Nói rồi chuyển tấm thân mềm mại đi theo con đường nhỏ. Môn Nhân Kiệt cười mỉm bước theo. Tiểu Thanh dẫn Môn Nhân Kiệt đi một lúc lâu, rẽ sang hướng tây xuyên qua một hành lang đến một gian phòng thanh nhã dưới tiểu lâu, tiểu lâu được che phủ rèm khắp các cửa nhưng vẫn phản chiếu ánh đèn thấp thoáng và bóng người qua lại.

Tiểu Thanh không nói một lời, dẫn Môn Nhân Kiệt lên cầu thang. Lên tiểu lâu rồi, mùi hương ngào ngạt, nàng ca kỹ vừa rồi ở trong “đệ nhất lâu” ra cửa nghênh tiếp, nàng đã thay y phục nhã đạm nhưng không kém phần mỹ lệ. Thần sắc nàng vừa kinh ngạc vừa vui mừng lại thêm vừa e thẹn. Môn Nhân Kiệt thì lễ cười hàm tiếu:

– Chỉ vì quyến luyến chút rượu nhạt làm cho cô nương phải đợi lâu, xin được thứ tội.

Nàng khép nép nghiêng thân nhẹ như hơi thở nói:

– Không dám, được ân tướng công giá lâm tiện thiếp đã lấy làm vinh hạnh muôn phần.

Vừa nói nàng vừa đưa cánh tay trắng muốt như ngọc ra mời khách vào. Đó là khuê phòng của nàng, mờ

tổ vẫn còn thấy màn trướng nệm êm màu hồng quyến rũ. Môn Nhân Kiệt hơi ngần ngại:

– Cô nương, ta được ân sủng quá lớn, có tiện chăng?

Nàng nhẹ cong lông mày đẹp cười diễm lệ:

– Tướng công là người thoát tục sao lại giống một kẻ thư sinh cổ chấp?

– Đa tạ cô nương dạy bảo, xin dắc tội.

Y thản nhiên bước vào. Phòng khêu cực thanh nhã, một chiếc giường nệm gấm đối diện với bộ bàn ghế bằng ngà, bên cạnh là một án thư rất nhiều sách vở thư tịch, văn phòng tứ bảo. Trên đầu treo tám ngọn đèn lưu ly bát bảo và ở một góc phòng trên một bàn tròn nhỏ bày đủ rượu thịt giữa hai ngọn hồng lạp. Góc bên kia cũng có một chiếc bàn nhỏ trên có đặt một chiếc đàn cổ. Môn Nhân Kiệt buột miệng khen:

– Tại hạ chỉ tưởng cô nương là mỹ nhân tài cao, nào ngờ cô nương còn là một vị...

Nàng mỉm cười ngắt lời:

– Tiệp nữ là kẻ phong trần không dám nhận lời tán thán của tướng công.

Môn Nhân Kiệt:

– Cô nương, tất cả những lời của tại hạ đều xuất phát tự đáy lòng.

– Được ân tướng công không khinh rẻ phong trần này nhưng thiếp vốn là người tự biết mình...

Nữ tử mời Môn Nhân Kiệt nhập tiệc, tì nữ Tiểu Thanh tự tay rót rượu cho y, y hồn nhiên hỏi:

– Xin chớ trách đường đột, tại hạ còn chưa biết phương danh cô nương...

– Tiện thiếp họ Mạnh tên Lan Quân. Dám hỏi tướng công?

– Họ Môn, tên Nhân Kiệt.

Mạnh Lan Quân nâng cao chén rượu:

– Tiện thiếp xin kính Môn tướng công một chén, đa tạ tướng công không khinh rẻ phong trần.

Hai người cạn chén, mặt Mạnh Lan Quân đỏ hây hây nhẹ giọng:

– Tiện thiếp ngưỡng mộ tướng công đã lâu đêm nay được mời tướng công tới đây không có ý gì khác là được cùng tướng công đàm văn luận võ cho phỉ lòng mơ ước.

Môn Nhân Kiệt hơi giật mình:

– Cô nương, “luận võ” là có ý gì?

Mạnh Lan Quân vẫn cười hết sức dịu dàng:

– Tiện thiếp lấy ca múa mưu sinh, lịch duyệt cũng nhiều nên tuy không dám tự nhận là có mắt tuệ nhưng

cũng có thể nhận ra anh hào, khí độ tướng công cao nhã, uy lực kinh người siêu quần bạt tụy, tiện thiếp đã nhận ra điều thứ nhất là mặt tướng công ắt không phải mặt thật, điều thứ hai võ công tướng công ắt phải hơn người.

Môn Nhân Kiệt thăm kinh động mỉm cười:

– Tuệ nhân cô nương quả hơn người, Môn Nhân Kiệt không dám phủ nhận, thực sự diện mạo tại hạ không phải diện mạo thật chỉ vì có nỗi khổ tâm riêng không muốn cho ai biết mặt thật, đến như võ công và văn tài, tại hạ là người học văn học võ đều dở dang rất lấy làm tự thẹn.

– Môn tướng công quá khiên nhượng, tiện thiếp xin được mạo muội muốn nghe nỗi khổ tâm của tướng công.

– Cô nương vừa có nói đêm nay chỉ nên đàm văn luận võ uống rượu giải sầu, đêm đang đẹp thế này Môn Nhân Kiệt cả đời khó gặp đâu dám làm mất vui?

– Tri âm đời này khó gặp, Mạnh Lan Quân coi tướng công là người tri âm duy nhất trong trời, tuy không dám tự nhận là người tri âm của tướng công, nhưng đối với tướng công vẫn có tấm chân tình, muốn chia xẻ nỗi khổ tâm riêng của tướng công...

Môn Nhân Kiệt cắt lời:

– Đa tạ cô nương, thực ra tại hạ chẳng có ý gì khác, chỉ vì diện mạo xấu xí nên tự thẹn không dám lộ ra đây thôi.

– Tiệm thiệp tự tin nhân lực không tệ, tướng công là cao nhân chắc biết kết giao với nhau quý ở tấm lòng thành thực chứ nào kể gì dung mạo xấu hay đẹp?

– Đa tạ cô nương chỉ giáo, chỉ e...

– Tướng công vì trung vì hiếu mới là trượng phu chứ còn kết giao chỉ vì diện mạo là người bất trí, xin tướng công cứ bỏ mặt nạ xuống, Mạnh Lan Quân tự tin vẫn đối xử kính trọng với tướng công như thường.

– Cô nương nói phải lắm, kẻ trung hiếu thì xấu hay đẹp ở tại trong lòng, nhưng đã thế cô nương cần gì phải biết diện mạo thật?

– Nếu tướng công không vui lòng tiệm thiệp không dám cưỡng cầu.

– Nếu cô nương nhất định muốn biết, Môn Nhân Kiệt cũng không dám không tuân lệnh!

Vừa nói y vừa đưa tay chậm chạp nín vào sau tai. Mạnh Lan Quân nhìn thẳng vào mặt y, không chớp mắt. Môn Nhân Kiệt cười nhạt, tay kéo mạnh một cái lột mặt nạ da người xuống. Mặt thật của Môn Nhân Kiệt không đến nỗi quá xấu xí nhưng giữa hai lông mày có một vết sẹo do đao chém rất dễ sợ, sắc mặt y lại vàng ửng như chẳng có sắc máu. Môn Nhân Kiệt hơi mỉm cười:

- Cô nương, thất vọng chứ gì?
- Tướng công, sao lại thất vọng?
- Vì tại hạ không giống như cô nương tưởng tượng.

Mạnh Lan Quân mỉm cười:

- Tướng công cho rằng tiện thiếp tưởng tượng ra sao?

Môn Nhân Kiệt cũng cười:

- Cái ấy phải hỏi cô nương mới phải chứ!
- Tướng công, tiện thiếp đã nói, tiện thiếp không đối xử với người qua sắc diện.
- Xin lỗi cô nương, tại hạ lỡ lời...

Vừa nói y vừa cất chiếc mặt nạ da người vào bụng áo. Mạnh Lan Quân hai mắt ngưng nhìn:

- Không dám...

Dừng lại một chút, hốt nhiên nàng hỏi:

- Nếu như tiện thiếp đoán không sai, tên họ của tướng công cũng là giả chứ không phải thật.

Môn Nhân Kiệt lắc đầu:

- Cô nương nói sai rồi, tên họ là do cha mẹ há dám khinh thường thay đổi?
- Còn nỗi khổ tâm gì xin Môn tướng công cho biết.

– Bản lai diện mục đã lộ, Môn Nhân Kiệt không còn khổ tâm gì đáng nói nữa!

Mạnh Lan Quân đang định tiếp lời, Môn Nhân Kiệt đã nói trước:

– Cô nương còn muốn đàm văn luận võ uống rượu giải sầu nữa chăng?

– Tiệp thiếp không dám hỏi nữa. Xin mời!

Dứt lời nàng nâng ly rượu lên mời khách, Môn Nhân Kiệt mỉm cười uống cạn. Tiếp đó quả nhiên họ đàm văn luận võ. Về văn, Môn Nhân Kiệt khả dĩ còn biết kha khá, còn về võ tuy y cũng có thể đàm luận nhưng không thể so sánh với sự uyên bác của Mạnh Lan Quân. Đang lúc đàm luận, đột nhiên Môn Nhân Kiệt than:

– Từ xưa hiệp nữ đều xuất thân từ chốn phong trần, câu nói ấy thật không sai chút nào, tại hạ không ngờ cô nương lại là một kỳ tài không lộ diện, lấy làm thất kính...

– Tướng công quá khen, Mạnh Lan Quân tự biết mình thô thiển, nếu nói là kỳ tài không lộ diện phải là tướng công mới đúng chứ đâu phải tiệp thiếp, chút gia học sơ sài ấy chỉ khiến là trò đùa cho tướng công...

Môn Nhân Kiệt kinh ngạc:

– Gia học? Dám chắc xuất thân của cô nương...

– Tiệp thiếp không dám giấu tướng công, tiệp thiếp vốn xuất thân trong một nhà võ lâm.

Môn Nhân Kiệt “A” một tiếng:

– Thế thì Môn Nhân Kiệt càng thêm thất lễ, cô nương xuất thân từ một nhà võ học thế mà lại phải ca vũ kiếm ăn ở “Dương Châu đệ nhất lâu”, chắc cũng có khổ tâm nào đó?

Nét mặt nàng ảm đạm đáp:

– Tướng công nói không sai, ẩn tình của tiệp thiếp chẳng có gì đáng giấu, phụ mẫu tiệp thiếp đều mất cả nên tự nhỏ không nơi nương tựa, đọc sách được mấy năm còn võ không đủ phòng thân nuôi miệng, một nữ nhân nhu nhược như tiệp thiếp còn biết làm gì? Chỉ còn đường xa bỏ quê hương đến đây làm nghề ca múa độ nhật.

– Lễ nào cô nương không còn cách nào khác sao?

– Cách khác kể ra cũng có nhưng một nữ nhân cô cút, trừ việc lấy chồng còn con đường nào thứ hai nữa? Phiêu bạt nhiều năm, từng trải đã nhiều chỉ e lấy lầm người độc ác, không dám bước liêu, tấm thân khinh tiệp đâu dễ lấy được người tử tế. Nói thí dụ như tướng công đây là bậc cao nhân tướng công có chấp thuận ưng tiệp thiếp không?

Không ngờ nàng lại thí dụ như vậy, Môn Nhân Kiệt không biết đáp lời ra sao, y ngần ngại một lúc mới trả lời:

– Tại hạ nguyên chỉ là một thư sinh giang hồ, tự thân đã khó bảo toàn nào dám mơ tưởng quá sức?

– Tiệp thiếp chỉ thí dụ vậy thôi chứ đâu nói tướng công muốn?

Môn Nhân Kiệt vội vàng nói:

– Cô nương, không phải không muốn mà là không dám!

– Tướng công nói vậy thôi, kỳ thực, nếu gặp một người nặng tình nặng nghĩa và trung hậu có thể nương tựa suốt đời thì tiệp thiếp chẳng quản gì gian khổ và dù có khổ đến mấy cũng cam chịu.

Vì sao vị cô nương này lại đổi hẳn câu chuyện như thế? Môn Nhân Kiệt vội đáp:

– Nữ tử kỳ tài như cô nương nói câu nào cũng chẳng sai chút nào!

Chương 10

THUYỀN QUYÊN TRÊN LẦU

Môn Nhân Kiệt vội cất cao ly rượu:

– Sau khi kính cô nương ly rượu này, tại hạ có việc xin thỉnh giáo.

Y vốn định tâm tránh né, nào ngờ... Mạnh Lan Quân cười nhạt:

– Tướng công, tiện thiếp không dám đem tấm thân phong trần trao gởi cho ai, hà tất tướng công phải mĩa mai thế!

Miệng tuy nói vậy nhưng nàng vẫn nâng chén rượu. Câu nói ấy thật lợi hại, mặt Môn Nhân Kiệt ửng đỏ đang định bào chữa. Đột nhiên, ngoài sân tiểu lâu vọng lại hai tiếng ho khan tựa hồ có người vừa đi qua sân. Hai tiếng ho khan vừa dứt, thành linh Mạnh Lan Quân cười bảo:

– Tướng công chớ để ý, tiện thiếp chỉ nói đùa vui thế thôi, kỳ thực hiện nay tiện thiếp chưa thể bỏ được nghề ca múa, tướng công, xin mời uống tiếp!

Trực giác của Môn Nhân Kiệt cho biết hai tiếng ho khan nọ quá đột ngột rất giống như một tín hiệu gì đó, vì vừa nghe hai tiếng ho khan ấy lập tức thái độ Mạnh Lan Quân thay đổi hẳn. Nhưng nói cho cùng, điều ấy cũng khó mà khẳng định, có thể Mạnh Lan Quân chỉ nói đùa vui thật và hai tiếng ho khan ấy biết đâu chỉ là tình cờ?

Môn Nhân Kiệt trầm tư một chút, y cầm ly rượu uống cạn, đặt ly xuống, đột nhiên y lắc đầu than một câu:

– Tại hạ chỉ là một người thiếu chí khí...

Mạnh Lan Quân kinh ngạc:

– Tướng công nói vậy là sao?

Môn Nhân Kiệt ngẩng đầu lên:

– Cô nương có biết chuyện một kỳ tài đương thế “Cầm kiếm thư sinh” Văn Nhân đại hiệp ba năm trước đây bị gặp hoàn cảnh bi thảm không?

Mạnh Lan Quân gật đầu than:

– Chuyện ấy tiện thiếp có nghe, thực là quá bi thương...

– Khi ấy tại hạ cũng là một trong những tân khách được mời dự hôn lễ, mắt nhìn thấy Văn Nhân đại hiệp bị gặp cảnh bi thảm, tại hạ đã phát thề suốt đời sẽ không bao giờ uống rượu nữa, ai hay...

Mạnh Lan Quân “A” một tiếng, mỉm cười:

– Té ra như thế, Môn tướng công đã quá lo, trong thiên hạ đâu phải rượu nào cũng hại chết người đâu?

Không biết nàng không hiểu thật hay cố ý hồ đồ, Môn Nhân Kiệt mỉm cười:

– Cái ấy kể ra cũng khó nói, nếu thực có người cố ý hạ độc hại tại hạ, tất nhiên thì...

Mạnh Lan Quân nhướng cao lông mày:

– Tiện thiếp minh bạch rồi, Môn tướng công lo sợ rượu của tiện thiếp...

Môn Nhân Kiệt vội cướp lời:

– Xin cô nương chớ hiểu lầm, tại hạ chỉ sợ rượu của “Dương Châu đệ nhất lâu” thôi.

Mạnh Lan Quân ngạc nhiên:

– Môn tướng công nói vậy là sao?

– Chẳng lẽ cô nương không biết rằng bữa tiệc hôn lễ năm xưa của Văn Nhân đại hiệp là do Dương Châu đệ nhất lâu lo bày biện?

– Vậy thì Môn tướng công cứ yên tâm uống đi, rượu hôm nay là do tiện thiếp tự nấu lấy chứ không phải của Dương Châu đệ nhất lâu đâu.

– Nếu tại hạ không yên tâm, tại hạ đâu uống liên tiếp ba ly như vừa rồi, tại hạ chỉ hối hận là đã lỡ thề...

Mạnh Lan Quân cười to:

– Môn tướng quân khéo nói...

Dừng lại một chút, đột nhiên nàng hỏi:

– Vừa rồi Môn tướng công nói có chuyện định hỏi, không biết...

Môn Nhân Kiệt “A” một tiếng mỉm cười:

– Cô nương không nhắc, tại hạ e quên mất rồi, kỳ thực, cũng chẳng có gì quan trọng, tại hạ chỉ muốn hỏi cô nương đã đến Dương Châu lâu hay chưa?

– Có lẽ đã hơn một năm...

– Cô nương quen biết tất cả những người trong “đệ nhất lâu” chứ?

Mạnh Lan Quân gật đầu:

– Rất quen biết, Môn tướng công cần gì?

– Không sao, tại hạ muốn hỏi thăm một người...

– Môn tướng công hỏi thăm ai?

– Vị chưởng quỹ của “đệ nhất lâu”, Nhiệm Không Phương!

– Môn tướng công muốn biết Nhiệm chưởng quỹ...

– Không biết cô nương có nhận ra vị Nhiệm chưởng quỹ ấy là một cao nhân võ lâm giấu mặt không?

Mạnh Lan Quân ngẩn mặt thác dị:

– Môn tướng công, không phải đâu, tiện thiếp đã làm ở đó hơn một năm, nào...

– Nói như vậy là cô nương không hề nhận ra?

– Điều ấy tiện thiếp không biết một chút gì, có lẽ Môn tướng công nhận xét lầm chẳng, theo tiện thiếp Nhiệm chương quỹ...

Môn Nhân Kiệt ngắt lời:

– Cô nương, chính Nhiệm chương quỹ đã thừa nhận.

– Nhiệm chương quỹ thừa nhận mình chính là cao nhân võ lâm ẩn thân giấu mặt ư?

– Đúng vậy, cô nương, lão thừa nhận như thế.

– Thế thì việc ấy ra ngoài tưởng tượng của tiện thiếp, một lão nhân yếu đuối nhu nhược như lão mà...

Nàng lắc đầu mấy cái:

– Thực là bất ngờ, thật là bất ngờ!

– Cô nương, trên đời hiếm gì việc như thế, đúng như câu nói “họa long họa hổ nan họa cốt, tri nhân tri diện bất tri tâm” (Vẽ rồng vẽ hổ khó mà vẽ được xương cốt, biết người biết mặt nào biết tâm dạ?). Cô nương làm chung với lão đã hơn năm mà không nhận ra đó là một cao nhân võ lâm ẩn giấu hình tích đủ biết lão kín đáo cẩn mật ngần nào!

– Thế thì, Môn tướng công muốn hỏi là...

Thình lình Môn Nhân Kiệt lắc đầu:

– Bây giờ tại hạ thấy không cần hỏi gì nữa!

Mạnh Lan Quân ngẩn mặt:

– Vì sao vậy?

– Cô nương không biết lão là cao nhân võ lâm ẩn mặt thì còn biết chuyện gì khác mà hỏi?

Mạnh Lan Quân tắt nụ cười... Ngồi lại thêm lát nữa Môn Nhân Kiệt đứng lên cáo từ, Mạnh Lan Quân cũng không cầm giữ, nàng gọi nữ tì Tiểu Thanh tiễn Môn Nhân Kiệt ra cửa sau. Môn Nhân Kiệt ra đường không xa liền phát hiện ra nhiều dấu hiệu lạ, chẳng những y phát giác ra sau lưng có khá nhiều kẻ công lực thâm hậu ngấm theo dõi mà còn phát giác hai bên đường có khá đông cao thủ đi theo sát bước chân động tĩnh của y.

Không lâu sau Môn Nhân Kiệt đã tới bến sông Vận Hà, lúc bấy giờ bến sông đã vắng lặng không còn ai, cũng chẳng có một bóng thuyền nào, dưới ánh trăng mờ tỏ lạnh lẽo chỉ có một vùng trống trải tịch mịch hoang lương. Đến bên bến sông, Môn Nhân Kiệt dừng lại khoanh tay sau lưng nhìn dòng nước cuốn chảy thao thao xuất thần. Y phát giác, bọn theo dõi y càng lúc càng đến gần, gần đến nỗi y nghe ca tiếng hô hấp của chúng. Đột nhiên y cất giọng ngâm sang sảng:

Quân bất kiến Hoàng hà chi thủy thiên thượng lai. Bôn lưu đảo hải bất phục hồi...

(Người không thấy nước sông Hoàng hà chảy từ trên trời xuống, chảy đến biển không quay trở lại...).

Y coi nước con sông Vận Hà này thành nước sông Hoàng hà nên ngâm bài “Tương tiến tửu” của thi tiên Lý Bạch. Nào ngờ tiếng ngâm vừa dứt đột nhiên có một giọng chói tai:

– Nội công thâm hậu lắm, tiếc rằng không biết đã chết tới nơi!

Giọng ấy vừa dứt, y từ từ quay thân hình lại, ngoài mấy trượng xa có hai kẻ bịt mặt xuất hiện, một cao kều, một lùn thấp đứng sánh vai, bốn con mắt như bốn ánh đèn nhìn thẳng vào y. Ngoài ra, hai bên tả hữu cũng còn mỗi bên năm tên hắc y bịt mặt nữa, tên nào đầu vai cũng ló lên cán kiếm, vừa nhìn qua đã nhận ra chúng đều không phải là tầm thường. Môn Nhân Kiệt ngạc nhiên:

– Chư vị là...

Tên bịt mặt cao kều lạnh lùng lên tiếng:

– Quý vô thường đoạt mạng.

Môn Nhân Kiệt nhướng mày:

– Chư vị rõ rệt là người, vì sao giả ma giả quỷ?

Vẫn tên bịt mặt áo đen cao kều:

– Chúng ta vốn là quỷ vô thường đoạt mạng!

Môn Nhân Kiệt ngạc nhiên:

– Quý vô thường đoạt mạng? Chư vị muốn đoạt mạng ai?

Tên ấy lạnh lùng buông một tiếng duy nhất:

– Người!

– Ta ấy ư?

– Đúng vậy, là người.

– Ta vốn không quen biết gì với chư vị, chẳng oán chẳng thù.

– Người đúng không oán thù gì với chúng ta nhưng người đã làm việc tổn âm đức, tội đáng chết, chúng ta phụng lệnh Diêm vương đến đây bắt người về địa ngục chịu tội!

Môn Nhân Kiệt càng kinh dị:

– Tổn âm đức? Ta làm việc gì đến nỗi tổn âm đức?

– Việc người tự làm người phải tự biết!

– Ta chỉ làm việc trừ bất bình như vậy mà tổn âm đức sao?

– Việc ấy không quan hệ gì đến chúng ta, Diêm vương sở dĩ hạ lệnh bắt người vì một việc khác...

Môn Nhân Kiệt cả cười:

– Các hạ, nếu là việc khác thì các người đã nên đến sớm hơn mới phải, tại sao bây giờ mới tới...

Văn tên bịt mặt cao kêu ấy:

– Trước đây khí số người chưa hết, bây giờ mới đến lúc.

Môn Nhân Kiệt ngửa mặt cả cười:

– Thôi được, các hạ, chư vị muốn hạ thủ giết ta, đã muốn giết ta tất phải nắm chắc phần thắng, trước mặt một người sắp chết như ta, sao chư vị không nói thật cho tiện việc?

Tên bịt mặt cao kêu ấy hơi chấn động:

– Ta đã nói...

– Ta có nghe rõ cả, kỳ thực, chư vị không nên tìm đến đây, ta chính đang khổ vì chưa tìm ra một đầu mối gì, khó mà tìm ra hung thủ hại người, chư vị đến đây chẳng là tự mình tố cáo mình đó sao?

– Người nói cái gì nhảm nhí, ta không hiểu...

Môn Nhân Kiệt chặn lời:

– Ta vui lòng nói cho minh bạch hơn, đêm nay ta đến “Dương Châu đệ nhất lâu” với mục đích tra cứu nghi án năm xưa của “Cầm kiếm thư sinh” Văn Nhân Mỹ, tình cờ sao lại gặp được chư vị, chư vị là do lão chưởng quỹ ở “đệ nhất lâu” sai phách, đến đây, đúng không?

Tên bịt mặt nọ gầm lên:

– Lão chưởng quỹ là cái quái gì, lão đâu đáng sai...

– Nghe khẩu khí các hạ cũng anh hùng đấy, đã là anh hùng vì sao còn bịt mặt?

– Đó là việc của chúng ta, không cần người...

Mục quang Môn Nhân Kiệt ngưng lại mỉm cười:

– Chỉ e không phải đó thôi, lý do bịt mặt không ngoài hai điều, một là chúng ta đều nhận biết nhau, sợ ta biết là ai, hai là sau này còn có cơ hội gặp lại nữa, do đó chư vị phải bịt mặt...

– Thế theo người chúng ta thuộc môn phái nào?

Môn Nhân Kiệt lắc đầu:

– Cái ấy kể ra khó nói chắc, đó là hiện tại, chút nữa biết đâu lại khác.

– Người nói vậy là sao?

– Trước mắt chư vị đông thật, chút nữa ta tùy thời bắt một vị truy hỏi còn sợ gì mà không biết chư vị là ai?

Tên bịt mặt cao kêu buông tiếng cười gian xảo:

– Thế thì người cứ thử xem sao!

Hắn vẫy tay một cái, nhiều tiếng “soạt” liên tiếp, mười thanh trường kiếm tuốt khỏi vỏ lóe sáng lên. Tên bịt mặt lùn thấp quát lên lạnh lạnh:

– Giết nó đi!

Hai hàng mỗi bên năm tên bịt mặt không nói một lời, thân hình di động, xuất kiếm chớp nhoáng, một lưới

kiếm chụp xuống các đại huyết của Môn Nhân Kiệt. Y cười gằn:

– Chư vị chỉ là lũ chuồn chuồn lay cột, thực không tự lượng!

Đơn chương y cất lên, ngũ chỉ vươn thẳng chụp vào lưới kiếm ấy.

Chương 11

BIẾN SINH TRONG TỬ LÂU

Thực là ra ngoài tưởng tượng, mười tên bịt mặt áo đen vì chỉ công y quá lợi hại buộc hoảng loạn lùi thân thu kiếm. Còn một tên hung hăng hơi rung đầu kiếm biến chiêu đâm tới cổ tay Môn Nhân Kiệt. Chỉ nghe họ Môn cười lạnh:

– Cả gan, thật cả gan!

Năm chỉ công y đuổi ra kéo mạnh, “choang” mấy tiếng, mũi trường kiếm đâm tới cổ tay y lập tức bị kinh lực chỉ phong y đánh bật về một bên. Môn Nhân Kiệt thừa cơ tiến lên, tay hữu trầm xuống phát ngược lên, một tên bịt mặt “hự” trầm uất, thanh trường kiếm đã bị Môn Nhân Kiệt đoạt mất. Mười tên bịt mặt vừa ngăn người, Môn Nhân Kiệt đã cười gằn:

– Chư vị, hãy thử bản lãnh ta xem sao!

Trường kiếm trong tay y nhanh như điện biến thành chín đóa kiếm hoa cuốn tới mười tên áo đen bịt mặt. Mười tên bịt mặt hoảng kinh đua nhau tránh thân,

chín thanh trường kiếm lại vung lên, chớp mắt nhân ảnh cuốn vào nhau kiếm khí toát đầy trời, trận ác đấu chính thức triển khai.

Cao thủ giao chiêu mau lẹ như điện, chớp mắt đã qua hai chiêu, chiêu thứ ba chỉ nghe cười nhẹ, kiếm quang bay lượn, tiếng “hự” cơ hồ phát ra liên tục, các nhân ảnh lão đảo lùi lại. Môn Nhân Kiệt mỉm cười đứng sừng sững tại chỗ còn mười tên bị mặt lão đảo thân hình, đột nhiên bốn tên ngã xuống chỉ còn lại sáu tên thì năm tên bị thương ở cổ tay, máu tuôn thành dòng.

Tên bị mặt thấp lùn run lên khi nhìn cảnh tượng ấy, tên bị mặt cao kêu long mắt lạnh lùng nói:

– Kiếm thuật của các hạ đủ sánh ngang với “Cầm kiếm thư sinh” Văn Nhân Mỹ.

Môn Nhân Kiệt cười nhạt:

– Quá khen, nếu nói như thế kiếm thuật của ta hiện nay phải gọi là thiên hạ đệ nhất chẳng?

Tên cao kêu cười âm hiểm, đột nhiên hấn vẩy tay:

– Đồ các ngươi vô dụng, lui lại mau!

Môn Nhân Kiệt:

– Lui lại? Đâu dễ dàng như thế, phải để lại cho ta một tên chứ!

Dứt lời, y định động thân. Hai tên bịt mắt một cao một thấp đồng thời tiến thân tới chặn Môn Nhân Kiệt lại, tên cao kêu nói:

– Chớ vội, chúng ta sẽ để lại cho người hai tên!

Trong khi hấn chặn lại, sáu tên bịt mắt nọ đã vội vàng ôm bốn thi thể đồng bạn vọt thân chạy biến mất vào đêm tối. Môn Nhân Kiệt tức giận:

– Chúng đã chạy hết rồi. Thôi được, hai người lọt vào tay ta cũng được! Xuất thủ đi!

Tên cao kêu cười lạnh lẽo:

– Hai ta vẫn ở trước mắt người đây, thử xem người có giữ được hay không.

– Hãy thử xem rồi hãy nói chưa muộn!

Y chậm chậm đưa trường kiếm lên, hai tên bịt mắt đồng thời lui một bước, tên bịt mắt cao kêu xòe hai tay ra:

– Hai chúng ta trong tay không có vũ khí.

Môn Nhân Kiệt mỉm cười:

– Yên tâm, ta không thêm chiếm tiện nghi đâu!

Y động cổ tay mạnh, “rắc” một tiếng ngân nga, trường kiếm đã gãy làm hai đoạn, “xoẹt” “xoẹt” hai tiếng, hai đoạn kiếm gãy tách ra bắn vọt tới mặt hai tên bịt mắt.

Hai tên ấy cả kinh định tránh thân, hai đoạn kiếm đã vọt bay sát đỉnh đầu chúng rơi xuống lòng sông mất tăm. Hai tên bịt mặt sợ đến độ toát mồ hôi, bấy giờ, Môn Nhân Kiệt vẫn điềm tĩnh mỉm cười:

– Nếu thấp một chút nữa mạng nhị vị đã mất rồi, vì ta muốn nhị vị còn sống, nhị vị chuẩn bị đấy, ta xuất thủ đây!

Dứt lời thân hình lập tức vọt tới. Hai tên ấy vẫn còn bàng hoàng vội quát lên một tiếng đồng thời xuất chưởng, một luồng cuồng phong cuốn vào nhau đập tới giữa ngực Môn Nhân Kiệt.

Môn Nhân Kiệt chấn động nói:

– Ta đánh giá thấp nhị vị, thì ra nhị vị cao hơn mười tên kia rất nhiều, đáng gọi là cao thủ hiếm có võ lâm hiện nay!

Song chưởng y vung lên phản kích. Chỉ nghe một tiếng “bình” dữ dội, áo quần Môn Nhân Kiệt bay phần phật nhưng thân hình không động, còn thân hình hai tên bịt mặt lão đảo liên tục, mỗi tên buộc phải lui lại nửa bước. Môn Nhân Kiệt chưa vội xuất thủ tiếp, hai mắt y ánh lên dị quang:

– Có thể tiếp ta một chưởng mà chỉ lùi có nửa bước khắp thiên hạ chẳng có mấy người...

Tên bịt mặt cao kêu cười lạnh:

– Có thể tiếp một chưởng hai ta mà không hề thụ thương, thân hình bất động, trong thiên hạ võ lâm chỉ có hai người, một là “Thất tuyệt thần quân” Trác Không Quân, một là “Cầm kiếm thư sinh” Văn Nhân Mỹ, các hạ là...

Môn Nhân Kiệt mỉm cười cắt lời:

– Ếch ngồi đáy giếng, lấy ống nhòm trời, ta là người thứ ba!

Tên bịt mặt cao kêu đảo mắt:

– Ta rất hoài nghi người thứ ba này!

Môn Nhân Kiệt cả cười:

– Không, chỉ nên nói ta là người thứ hai, vì “Cầm kiếm thư sinh” Văn Nhân Mỹ đã bị các người hạ độc tàn phế hóa điên, đồng thời đã mất hết võ công, phải trừ y ra ngoài.

Tên bịt mặt cười gằn:

– Đúng thế.

Dứt lời hấn vẩy tay ra hiệu cho tên thấp lùn đồng thời vọt thân lên, bốn chưởng đảo lộn, chiêu thức quái dị kỳ bí lợi hại dị thường tấn công vào các đại yếu huyệt của Môn Nhân Kiệt.

Y nhận xét không sai, hai tên bịt mặt hắc y này thân thủ rất cao chứ không phải là cao thủ võ lâm tầm thường, chí ít chúng cũng phải là những đại nhân vật

thành danh lâu năm! Nếu đối là người khác đối đầu với hai tên cao thủ này ắt đã mau chóng bị táng thân dưới chưởng của chúng.

Môn Nhân Kiệt không dám sơ suất, vận khởi công lực ngưng tụ song chưởng ngậm vận tám thành chân khí nghênh tiếp chưởng lực đối phương. Hai chiêu qua, ba chiêu, bốn chiêu... Bảy tám chiêu qua, dưới sức mạnh hai tên bịt mặt liên thủ, Môn Nhân Kiệt không chiếm được chút tiện nghi nào, trái lại, chiêu thức hai tên bịt mặt càng lúc càng cao minh, càng phát uy lực, chiêu nào cũng nguy dị, thức nào cũng huyền ảo như cố ý đẩy Môn Nhân Kiệt vào tử địa. Vừa giao đấu, Môn Nhân Kiệt vừa lục lợi ký ức, y không nhớ ra trong võ lâm có hai tên tuyệt cao như thế và ở “Dương Châu đệ nhất lâu” y cũng chưa hề gặp qua hai tên này, trừ phi, hai tên này chưa bao giờ lộ diện ở “Dương Châu đệ nhất lâu”. Y chú ý quan sát chiêu thức đối phương, với sở học uyên thâm của y, y vẫn không nhận ra môn phái võ học của hai tên ấy. Thực là kỳ quái?

Chiêu thứ chín qua mau chớp nhoáng, hai tên bịt mặt này có bản lĩnh đấu với Môn Nhân Kiệt mười chiêu mà chưa bại đủ là một đại sự võ lâm! Chiêu thứ mười... đột nhiên có âm thanh như tiếng rống ngâm xé trời cất lên. Hai tiếng “hự” trầm uất, một tiếng hô kinh dị kéo theo một tiếng “soạt”. Trong tay Môn Nhân Kiệt nắm một cánh tay áo rách. Tên bịt mặt cao kêu đã bị đứt lìa cánh tay hữu, còn tay tả tên lùn thấp tuôn máu,

cả hai run lấy bấy chuyện thân đào tẩu. Môn Nhân Kiệt cười gằn:

– Ta đã nói rồi, ít nhất một trong hai người cũng phải lưu lại đây cho ta!

Y động thân định đuổi theo, đột nhiên cả hai xoay thân vung tay, hai luồng sáng đen hợp thành một chụp xuống giữa đầu Môn Nhân Kiệt. Y vội vã nghiêng thân quất to:

– Bọn thất phu! Dám dùng độc ám khí với ta ư?

Thân hình y vọt lên cao ngất, luồng sáng đen bay sát dưới chân y, chỉ cần chậm một chút, hai tên bịt mặt đã vọt ra xa năm mươi trượng. Môn Nhân Kiệt cười gằn, thân hình cuốn trên không bắn theo như ngựa phi trên trời đuổi theo.

Thân pháp Môn Nhân Kiệt tuyệt cao, y hạ thân xuống đã ra ngoài ba mươi trượng, chỉ cần nhấp nhô vài cái nữa đã gần đuổi kịp hai tên bịt mặt nhưng ngay lúc ấy thình lình lại có một luồng ánh đen từ phía tả cách y độ mười trượng trong một bụi rậm bắn tới chớp nhoáng.

Xem thế bay của ám khí cũng cùng một loại với ám khí của hai tên bịt mặt, nhưng thủ pháp bắn ám khí của tên nào ẩn thân đánh lén ấy còn cao hơn hai tên bịt mặt một bậc, kinh lực mạnh hơn, chuẩn xác hơn, thực là hiếm có trong thiên hạ, buộc Môn Nhân Kiệt không thể không tránh thân. Môn Nhân Kiệt cả kinh, không dám chậm trễ liên tiếp thi triển hai thế tránh thân mới

tránh được ám khí ấy, nhưng trong chớp mắt ấy, hai tên bịt mặt kia dĩ nhiên đã biến mất, không còn thấy nhân ảnh.

Môn Nhân Kiệt hơi định thần tức giận tung thân đến bụi cây, đến trước bụi cây y càng thêm giận vì tên nào ẩn thân đánh lén y trong bụi cây cũng đã biến mất không để lại một dấu vết nào. Y đứng ngẩn người một lát, cuối cùng đành quay trở về chỗ cũ. Y hy vọng tìm được vài mũi ám khí, thế nhưng y lại thất vọng, ám khí do hai tên bịt mặt bắn ra toàn bộ đã bị rơi xuống dòng sông chảy cuộn cuộn không thể tìm được là lẽ dĩ nhiên. Còn những ám khí do tên ẩn thân bắn ra cũng không thấy sót cái nào dù y đã tìm khắp nơi. Quái lạ, lẽ nào ám khí lại bị gió thổi bay đi hết? Điều ấy không thể được, gió làm sao thổi bay hết được ám khí? Chẳng lẽ tất cả đều bắn rơi hết xuống sông? Điều ấy cũng không thể vì khi y bị bắn lén y đã xa dòng sông đến hơn ba mươi trượng, ám khí đâu thể bắn xa đến thế? Thế nó bay đi đâu?

Môn Nhân Kiệt tìm kiếm suy nghĩ mãi, chỉ thêm mơ hồ, cuối cùng y đành ôm hận bỏ đi. Y không tìm chủ nhân của “Dương Châu đệ nhất lâu” vì chủ nhân xưa nay là người chưa hề lộ diện, đương nhiên không ai biết được chủ nhân “đệ nhất lâu” cư trú ở nơi nào.

Môn Nhân Kiệt quay trở về “Dương Châu đệ nhất lâu”, bấy giờ trên lầu dưới đất “Dương Châu đệ nhất lâu” đều tắt hết đèn chẳng còn một tiếng tơ tiếng trúc

nào nữa, và cũng chẳng còn một bất kỳ âm thanh gì. Dưới lầu chỉ còn hai ngọn đèn nhỏ và có mấy tên tiểu nhị đang quét dọn.

Môn Nhân Kiệt vừa vào cửa chúng liền dừng tay, kinh ngạc nhìn y, một tên tiểu nhị mở lời trước:

– Thưa tướng công, đêm nay đã tắt đèn đóng cửa, xin mời ngày mai hãy đến...

Môn Nhân Kiệt lắc đầu:

– Ta không phải đến uống rượu mà đến tìm chương quỹ các người.

Tiểu nhị ấy “A” một tiếng:

– Thì ra tướng công đến tìm chương quỹ, xin đợi cho một chút, tiểu nhân sẽ đi gọi.

Nói xong hắn định chuyển thân vào trong, Môn Nhân Kiệt gọi lại:

– Khoan đã, chương quỹ ở phòng nào người dẫn ta đi gặp cũng được.

Tiểu nhị đang định đáp, hốt nhiên có tiếng chân từ đằng sau vọng lại. Một tên tiểu nhị khác nói:

– Có lẽ chương quỹ ra đấy...

Chưa nói hết câu, từ trong đã đi ra một người trung niên ăn mặc theo lối thương gia rất trắng trẻo quý phái. Vừa tới nơi, trung niên đã gất gông:

– Dọn dẹp mau lên, trời không còn sớm, các người chậm chạp thế làm sao còn làm việc được...

Tên tiểu nhị đầu tiên toét miệng cười nịnh bợ:

– Kim gia, vị tướng công đến đây tìm Kim gia đấy!

Trung niên họ Kim giật mình, hấn vội cung tay mỉm cười bước gần lại:

– Vị tướng công này tìm ta? Có việc gì chỉ giáo?

Môn Nhân Kiệt trả lễ:

– Xin lỗi, tiểu nhị nghe lầm rồi, tại hạ không tìm lão ca, tại hạ tìm chương quỹ.

Trung niên họ Kim vẫn cười:

– Tướng công, ta chính là chương quỹ đây.

Môn Nhân Kiệt ngẩn người:

– Lão ca chính là chương quỹ “đệ nhất lâu” ư?

Họ Kim gật đầu:

– Đúng vậy, huynh đệ tìm đúng người đấy.

– Ủa! Thế còn Nhiệm chương quỹ đâu?

Họ Kim “A” một tiếng rồi mỉm cười:

– Huynh đệ nói tới Nhiệm Khổng Phương ấy ư? Trước đây một chút họ Nhiệm đúng là chương quỹ của “đệ nhất lâu” nhưng hiện tại và từ sau này trở đi chính ta là chương quỹ “đệ nhất lâu”.

Nói xong câu ấy hắn buông chuỗi cười hăng hắc đắc ý. Môn Nhân Kiệt thắc dí hỏi:

– Kim lão ca, nói vậy là sao?

Trung niên họ Kim cười đáp:

– Tướng công còn chưa biết, chủ nhân “đệ nhất lâu” rất thích cái này...

Hắn đưa tay ra dấu thành động tác đánh bài rồi tiếp:

– Chẳng những rất thích, lão chủ còn mê nữa, kết quả trong một đêm bài bạc lão chủ đã thua sạch gia sản, đến cái “đệ nhất lâu” này cũng phải ký giấy đổi chủ, vì vậy ta được chủ mới cho làm chưởng quỹ...

Môn Nhân Kiệt ngơ ngẩn, y nhìn kỹ họ Kim bật hỏi:

– Chuyện này sao tại hạ chưa hề biết.

Trung niên họ Kim rất tự nhiên:

– Chuyện này đã lan truyền khắp Dương Châu thành, vì sao tướng công chưa biết?

Môn Nhân Kiệt ngơ ngẩn hỏi thêm:

– Thế còn cô nương Mạnh Lan Quân đâu?

Trung niên họ Kim lắc đầu:

– Tướng công thật không may, cô nương ấy cũng ra đi rồi!

Môn Nhân Kiệt giật mình:

– Sao? Nàng cũng đi rồi ư?

Họ Kim nở nụ cười thần bí:

– Nhiệm Khổng Phương đã bị ra đi, đương nhiên cô nương ấy cũng phải đi chứ.

Môn Nhân Kiệt vội hỏi:

– Kim lão ca, lời ấy có ý gì?

Trung niên họ Kim cười hăng hắc:

– Tướng công không biết sao, Mạnh Lan Quân là tình nhân của họ Nhiệm đấy.

Câu nói ấy như tiếng sấm khiến Môn Nhân Kiệt chợt tỉnh ngộ, y bật kêu lên kinh ngạc ngẩn người đứng tại chỗ. Trung niên họ Kim nhìn y kinh ngạc:

– Tướng công là gì của cô nương...

Môn Nhân Kiệt tỉnh ngộ vội cướp lời:

– Quen biết, tại hạ chỉ quen biết nàng ta thôi. Kim lão ca, xin thứ tội làm phiền.

Vừa nói, y vừa cung tay thi lễ, chuyển thân ra khỏi cửa. Sau lưng của họ Kim vẫn đuổi theo:

– Tướng công khoan đã, xin từ nay vẫn cứ chiếu cố cho tệt hiệu, tất cả mọi sự trong “đệ nhất lâu” vẫn như cũ, xin tướng công chiếu cố...

Môn Nhân Kiệt chỉ ứng thanh một tiếng, bỗng nhiên y nghe sau lưng vẫn giọng họ Kim hạ thấp xuống nói với mấy tên tiểu nhị:

– Hừ! Lại là một tên có ân oán vì tình!

Có lẽ hẳn tưởng Môn Nhân Kiệt đã đi xa rồi. Môn Nhân Kiệt chau mày gượng nở nụ cười đau khổ...

Chương 12

MỘT LÃO HOA ĐÀ TÁI THỂ

Trên đường quan đạo dẫn tới Dương Châu có một quán trà xiêu vẹo dựng dưới tán mấy gốc cây tùng đón khách lỡ đường khát nước. Sớm hôm ấy có một lão tiên sinh xưng là “Trại Hoa Đà” vào uống trà, lão ba hoa về tài năng y trị như Hoa Đà tái thể của lão, miệng lão đã hai thân, trong quán trà lúc ấy có sẵn thủ hạ của Trác phủ, tên thủ hạ này ngây thơ thật thà vội quay về Trác phủ phi báo với tổng quản Đồng Thiên Giáp biệt hiệu “Chấn thiên thủ”.

Đồng Thiên Giáp tức thì đến quán trà, hần kính cẩn ôm quyền thi lễ, lão Trại Hoa Đà:

– Xin mời tiên sinh.

Trại Hoa Đà đảo mắt như không để ý:

– Không dám, lão ca có gì chỉ giáo?

Lão thấy thuốc chỉ hỏi ngược lại chứ không hề đáp lễ. Đồng Thiên Giáp không lưu ý, vẫn cười nhẹ đáp:

– Nghe nói tiên sinh chuyên trị các chứng quái bệnh...

Trại Hoa Đà đưa tay chỉ cái túi vải đặt trên bàn:

– Đúng vậy, trong túi này ta có đủ mọi phương dược.

– Thực là hết sức may mắn, tại hạ muốn mời tiên sinh đi theo tại hạ một chút.

– Đi một chút ư? Đi đâu mới được chứ?

– Tại hạ là tổng quản trong Trác phủ ở Dương Châu, nhị gia chúng tôi ba năm trước bị một quái chứng chữa hết các danh y trong thiên hạ vẫn vô hiệu, xin được mời tiên sinh đến thi triển y thuật cao minh...

Trại Hoa Đà ngắt lời:

– Ta hiểu rồi, người tìm ta để xem bệnh chứ gì?

Đồng Thiên Giáp gật đầu:

– Chính thị, chính thị.

– Bệnh ra sao?

– Xin tiên sinh cứ về xem sẽ rõ.

– Cách đây có xa không?

– Không xa, trên “Thục cương” bên cạnh hồ.

Trại Hoa Đà trầm ngâm một chút rồi đáp:

– Thôi được, ta theo người một chuyến...

Dứt lời, lão đứng dậy bước ra cửa, quên cả mang cái túi đựng thuốc theo. Đồng Thiên Giáp vẫy tay ra hiệu cho hán tử thủ hạ:

– Hãy mang hộ túi vải cho tiên sinh!

Hắn dứt lời vội vàng bước ra dẫn đường. Tên thủ hạ khoác túi vải đi theo. Đồng Thiên Giáp dẫn lão Trại Hoa Đà leo lên “Thục cương”, đến trước cửa “Trác phủ” chỉ thấy hai cánh cửa lớn sơn đỏ rộng mở, vị lão nhân áo trắng hôm qua ở “Dương Châu đệ nhất lâu” đã đợi sẵn. Đồng Thiên Giáp bước vào, thi lễ:

– Hứa gia, đã mời tiên sinh đến nơi rồi!

Lão nhân áo trắng hơi mỉm cười gật đầu, nhìn Trại Hoa Đà:

– Vị này là Trại Hoa Đà tiên sinh đấy ư?

Trại Hoa Đà không thèm nhìn tới lão. Đồng Thiên Giáp vội đáp thay một tiếng vâng. Lão nhân áo trắng ra lệnh:

– Thiên Giáp, mời tiên sinh vào trong, đại gia đang đợi trong đại sảnh.

Đồng Thiên Giáp lại vâng một tiếng nữa rồi nghiêng thân:

– Mời tiên sinh!

Trại Hoa Đà ngang nhiên tiến bước vào. Bấy giờ trong đại sảnh rộng lớn hoa lệ, trên bậc thềm cao cao có

một người đứng khoanh tay sau lưng, đó là một trung niên mặc một trường bào màu xanh thân thể cao lớn, thần thái rất tiêu sái, mặt trắng như tuyết không để râu, mắt phụng mũi rồng có thể nói là một nam tử ít có trong thiên hạ, thêm nữa khí độ của trung niên hơn người và để lộ uy lực nhiếp phục đối phương, duy nhất có một khuyết điểm là nét mặt trung niên ấy có chút gì sát khí. Sau lưng trung niên có một hán tử áo đen đứng thị lập, hán tử ấy thân thể khá cao, uy lực kinh người, dễ dàng nhận ra đó là một cao thủ võ lâm.

Vừa thấy Trại Hoa Đà bước tới, trung niên áo xanh vội bước xuống bậc thềm, hán tử áo đen bám sát sau lưng, bấy giờ Đồng Thiên Giáp mới bước mau tới cung kính thi lễ:

– Thưa đại gia, tiên sinh đã đến.

Người áo xanh gật đầu, mục quang chuyển sang Trại Hoa Đà, mỉm cười cung tay:

– Phiên đến gót ngọc tiên sinh, Trác Không Quần lấy làm áy náy, xin thứ tội!

Thì ra người áo xanh này là “Thất tuyệt thần quân” Trác Không Quần! Trại Hoa Đà hơi mỉm cười trả lễ:

– Được Trác đại gia gọi đến là vinh hạnh cho Trại Hoa Đà lão đây lắm rồi!

Trác Không Quần nghiêng thân đưa tay:

– Xin mời tiên sinh vào sảnh dùng trà.

Trại Hoa Đà không hề khiêm nhượng chỉ hơi nghiêng thân cất bước vào đại sảnh. Sau khi an tọa, lão nhân áo trắng và hán tử hắc y phân ra thị lập hai bên Trác Không Quần, Đồng Thiên Giáp xuôi tay đứng ở sau lưng. Trác Không Quần nhìn lão Trại Hoa Đà mở lời trước:

– Xin cho biết cao tính đại danh của tiên sinh? Và quý hương ở đâu?

Đó chỉ là câu hỏi khách sáo bình thường, Trại Hoa Đà hơi nghiêng thân lạnh nhạt đáp:

– Phiên Trác đại gia hỏi tới, Trại Hoa Đà chỉ là dân quan ngoại.

Lão không hề nói tính danh, Trác Không Quần cũng chẳng nài hỏi, mỉm cười:

– Thì ra là dân quan ngoại, tiên sinh hành nghề y thuật đã lâu chưa?

– Đã hai ba chục năm!

– Như vậy đã quá nhiều kinh nghiệm.

– Y thuật gia truyền cứu đời độ người, không dám nhận hai tiếng kinh nghiệm.

– Thì ra là uyên nguyên gia truyền, từ khi tiên sinh ra tay chữa trị đến nay đã trị được nhiều quái trạng dị bệnh chứ?

– Gia học của Trại Hoa Đà không giống với bọn đại phu chữa bệnh bình thường, từ khi hành nghề đến nay tuy không dám nói có khả năng cải tử hoàn sinh nhưng cũng đã cứu người vô số, còn như dị bệnh quái trạng cũng đã trị khỏi nhiều rồi!

Trác Không Quần “ồ” một tiếng dương mày:

– Thế thì y thuật của tiên sinh quá cao minh đúng như Hoa Đà tái thế, Biển Thước hồi sinh...

Dừng lại một chút, họ Trác tiếp:

– Vô sự đâu dám phiền đến tiên sinh, nguyên là Trác mỗ có một bằng hữu thân thiết ba năm trước bị chứng điên cuồng. Trác mỗ đã tìm cầu hàng trăm danh y đều bó tay, không biết tiên sinh...

Trại Hoa Đà cắt lời:

– Lão nguyên tận tâm tận lực, chỉ xin biết chứng điên cuồng ấy vì sao quý hữu lại bị?

– Nhắc đến thực là khó hiểu, đó chính là lúc vị bằng hữu Trác mỗ sắp động phòng hoa chúc, mới uống hết nửa ly rượu hợp cẩn liền bất tỉnh nhân sự, khi tỉnh dậy phát bệnh điên cuồng...

Trại Hoa Đà chau mày:

– Có chuyện ấy ư? Có lẽ trong rượu có độc làm tổn thương não bộ...

Trác Không Quần thở dài:

– Thực không dám giấu, bây giờ Trác mỗ cũng nghĩ là trong rượu có độc và bằng hữu đã bị ai đó hãm hại, thế nhưng trong ba năm nay Trác mỗ tận lực ngầm điều tra không hề thu được một tý đầu mối dấu hiệu nào.

– Trác đại gia có ý nói là...

– Đến nay Trác mỗ không dám khẳng định bằng hữu ấy bị người hãm hại nữa.

Trại Hoa Đà trầm ngâm một chút, hốt nhiên ngẩng đầu hỏi:

– Xin hỏi người bệnh hiện đang ở đâu?

– Đang ở tiểu lâu trong vườn sau, hay là tiên sinh muốn xem tận mắt?

Trại Hoa Đà gật đầu:

– Rất cần xem xét tận mắt, nếu tiện, xin mời quý hữu ra...

Trác Không Quần vẫy tay gọi nhỏ:

– Thiên Giáp, đi mời nhị gia và nhị phu nhân!

Đồng Thiên Giáp dạ một tiếng vội vàng chạy vào trong. Trác Không Quần lại vẫy tay:

– Thường Lạc, các người hãy đi giúp nhị gia!

Lão nhân áo trắng và hán tử áo đen dạt ran đi ra khỏi đại sảnh liên. Trác Không Quần chuyển nhìn Trại Hoa Đà:

– Không biết tiên sinh nắm chắc được mấy phần?

Trại Hoa Đà cười nhạt:

– Trác đại gia, ta chưa xem bệnh nhân đâu dám nói!

– Trác mỗ xin lỗi vì quá vội...

Thần sắc nghiêm lại tiếp lời:

– Xin tiên sinh cứ tận lực chữa trị, chỉ cần trị liệu được bệnh điên của tề hữu, Trác mỗ không tiếc bất cứ gì trọng thưởng cho tiên sinh.

– Trác đại gia lầm rồi, Trại Hoa Đà nhớ lời tổ huấn kế thừa gia học chỉ một lòng cứu người, mỗi khi gặp bệnh nan y đều tận tâm tận lực chứ đâu quản nhiều hay ít tiền thưởng.

– Tiên sinh rất đáng khâm phục, Trác mỗ quyết không dám để tiên sinh thiệt thòi...

Đang nói chuyện sau hậu viện đã vọng ra tiếng chân nhỏ, lão nhân áo trắng tiến vào trước cung kính bái:

– Bẩm đại gia, nhị gia và nhị phu nhân đến!

Trác Không Quần nói “mời vào” vội vàng đứng dậy, chủ nhân đã đứng, Trại Hoa Đà cũng phải đứng lên

theo. Vừa đứng dậy tiếng vàng ngọc đã chạm nhau đinh đang, bốn nữ tì áo xanh hộ vệ thiếu phụ áo trắng đi vào, thiếu phụ diễm lệ vô song mà dung nhan hết sức đoan trang, cao nhã xuất trần như thiên tiên trên trời. Bên cạnh, Đồng Thiên Giáp đỡ tay thư sinh diên Văn Nhân Mỹ.

Lạ thay Văn Nhân Mỹ hôm nay rất bình tĩnh chẳng để lộ chút dị thường nào. Thiếu phụ diễm lệ áo trắng bước đến gần Trác Không Quần, nàng vén áo nhẹ giọng:

– Mộng Thu xin ra mắt đại ca.

Trác Không Quần vội vàng trả lễ:

– Đệ muội miễn lễ...

Họ Trác xoay lại Trại Hoa Đà chỉ tay:

– Vị này là tiên sinh ta mời đến đây vì nhị đệ...

Thiếu phụ áo trắng không đợi Trác Không Quần nói hết câu, nàng xoay thân thể mềm mại sang Trại Hoa Đà:

– Ngưỡng mộ y thuật cao siêu của tiên sinh đã lâu, cứu người vô số, Hoa Đà tái thế, Biển thước phục sinh, được an trị liệu cho phu quân, Mai Mộng Thu nguyện kết cỏ ngậm vành và không tiếc gì tặng thưởng, xin cho đa tạ trước!

Vừa dứt lời nàng đã cúi mình vái một vái. Trại Hoa Đà vội vàng hoàn lễ khiêm tốn:

– Phu nhân yên tâm, tợ lão sẽ tận tâm tận lực.

Trác Không Quần tiếp lời:

– Mời đệ muội ngồi!

Mai Mộng Thu gật đầu vâng lời, nàng đưa tay mời Trại Hoa Đà:

– Kính mời tiên sinh an tọa.

Trại Hoa Đà nghiêng thân không vội ngồi, đợi cho Mai Mộng Thu ngồi yên, lão mới ngồi sau. Sau khi an tọa, Trác Không Quần ra hiệu cho Đồng Thiên Giáp đỡ Văn Nhân Mỹ đến cái ghế trước mặt Trại Hoa Đà rồi nói:

– Đây là tợ hữu, xin mời tiên sinh!

Hai mắt Trại Hoa Đà đảo lộn nhìn rất kỹ Văn Nhân Mỹ, sau đó lão đưa tay cầm lấy huyết mạch Văn Nhân Mỹ, nào ngờ Văn Nhân Mỹ rút tay lại, đột nhiên trừng mắt nhìn Trại Hoa Đà:

– Lão làm gì vậy?

Trác Không Quần vội vã đỡ lời:

– Nhị đệ, vị tiên sinh này là do ngu huynh mời đến xem bệnh cho nhị đệ đó.

Văn Nhân Mỹ kêu lên ngạc nhiên:

– Xem bệnh? Ta rất khỏe mạnh mà xem bệnh gì? Ta không cho xem!

Vừa nói y vừa đứng lên. Trác Không Quần đưa mắt ra hiệu cho Đồng Thiên Giáp, họ Đồng chớp nhoáng đưa hai tay ấn xuống vai Văn Nhân Mỹ. Văn Nhân Mỹ không thể đứng lên được, y dựa dựa mấy cái. Vừa lúc Trại Hoa Đà cười nói:

– Nhị gia, đại gia chỉ nói đùa đó thôi, nhị gia rất khỏe mạnh chứ đâu có bệnh gì? Lão phu đến đây là để tán gẫu nhàn đàm với nhị gia, một mình nhị gia chẳng buồn muốn chết được đó sao?

Văn Nhân Mỹ lập tức dừng lại, trừng mắt:

– Thật chứ?

Trại Hoa Đà gật đầu:

– Lão phu dám dám nói dối nhị gia? Đương nhiên là thật.

Văn Nhân Mỹ cả cười:

– Ta đã nói mà, ta rất khỏe mạnh đâu có bệnh gì! Đại ca ta chỉ nói đùa chơi thôi...

Bỗng nhiên y ngừng cười nói tiếp:

– Sao lão biết ta buồn muốn chết?

– Đương nhiên là biết. Trác đại gia phải chẳng không cho nhị gia ra ngoài?

Văn Nhân Mỹ gật đầu:

– Đúng đó.

– Đã không được ra ngoài sao lại không buồn được?

– Nói đúng lắm, nói đúng lắm. Lão thật là thông minh... Hãy nói đi, chúng ta tán gẫu chuyện gì?

Trại Hoa Đà mỉm cười:

- Chuyện thiên Nam địa Bắc, chuyện cổ chuyện kim, nhị gia thích tán gẫu chuyện gì ta tán gẫu chuyện ấy, trên từ thiên văn, dưới đến địa lý, bách gia chư tử, tam giáo cửu lưu, các thuật các nghề, lão phu hoàn toàn bồi tiếp nhị gia, được chăng?

Văn Nhân Mỹ vỗ tay cười lớn:

– Hay tuyệt, không ngờ lão lại biết nhiều đến thế...

Trại Hoa Đà nói luôn:

– Nhưng lão phu có một điều kiện.

– Điều kiện gì?

– Để lão phu vừa nắm tay nhị gia vừa nói chuyện!

– Tán gẫu mà cũng cần nắm tay ư?

– Như vậy không thân mật hơn sao?

Văn Nhân Mỹ gật đầu liên tiếp:

– Được, được.

Rồi tự động đưa tay ra. Trại Hoa Đà không chậm chạp vươn hai ngón tay đặt lên mạch Văn Nhân Mỹ. Chỉ một thế xuất thủ ấy, thường nhân đã theo không kịp, chúng nhân trong đại sảnh lấy làm khâm phục, nhất là Trác Không Quần nhếch mép hớn hở. Trại Hoa Đà đặt tay lên mạch Văn Nhân Mỹ đồng thời miệng nói huyền thuyên đủ mọi chuyện thiên Nam địa Bắc cổ kim mọi sự. Nói huyền thuyên một hồi, đột nhiên Trại Hoa Đà nói:

– Nhị gia, xin hãy há miệng ra cho lão phu nhìn xem.

Văn Nhân Mỹ giật mình, ngạc nhiên:

– Há miệng! Há miệng để làm gì?

– Lão phu nhìn xem!

– Lão nhìn làm gì? Trong miệng có gì đâu đáng nhìn?

– Nhị gia, tin hay không thì tùy, trong miệng nhị gia có hai cái lưỡi đó!

Văn Nhân Mỹ:

– Nói bậy. Ta mà có hai lưỡi?

Chương 13

MỘT TÊN BIỂN THUỐC TÁI SINH

Tại Hoa Đà lắc đầu:

– Vâng, đúng hai lưỡi, nếu không tin nhị gia cứ há miệng đưa lưỡi ra thì biết.

Văn Nhân Mỹ đang định há miệng, đột nhiên lại lắc đầu cười hăng hắc:

– Lão thật là điêu ngoa, chút xíu nữa ta bị lão lừa rồi, ta mà há miệng ra lão sẽ làm gì ta? Không được, không được.

Câu nói ấy hoàn toàn không có dấu hiệu gì của một người điên.

Trại Hoa Đà không để ý, lão lắc đầu cười:

– Xem ra nhị gia không dám há miệng thật!

– Nói đùa đấy chứ? Vì sao ta không dám?

– Có lẽ vì nhị gia có hai cái lưỡi nên sợ người ta nhìn thấy.

Văn Nhân Mỹ lắc đầu lia lịa:

– Nói bậy, ta có gì mà sợ, lão nhìn đây này.

Y há liền miệng ra. Trại Hoa Đà cười nhạt nhìn vào miệng y, sau đó lão buông lời:

– Té ra là lão phu đã nói lầm...

Văn Nhân Mỹ ngậm miệng lại:

– Lão vốn nói lầm ngay từ đầu...

Đột nhiên y biến sắc kêu lên:

– Lão lừa ta rồi, lão là người không tốt, lão từ đâu đến đây...

Trác Không Quần vội hỏi:

– Tiên sinh có nhìn ra điều gì lạ không?

Trại Hoa Đà gật đầu:

– Đã nhìn ra.

Trác Không Quần ra hiệu bằng mắt với Đồng Thiên Giáp, Đồng Thiên Giáp chớp nhoáng ấn chỉ vào “thụ huyết” của Văn Nhân Mỹ, họ Văn Nhân lập tức nhắm mắt ngã xuống ghế. Trác Không Quần vội cung tay:

– Tiên sinh! Tệ hữu ăn nói có phần xúc phạm...

Trại Hoa Đà nghiêng thân:

– Không sao, Trại Hoa Đà vốn làm thân lương y đâu dám trách bệnh nhân.

– Đa tạ tiên sinh, tiên sinh đã nhận ra...

Trại Hoa Đà gật đầu, thần sắc rất nghiêm trọng:

– Trác đại gia, quý hữu đúng là bị một loại cực độc bá đạo làm thương tổn đến não bộ.

– Nói vậy ra tề hữu xác thực bị người hãm hại?

– Cái ấy lão phu không dám nói, cũng có thể là do quý hữu thiếu thận trọng đã ăn lầm loại độc vật ấy.

Trác Không Quần giương hai lông mày chuyển sang nhìn Mai Mộng Thu. Nét mặt Mai Mộng Thu bị che mờ một lớp sương buồn khổ nhưng nàng vẫn gượng cười nhạt:

– Tiên sinh có cứu được chăng?

Trại Hoa Đà nhăn tít lông mày trầm ngâm không nói. Trác Không Quần vội vàng cất tiếng:

– Tiên sinh, không nắm chắc chứ gì?

Trại Hoa Đà lắc đầu:

– Không phải như vậy...

Lão im bặt sau mấy tiếng ấy. Trác Không Quần hơi lộ vẻ hy vọng vội hỏi:

– Thế thì là...

Trại Hoa Đà ngẩng đầu lên:

– Để chữa trị căn bệnh kỳ lạ này ắt phải có bài thuốc gia truyền, Trác đại gia nên biết, mỗi một loại độc được đều có một loại thuốc giải khác nhau, lão phu hiện không có thuốc giải nên tạm dùng bài thuốc gia truyền...

Trác Không Quần:

– Phải chăng là các vị thuốc ấy khó tìm, điều ấy không quan trọng, chỉ cần tiên sinh cho biết tại hạ sẽ sai hết thủ hạ tìm khắp thiên hạ.

Trại Hoa Đà lắc đầu:

– Trác đại gia lầm rồi, vị thuốc tương đối dễ tìm thôi, lão phu vừa mới đi hái thuốc ở vùng Vân Quý về, trong bao vải này có đủ các vị thuốc, chỉ tiếc còn thiếu chất dẫn được.

– Không biết phải cần cái gì dẫn được?

Trại Hoa Đà lắc đầu than “khó lắm” liên tiếp. Trác Không Quần nói:

– Chỉ cần vật ấy có ở trên đời này, tại hạ không hề sợ khó khăn, xin tiên sinh cứ nói chớ ngại!

– Vị dẫn được ấy trên đời này rất hiếm. Khó lắm khó lắm, mà dù có tìm được đi nữa chưa chắc người ta đã chịu...

– Tiên sinh định nói...

– Lão phu nói vị dẫn được ấy là một con người, mà phải là một người nam sinh ra ở kinh thành, người nam ấy phải sinh đúng giờ tý ngày ba mươi tháng chạp thuộc tuổi đại long, hai mươi bốn tuổi...

Trác Không Quần kinh dị:

– Tiên sinh cần một người như thế để làm gì?

– Để dẫn được.

Trác Không Quần kinh dị lập lại:

– Để dẫn được ư?

– Đúng, để dẫn được, lão phu đã chẳng nói rồi đó sao? Quái bệnh cần phải dùng phương được gia truyền, đã là gia truyền, tất nhiên vị dẫn được phải có phần khác thường.

– Tiên sinh, chẳng lẽ vị dẫn được nhất thiết phải dùng tới một người nam?

– Không phải thế, lão phu chỉ cần một nhúm tóc, một ít móng tay, và một... một... một...

Lão ấp úng hồi lâu không nói ra là một gì. Trác Không Quần sốt ruột:

– Tiên sinh còn cần một cái gì nữa?

Trại Hoa Đà e dè liếc nhìn Mai Mộng Thu:

– Phu nhân. Xin tha cho Trại Hoa Đà nói lời ô uế, vì đó là chút nước tiểu!

Mai Mộng Thu nhìn đi chỗ khác như không nghe thấy. Trác Không Quần reo lên:

– Như vậy cũng dễ, chỉ cần tìm được một nam nhân đủ điều kiện ngày tháng sinh là được rồi!

Trại Hoa Đà lắc đầu:

– Khó lắm, khó lắm vì thân thể da thịt là của cha mẹ không thể tự hủy, đó là đầu mối của đạo hiếu, lão phu chỉ sợ người không liên quan gì đến việc này không thể chấp nhận...

Trác Không Quần giương cặp lông mày:

– Trác mỗ hết dạ cầu xin, dù hấn không chịu cũng không được.

– Nhưng dù thế đời này cũng chẳng có mấy người đủ điều kiện như ta cần, trời đất mệnh mông, biển người rộng lớn, e rằng...

– Chỉ cần chữa trị được bệnh của bằng hữu Trác mỗ, Trác mỗ không sợ bất cứ khốn khổ khó khăn nào, một mặt Trác mỗ sẽ cho treo bảng cầu khắp thiên hạ, một mặt sẽ gửi “Thất tuyệt thiếp” mời võ lâm bằng hữu...

Mai Mộng Thu dường như quá cảm kích đột nhiên buột miệng:

– Đại ca, tha cho muội xen lời, có thể cho muội hỏi tiên sinh đây vài câu được chăng?

– Xin mời đệ muội!

Mai Mộng Thu vâng một tiếng đưa ánh mắt long lanh nhìn chăm chú Trại Hoa Đà:

– Dám hỏi tiên sinh, tại sao lại buộc phải dùng một người làm dẫn dục?

– Kinh thành là nơi chung đúc linh khí, người nam thuộc dương cương, sinh vào giờ tý tháng chạp là giờ giao hoán giữa hai năm, còn như hai mươi bốn tuổi là thuộc đại long thích hợp với sự phối hợp với hai mươi bốn số... Hoàn toàn dường như mê tín nhưng không thể không tin.

Mai Mộng Thu lại hỏi:

– Tiên sinh, chỉ cần tìm được người nam có điều kiện ấy là ác bệnh của phu quân có thể trị khỏi chứ?

Trại Hoa Đà:

– Đây là việc trọng đại, thầy thuốc nào dám lừa dối Trác đại gia và phu nhân?

Mai Mộng Thu ngần ngừ một chút rồi tiếp:

– Thế thì tiên sinh khỏi phải buồn vì không có dẫn dục và Trác đại gia cũng khỏi phiền kinh động thiên hạ, ta biết có một người như thế...

Trác Không Quần cả mừng hỏi gấp:

– Đệ muội, nói mau, người đó ở đâu?

Mai Mộng Thu hơi cúi đầu nhẹ đáp:

– Xa thì ở góc trời, gần thì như trước mắt!

– Đệ muội nói là...

– Theo muội biết, phu quân chính sinh ở kinh đô vào giờ tý ngày ba mươi tháng chạp, tuổi thuộc đại long, năm nay vừa tròn hai mươi bốn tuổi.

Hai tiếng “phu quân” đương nhiên là chỉ vào Văn Nhân Mỹ! Hai mắt Trại Hoa Đà lóe lên ánh sáng kỳ lạ, lão buột miệng:

– Tạ ân trời đất, tạ ân trời đất, cuối cùng đã tìm được rồi, cuối cùng...

Đột nhiên lão im bặt, trong lúc ai nấy kinh dị chẳng để ý gì đến thần thái lạ lùng của lão. Trác Không Quần sảng khoái cất tiếng:

– Thật là bất ngờ, thật là bất ngờ, không ngờ nhị đệ tự thân lại có thể tự cứu...

Mục quang chủ nhân đảo qua Trại Hoa Đà:

– Tiên sinh, bây giờ tệ hữu đã ở trước mắt và đang ngủ say, có cần vật gì xin tiên sinh cứ động thủ thu dụng ngay lập tức.

Bấy giờ Trại Hoa Đà đã kịp bình tĩnh, lão gật đầu:

– Một nhúm tóc, móng tay, máu, lão phu có thể tự lấy, nhưng còn chút vật ô uế kia, xin mời...

Trác Không Quân vậy tay:

– Rất dễ, cái vật ô uế cuối cùng ấy đợi chút nữa Trác mỗ sẽ trao cho tiên sinh!

Trại Hoa Đà vâng dạ, đưa tay định kéo cái túi vải đến.

Đột nhiên, có nhiều tiếng chân gấp gáp từ xa đến gần đến ngoài đại sảnh dừng lại, chợt nghe một giọng run nói:

– Bẩm đại gia, ngoài cửa có người cầu kiến...

Trác Không Quân quát hỏi:

– Là người nào?

Tiếng bẩm báo vọng vào:

– Bẩm đại gia, người ấy tự xưng Trại Biển Thước đến tìm chữa trị cho nhị gia...

Đang nói đến đó bỗng “ủa” một tiếng:

– Sao lão lại dám tự tiện vào đây một mình thế này?

Chỉ nghe ngoài sảnh có tiếng cười lớn, có người tiếp lời:

– Ta cũng có chân chẳng lẽ cứ phải đợi mãi sao, ta đang sợ chậm mất, nguy cho nhị gia các người bị lão giang hồ kia hãm hại đó thôi.

Đã có một lão Trại Hoa Đà sao lại thêm một lão Trại Biển Thước? Trác Không Quần nhăn mặt, Đồng Thiên Giáp biến sắc vọt thân liền ra cửa, Trác Không Quần kịp thời dặn một câu:

– Thiên Giáp, không được vô lễ với người ta, hãy nói ta xin mời.

Đồng Thiên Giáp vâng một tiếng lập tức hơi chậm thân hình. Lão Trại Hoa Đà kia như có gì không yên, nhưng chỉ chớp nhoáng là đã trấn định. Có tiếng Đồng Thiên Giáp ở ngoài sảnh:

– Các hạ là...

Tiếng người nọ:

– Đồng tổng quản, không nghe thân quân có lời mời đấy ư?

Chưa nghe Đồng Thiên Giáp nói gì đã thấy hấn hậm hực cúi đầu dẫn một người bước vào đại sảnh, người ấy nghiêm nhiên lại là người tự xưng là Môn Nhân Kiệt mặc áo bào trắng tinh.

Sau lưng Trác Không Quần, lão nhân áo trắng và hán tử áo đen biến sắc nhưng lập tức khôi phục bình thường, Mai Mộng Thu trừng hai con mắt đẹp nhìn Môn Nhân Kiệt rồi lại nhìn về phía Văn Nhân Mỹ đang say ngủ, trừ dung mạo không giống nhau ra thực tình cả hai giống y như khuôn đúc.

Trác Không Quần ngạc nhiên chấn động đứng bất dậy, mục quang chiếu thẳng vào Môn Nhân Kiệt:

– Các hạ là...

Môn Nhân Kiệt cung tay mỉm cười:

– Giang hồ lạc phách thư sinh Môn Nhân Kiệt biệt hiệu Trại Biển Thước, xin ra mắt thần quân.

Dứt lời, y quay nhìn Mai Mộng Thu hỏi hòa nhã:

– Có lẽ vị nương tử này là Văn Nhân phu nhân Mai nữ hiệp!

Mai Mộng Thu hơi nghiêng mình:

– Không dám, chính là Mai Mộng Thu đây.

Môn Nhân Kiệt bước lên một bước lại cung tay thi lễ:

– Giang hồ thư sinh lạc phách Môn Nhân Kiệt hiệu “Trại Biển Thước” xin ra mắt phu nhân.

Mai Mộng Thu nghiêng mình hoàn lễ. Trác Không Quần giương mày hỏi:

– Các hạ quang lâm tề xá không biết có gì...

Môn Nhân Kiệt đưa tay chỉ Trại Hoa Đà, cười đáp:

– Thần quân, tiểu nhân đến đây cũng giống như vị này, chỉ có chỗ bất đồng duy nhất là vị ấy được mời đến còn tiểu nhân không mời mà đến.

Trác Không Quần chưa kịp nói gì, Môn Nhân Kiệt đã nói tiếp:

– Thần quân có thể cho tiểu nhân một ghế ngồi như vị Trại Hoa Đà ấy không?

Trác Không Quần vội đáp:

– Đó là lỗi thất lễ của Trác mỗ, Thiên Giáp, mời khách ngồi!

Đồng Thiên Giáp vâng một tiếng kéo cái ghế bên cạnh đến. Môn Nhân Kiệt mỉm cười:

– Từ lâu đã ngưỡng mộ thần quân chiêu hiền đãi sĩ là vị anh hùng đỉnh thiên lập địa, hôm nay được bái kiến quả nhiên danh bất hư truyền.

Vừa nói y vừa ngồi xuống. Sau khi an vị, Trác Không Quần hỏi:

– Các hạ cũng lâu thông y lý?

Môn Nhân Kiệt mỉm cười:

– Cũng biết ít nhiều, nếu không nào dám tự xưng là “Trại Biển Thước”? Nhưng chỗ tiểu nhân khác với vị “Trại Hoa Đà” đây là, vị ấy học hỏi nhiều năm giang hồ cứu thế, còn tiểu nhân tự học hỏi lấy tuyệt không dùng đó là nghề kiếm cơm.

Trác Không Quần nhượng mảy:

– Các hạ cũng có thể trị liệu được quái bệnh?

– Nếu không sao dám tự tìm đến đại gia đây?

– Đa tạ hảo ý của các hạ, nhưng vì, vị Trại Hoa Đà này đã...

– Cái ấy không quan hệ, người có phương dược của người, ta có phương dược của ta không xung đột gì, xin cứ cho biết...

Trác Không Quần chặn lời:

– Có lẽ các hạ chưa biết, vị tiên sinh đây đã có linh dược nhất định chữa khỏi ác bệnh.

Môn Nhân Kiệt “A” một tiếng:

– Có thể cho tiểu nhân nghe linh dược ấy được chăng?

Trác Không Quần nhìn sang Trại Hoa Đà:

– Chỉ e không được sự chấp thuận của tiên sinh đây.

Trại Hoa Đà lạnh lẽo buông một câu:

– Trác đại gia, bí phương tổ truyền không dạy cho ngoại nhân!

Trác Không Quần mỉm cười nhìn Môn Nhân Kiệt:

– Các hạ đã nghe rồi đấy!

Môn Nhân Kiệt như không để ý vẫn gật đầu mỉm cười:

– Đúng vậy, tiểu nhân nghe rất rõ, bất quá, thưa thần quân, không phải tiểu nhân tự khuếch đại, cùng nghề vốn sẵn đồ kỵ nhau, cứ theo tiểu nhân biết, trong thế gian này trừ phương dược của tiểu nhân ra, không có bất cứ linh dược nào khác có thể chữa trị được chứng bệnh của Văn Nhân đại hiệp!

Trại Hoa Đà lạnh lùng lên tiếng:

– Sao khéo quá! Lão phu đây cũng tự nghĩ về linh dược của mình như vậy đó!

Môn Nhân Kiệt lắc đầu:

– Tại hạ dám nói, phương dược của các hạ không trị khỏi được ác bệnh!

Trại Hoa Đà biến sắc mặt giận dữ:

– Lão phu cũng cho rằng phương dược các hạ không linh nghiệm!

Môn Nhân Kiệt cười nhạt:

– Cãi nhau bằng lời chỉ thương tổn hòa khí vô ích, tại hạ không giấu gì riêng tư, bất tất các hạ phải giấu, chúng ta cứ tự đưa phương dược ra cho mọi người thử xem!

Trại Hoa Đà gặng hỏi:

– Nếu phương dược lão phu trị khỏi liền thì sao?

Chương 14

OAN GIA ĐỒNG HÀNH

Môn Nhân Kiệt cười ngất:

– Tại hạ xin nguyện ý dâng tặng cái đầu của mình, giả như phương được các hạ không linh nghiệm thì sao?

– Cái ấy...

Trại Hoa Đà biến sắc rồi cố lấy lại bình tĩnh:

– Cái ấy... lão phu cũng xin lấy đầu bảo đảm!

Cuộc đấu khẩu xem ra đã biến thành cuộc thí mạng vì hơn thua. Trác Không Quân vội lên tiếng:

– Nhị vị, có thể nghe một lời của ta chăng?

Môn Nhân Kiệt và Trại Hoa Đà cùng đáp:

– Xin thần quân cứ nói!

Trại Hoa Đà:

– Phàm việc gì cũng phải có trước có sau, theo ta, nhị vị không cần tranh chấp như thế tổn thương hòa khí, sao không để Trại Hoa Đà tiên sinh thử trước...

Môn Nhân Kiệt vội lắc đầu:

– Xin tha thứ tiểu nhân cả gan nói thẳng, lẽ nào thần quân lại đem mạng sống Văn Nhân đại hiệp ra đùa giỡn?

Lão nhân áo trắng, hán tử áo đen và Đồng Thiên Giáp cùng biến sắc nhưng chưa dám động thủ. Trác Không Quần chau mày lạnh nhạt hỏi:

– Các hạ, nói vậy là có ý gì?

Môn Nhân Kiệt khẳng khái:

– Sự này rất trọng đại, trị bệnh là phải đúng thuốc, nếu không chẳng những không khỏi mà còn khiến bệnh nặng thêm, nếu thần quân cứ để bọn lang băm giang hồ làm bậy...

Trại Hoa Đà găm lên phần nộ:

– Ngươi bảo ai là lang băm giang hồ?

Môn Nhân Kiệt vẫn cười:

– Tại hạ chưa hề nói tới tên các hạ, các hạ giận dữ cái gì? Nhưng bất quá... hừ... kỳ thực, tại hạ nói ai thì tự người ấy hiểu lấy.

Trại Hoa Đà lại biến sắc, thái độ cố cường hòa hoãn chút ít, lạnh lẽo nói:

– Đại khái có lẽ người tham vàng bạc của Trác thần quân đây chứ gì?

Môn Nhân Kiệt lắc đầu:

– Các hạ, chớ suy bụng ta ra bụng người, tại hạ chỉ muốn trị dứt bệnh, một đồng cũng không lấy.

Trại Hoa Đà hậm hực:

– Còn lão phu đây cũng chỉ cứu đời cứu người!

Môn Nhân Kiệt chưa kịp trả đũa đột nhiên Trác Không Quân chen vào:

– Xin nhị vị cùng bớt lời cho ta hỏi lại ý kiến của Văn Nhân phu nhân đã!

Vừa nói vừa xoay đầu lại phía Mai Mộng Thu, chưa kịp nói gì, Mai Mộng Thu đã đáp:

– Tất cả xin nhờ đại ca quyết định!

Trác Không Quân nhượng hai lông mày, lập tức nghiêm mặt:

– Phàm việc phải có trước sau, Trác mỗ xin mời Trại Hoa Đà tiên sinh xem bệnh... ʘ

Trại Hoa Đà vui ra mặt nhưng Môn Nhân Kiệt đã cắt lời:

– Thần quân quyết định chắc chắn!

Môn Nhân Kiệt xua hai tay:

– Thế thì tiểu nhân không còn cách nào nữa, lang băm hại người, lỡ ra thuốc không đối chứng, e rằng...

Trại Hoa Đà trừng đôi mắt phẫn nộ không nói câu nào. Mai Mộng Thu thở thở cất lời:

– Môn tiên sinh, nếu phu quân có mệnh hệ nào, Mai Mộng Thu đây sẽ có chủ trương riêng.

Môn Nhân Kiệt cười nhạt:

– Phu nhân thông minh mà cũng tin tên lang băm chữa bệnh bậy bạ này ư...

Mai Mộng Thu đáp:

– E rằng Môn tiên sinh chưa biết rằng vị tiên sinh kia không hề đòi thù lao!

– Lão không lấy thù lao? Hay lắm, vậy tại hạ đành như lời thần quân dạy, có trước có sau, bất quá đối với thần quân, tại hạ có một yêu cầu...

Trác Không Quân:

– Mời các hạ cứ nói.

– Tại hạ cho rằng dược phương lão lang băm kia không linh nghiệm, không trị dứt được bệnh, nếu không xin đền cái đầu này, để làm tin, tại hạ phải lưu lại Trác phủ chờ kết quả...

Trác Không Quân mỉm cười:

– Chỉ là ganh ghét trong lúc giận dữ, các hạ bắt tất lưu tâm?

– Không được, tại hạ muốn chứng thực y thuật của mình chứ không phải ganh ghét gì như thần quân nói.

– Ý tứ của các hạ là...

– Tại hạ chỉ xin thần quân cho ở lại trong phủ đến khi lão Trại Hoa Đà kia chịu nhận là bó tay...

– Thì ra chỉ có thế, Trác mỗ xin hoan nghênh...

Môn Nhân Kiệt vội nghiêng thân:

– Đa tạ thần quân!

Đột nhiên Trại Hoa Đà lạnh lùng lên tiếng:

– Xem ra xin ở lại vài ngày để kiểm mấy bữa cơm chứ gì?

Môn Nhân Kiệt không lưu ý câu châm chọc ấy, y vẫn cười đáp:

– Các hạ cứ xem bệnh xong đến phiên tại hạ xem, ai linh nghiệm ai không linh nghiệm rồi sẽ tự biết, trong Trác phủ đều là cao thủ, thần quân mà muốn bắt giữ ai dù có chấp cánh cũng khó thoát khỏi “Thực cương”, sợ gì tại hạ chạy mất? Vả chẳng tại hạ lưu lạc giang hồ nơi nào mà chẳng có cơm ăn cần gì phải tìm đến đây?

Trại Hoa Đà á khẩu hết nói, Trác Không Quân gật đầu mỉm cười:

– Chúng ta cứ ước định như thế, Môn tiên sinh tạm ở lại khách phòng vài ngày, nếu lỡ vị tiên sinh đây có gì lâm lữ, xin mời Môn tiên sinh thi triển diệu thủ!

Môn Nhân Kiệt đáp:

– Xin được tận tâm tận lực.

Trác Không Quần chuyển nhìn sang Trại Hoa Đà:

– Tiên sinh đã bắt đầu chữa bệnh được chưa?

Trại Hoa Đà lắc nhẹ đầu:

– Lão phu vốn định chữa bệnh cho nhị gia ngay lập tức, không ngờ gặp chuyện rắc rối do vị cùng nghề này, Trại Hoa Đà bất đắc dĩ phải đổi ý...

– Ý của tiên sinh là...

– Lão phu xin cầu xin một việc hơi quá, mong Trác đại gia đáp ứng.

– Xin tiên sinh cứ nói, chỉ cần Trác mỗ đủ sức sẽ xin phép ứng ngay.

– Không dám, lão phu xin hỏi thần quân, trong phủ đây chỗ nào là nơi yên tĩnh vắng vẻ nhất?

– Phủ đệ của Trác mỗ nơi nào mà không yên tĩnh?

Sự thực là như thế, Trác phủ kiến trúc trên đỉnh “Thục cương” kẻ du nhân không bao giờ bén mảng tới, dinh thự vừa sâu vừa rộng cây cối sâm uất đích xác là một nơi u tịch vắng vẻ. Trại Hoa Đà tiếp:

– Xin Trác đại gia chấp thuận trước, trong ba ngày đêm lão phu trị bệnh cho Văn Nhân nhị gia, bất cứ người nào cũng không được đến gần quá năm mươi trượng nơi lão phu trị bệnh, kể cả đại gia cũng không ngoại lệ.

Trác Không Quần hơi ngần ngừ một chút nhưng rồi lại mỉm cười gật đầu:

– Được, điều ấy là lẽ đương nhiên.

– Còn nữa, vừa rồi trên đường đến đây, lão phu thấy bên tả Trác phủ có một vùng đất trống nằm đối diện với Tây Hồ, bên dưới là vực sâu, lão phu muốn xin Trác đại gia cho dựng mấy gian nhà tranh dựa lưng trên vực để lão phu dùng làm nơi trị bệnh cho nhị gia, ngoài ra xin Trác đại gia sai phái mấy vị cao thủ đêm ngày tuần tra chung quanh vùng năm mươi trượng đừng cho bất cứ ai đến gần!

Sự sắp đặt ấy cơ hồ lão muốn đối phó với Môn Nhân Kiệt. Môn Nhân Kiệt cười nhạt:

– Các hạ yên tâm, tại hạ không thèm nhìn trộm bí mật của các hạ đâu, các hạ nên chuyên tâm vào việc trị bệnh kéo biến thành di hận ngàn năm đó...

Trại Hoa Đà biến sắc mặt, Trác Không Quần vội tiếp lời:

– Tiên sinh, các phòng tịnh xá trong Trác phủ còn rất nhiều...

Trại Hoa Đà vẫn lắc đầu:

– Dù vậy không thể nào an toàn bằng mấy gian nhà tranh dựa lưng trên vực sâu, trước mặt có cao thủ tuần tra.

Trác Không Quần trầm ngâm một lát, cuối cùng gật đầu:

– Thôi được, tiên sinh, ta sẽ chịu...

– Đa tạ Trác đại gia, để cho mau việc, mấy gian nhà tranh ấy không cần làm kỹ chỉ cần đủ che mưa tránh nắng và có một cái giường là đủ.

– Còn chuyện ăn uống của tiên sinh...

– Mỗi ngày chỉ cần ba lần cơm nước và xin Trác đại gia cho người mang đến là được, nhưng mỗi bữa cơm đều mong được Trác đại gia thân tự kiểm tra...

Trác Không Quần “A” một tiếng. Trại Hoa Đà điềm nhiên nói tiếp:

– Trác đại gia nghĩ xem, quý hữu rất có thể đã bị người ám hại, có thể hung thủ biết Trại Hoa Đà đang trị bệnh cho quý hữu, đương nhiên hắn sẽ hạ thủ ngăn cản, chung quanh gian nhà tranh có sẵn cao thủ tuần tra khó có thể đến gần, chỉ còn cách duy nhất hạ thủ hại lão phu là hạ độc vào lương thực, việc bất đắc dĩ, mong được...

– Tiên sinh lo lắng thật chu toàn, xin yên tâm, Trác mỗ sẽ theo lời, bất quá... tề hữu của Trác mỗ, nếu

như bị người lạ đột nhập vào Trác phủ hạ độc vào thức ăn được thì cái đầu này của Trác mỗ cũng khó bảo toàn.

– Trác đại gia nói phải lắm, chỉ vì bất cứ chuyện gì cũng nên cẩn thận vẫn tốt hơn.

Đột nhiên Môn Nhân Kiệt xen lời:

– Nói như các hạ đây, tại hạ cũng lấy làm sợ, trong tình hình nguy hiểm thế này, xem ra, tại hạ cũng nên...

Trác Không Quần trấn an:

– Nhị vị yên tâm, nhị vị đã vào trong Trác phủ, tất nhiên Trác mỗ phải phụ trách sự an toàn cho nhị vị, bất cứ nhị vị bị tổn thương gì xin cứ hỏi tội Trác mỗ.

Môn Nhân Kiệt mỉm cười:

– Được lời ấy của thần quân đương nhiên là vững tâm như bàn thạch, còn có gì mà không yên tâm nữa?

– Nếu nhị vị đã yên tâm, xin mời nhị vị trị bệnh cho tệt hữu, Trác mỗ không tiếc bất cứ gì bảo vệ an toàn cho nhị vị, bây giờ mời nhị vị về khách phòng an nghỉ.

Tiếp theo, ra lệnh cho Đồng Thiên Giáp:

– Thiên Giáp, dẫn đường cho Trại Hoa Đà tiên sinh!

Đồng Thiên Giáp dạ một tiếng, nghiêng thân mời Trại Hoa Đà.

Đội Trại Hoa Đà đi xong, Môn Nhân Kiệt đang định đứng dậy cáo từ, bỗng Trác Không Quần níu lại:

– Mời các hạ ở lại chốc lát, Trác mỗ còn muốn thỉnh giáo các hạ.

Môn Nhân Kiệt ngẩn người:

– Môn Nhân Kiệt tuân lệnh.

Y lại ngồi xuống. Mục quang Trác Không Quần ngưng nhìn vào mặt Môn Nhân Kiệt không chớp mắt rồi từ tốn hỏi:

– Các hạ thật tên là Môn Nhân Kiệt ư?

Y cười đáp:

– Sao thần quân lại hỏi thế? Tính danh là do phụ mẫu, lẽ nào là giả?

Trác Không Quần cười nhẹ:

– Các hạ đã tự xưng là giang hồ lạc phách thư sinh, tất phải là người trong võ lâm?

– Đúng vậy, nhãn lực thần quân, tại hạ không dám phủ nhận.

– Thế các hạ có biết địa vị thân phận của Trác mỗ trong giới võ lâm ra sao không?

– Tại hạ không đến nỗi ngu dốt thô lậu, thần quân là cao thủ số một số hai trong võ lâm đương kim.

– Quá khen, các hạ chắc cũng biết trong võ lâm Trác mỗ giao du cực rộng, cơ hồ khắp thiên hạ võ lâm chẳng có ai mà Trác mỗ không biết.

– Tại hạ minh bạch, thần quân có ý nói sao ba chữ Môn Nhân Kiệt quá xa lạ?

– Sự thực như thế, các hạ tha lỗi.

– Không dám, sự thực Môn Nhân Kiệt nửa đời liền xuất gia không tham dự vào ân oán giang hồ nữa và cũng chẳng giao du với ai, vốn chỉ là một người vô danh tiểu tốt mà thôi!

– Ta xem khí độ của các hạ không giống một người vô danh tiểu tốt chút nào!

– Đó là thần quân quá khen, sự thực trong võ lâm cực ít ai biết đến tên tuổi tại hạ.

– Quê hương các hạ ở đâu?

– Đồng hương với Văn Nhân đại hiệp!

– Thì ra các hạ là người đồng hương của tề hữu Trác mỗ, chúng ta càng có lý do thân cận, nhưng, quả thực các hạ giỏi y thuật chứ?

– Thần quân, vàng thật không sợ lửa, điều ấy đâu dễ lừa người? Nếu như thần quân muốn, xin đợi sau ba ngày sẽ thấy, còn như thần quân không thể đợi lâu, xin tức khắc giải “thụ huyết” cho Văn Nhân đại hiệp, tại hạ nguyện thí nghiệm xem, chỉ cần một mũi châm xuất

thủ, tại hạ bảo đảm đại hiệp lập tức tỉnh táo như người thường...

Trác Không Quần mỉm cười:

– Trác mỗ không phải là người nóng nảy, cứ đợi mấy ngày nữa... bất quá, các hạ, xin cho Trác mỗ nói thẳng, Trác mỗ cho rằng các hạ đột nhiên quang lâm đến đây không đợi ai mời là có ý đồ gì nữa chứ không phải chỉ có mục đích trị bệnh!

Môn Nhân Kiệt lắc đầu:

– Người ta có lúc cũng lạ, nếu có ý đồ có âm mưu tất phải cố ý làm bộ làm dạng, tại hạ thực chỉ có mục đích tìm đến trị bệnh... Thần quân có biết rõ bí ẩn của vị xưng là Hoa Đà nọ không?

– Mất Trác mỗ chưa mù, tất có nhận ra người đó ắt phải là nhân vật võ lâm và không phải là tay tầm thường.

Môn Nhân Kiệt thở dài:

– Quả nhiên thần quân cao minh, tại hạ tưởng thần quân chưa biết, thì ra tất cả đều trong thần nhãn của thần quân.

Chương 15

NHÂN LỰC NHƯ THẦN

— Trác mỗ kết giao đều là người trong giới võ lâm, vả chăng, chỉ cần thông bác y thuật có khả năng chữa trị được ác bệnh của tề hữu, Trác mỗ cũng chẳng cần kể gì đến bất cứ nhân vật giới nào.

Môn Nhân Kiệt:

— Đó là lý, nhưng còn thần quân có biết lão thuộc môn phái nào không?

Trác Không Quân không đáp mà hỏi ngược lại:

— Các hạ, điều ấy có quan trọng lắm không?

— Theo tại hạ, rất quan trọng.

— Thế thì Trác mỗ xin được các hạ chỉ giáo.

— Việc này nên nói từ đầu, đêm hôm qua khi Văn Nhân đại hiệp một mình lên “Dương Châu đệ nhất lầu”, trên lầu lúc ấy có một nam một nữ... tại hạ nghĩ rằng, vị bằng hữu đứng sau lưng thần quân kia đã báo cáo hết với thần quân rồi mới phải chứ?

Trác Không Quần gật đầu:

– Đúng vậy, hắn đã bẩm báo với Trác mỗ, phải chăng các hạ có ý chỉ thiếu niên áo đen và nữ nhân áo đen?

– Chính thị...

– Nói như vậy, đêm hôm qua các hạ cũng có mặt trên lầu “Dương Châu đệ nhất lầu”?

– Vâng, nhưng lúc ấy tại hạ ăn mặc khác hắn bây giờ.

– Thảo nào tề thuộc hạ không nhận ra các hạ.... Hai nhân vật áo đen mà các hạ nhắc tới đâu có quan hệ gì tới Trại Hoa Đà hôm nay?

– Thần quân cao minh, sự thực thế này...

Tiếp đó, y thuật lại cho “Thất tuyệt thần quân” nghe tình hình “Dương Châu đệ nhất lầu” đêm hôm qua, đến cả chuyện xảy ra bên cạnh dòng sông Vận Hà, cuối cùng y nói:

– Tại hạ tin chắc thần quân cũng đã biết chuyện ấy, vì vị bằng hữu đứng sau lưng thần quân đã theo dõi họ đến Vận Hà, bất quá sau đó bằng hữu ấy bị phát hiện nên không biết thêm gì nữa đó thôi.

– Đúng vậy, mấy việc ấy Trác mỗ cũng có biết, người của Trác mỗ tài nghệ chưa tinh khiến làm trò cười cho các hạ.

– Không dám, bất quá tại hạ chỉ cẩn thận hơn chút ít mà thôi, như vậy thần quân đã tin Trại Hoa Đà đến đây là có mục đích gì rồi chứ?

– Trác mô vẫn chưa hiểu rõ, các hạ hãy nói rõ hơn, Trác mô chỉ lấy làm nghi hoặc, vì trên đời làm gì có vị dẫn được quái lạ đến thế?

Môn Nhân Kiệt kinh ngạc:

– Vị dẫn được gì thế?

– Phải là một người nam như đòi hỏi của Trại Hoa Đà, và phải là người nam sinh trưởng ở Kinh đô vào giờ tý ngày ba mươi tháng chạp tuổi thuộc đại long, hai mươi bốn tuổi, lão cần một nhúm tóc, một ít móng tay, một ít máu và một ít nước đái!

Môn Nhân Kiệt “A” một tiếng:

– Trên đời làm gì có dẫn được như thế, lão nói cách chữa trị ra sao?

Trác Không Quần liền thuật lời các lời của Trại Hoa Đà. Nghe xong Môn Nhân Kiệt cười lạnh:

– Hoàn toàn là nói nhảm nhí, chỉ cần biết chút ít về y thuật lập tức lật tẩy được lão ngay, chỉ vì bây giờ thần quân đã chấp thuận, nhưng lão biết tìm đâu ra người nam hội đủ mọi điều kiện ấy?

Trác Không Quần cười nhạt:

– Nhị đệ Văn Nhân của Trác mỗ chính là người có đủ mọi điều kiện!

Môn Nhân Kiệt nháy bật dậy mở to mắt:

– Như vậy có phải trùng hợp không, thần quân?

– Đương nhiên không phải vô tình trùng hợp, rõ ràng là lão cố ý muốn tìm Văn Nhân nhị đệ của ta!

Môn Nhân Kiệt thác dị:

– Lão tìm Văn Nhân đại hiệp làm gì chứ? Sao lại biết rõ ngày sinh tháng đẻ của Văn Nhân đại hiệp?

– Các hạ, cái ấy có khó gì không biết.

– Đã thế mà thần quân còn yên tâm trao Văn Nhân đại hiệp cho lão sao?

– Đương nhiên yên tâm, vì ta tin chắc lão không dám làm thương tổn đến nhị đệ của ta!

– Thần quân lấy gì tin chắc?

– Nếu lão có ý thương tổn tới nhị đệ ta tại sao đêm qua trên “Dương Châu đệ nhất lâu” thuộc hạ Trác phủ chưa đến, là cơ hội rất tốt cho lão động thủ, lúc ấy chúng đã bỏ qua cơ hội, lại còn mạo hiểm trà trộn vào Trác phủ hạ thủ sao được?

– Thế lão tìm đến đây...

– Hãy cứ đợi ba ngày đêm nữa, lão trị bệnh không xong rồi sẽ nói sau!

– Vì sao phải đợi ba ngày đêm nữa làm gì?

– Ngoài mặt lão ra vẻ nhân đạo khiến nhất thời Trác mỗ ta nhận chưa ra, Trác mỗ lẽ nào thiếu độ lượng nuốt lời với người sao? Vả chăng, lỡ ra lão thật có khả năng trị ác bệnh được cho nhị đệ thì sao? Vì vậy chỉ bằng cứ đợi ba ngày sau cái đã, Trác mỗ rồi sẽ lật tẩy lão đương trường, người ngoài không còn cách gì dị nghị được nữa.

Từ đó có thể nhận ra, vị “Thất tuyệt thần quân” này tâm trí cực thâm trầm, hành sự cực kín đáo, vừa khiến người khâm phục lại vừa khiến người hoảng sợ.

Môn Nhân Kiệt lo lắng:

– Nếu không hạ thủ sớm, chỉ e lão...

– Các hạ, sau lưng là vực sâu, trước mặt có cao thủ tuần tra, đó là yêu cầu của chính lão!

Môn Nhân Kiệt lắc đầu than:

– Thần quân đúng là đệ nhất đệ nhị trong thiên hạ hiện nay...

– Quá khen, còn các hạ vẫn chưa nói rõ cho ta biết ý định đến đây là gì?

– Chỉ là cảnh giác thần quân chú ý tới lão nhân ấy.

– Thế thì ta phải đa tạ các hạ!

– Không dám, tại hạ cũng tự biết, dù vậy cũng khó tránh khỏi sự nghi hoặc của thần quân.

– Vì sự an toàn của nhị đệ Trác mỗ, bất đắc dĩ phải như thế, năm xưa chỉ sơ suất nhất thời mà đã bị suốt đời ân hận ta dám đâu không tự lấy làm gương?

Môn Nhân Kiệt cả cười:

– Thần quân nói phải lắm, sai lầm nhất thời đủ thành hận ngàn năm, tất cả nên cẩn thận là hơn.

Trác Không Quân cũng cả cười:

– Thì ra là thế, ý các hạ đến đây chỉ có thể thôi ư?

– Thần quân cho rằng còn gì nữa?

– Trác mỗ cho rằng tuyệt chẳng chỉ có như thế.

– Tại hạ lấy làm khâm phục...

– Nói thế, Trác mỗ đã đoán đúng chứ?

– Thần quân xưa nay cao minh, thần quân đã đoán đúng!

– Xin các hạ hãy chỉ giáo rõ hơn.

– Thần quân hãy đuổi tả hữu lui ra.

– Bất tất, Văn Nhân phu nhân là đệ muội của Trác mỗ, còn hai tên đứng sau lưng Trác mỗ là hai thuộc hạ tâm phúc lâu năm, các hạ khỏi cần lo sợ.

Môn Nhân Kiệt khẽ mỉm cười:

– Đã như thế, Môn Nhân Kiệt xin tuân lệnh...

Y phất nhẹ tay áo lấy ra một cái ly bạc đẹp, mỉm cười nói:

– Thần quân có biết đây là vật gì?

Trác Không Quần cười:

– Một cái ly bạc sao Trác mỗ lại không biết?

– Xin thần quân nghĩ cho kỹ xem vào giờ nào, chỗ nào và ai đã dùng qua cái ly này?

Trác Không Quần ngăn người ngưng mắt nhìn ly rượu hồi lâu không nói một câu, Văn Nhân phu nhân Mai Mộng Thu từ lâu im lặng đột nhiên run giọng hỏi:

– Các hạ, có thể cho ta mượn cái ly một chút được chăng?

Môn Nhân Kiệt cười đáp:

– Đương nhiên là được!

Liên đưa hai tay dâng cái ly bạc đẹp lên. Mai Mộng Thu đưa hai ngón tay ngọc trắng muốt như đôi đũa tiên gấp lấy cái ly nhìn vài lần, thân hình nàng đột nhiên run nhẹ, nàng ngẩng đầu lên:

– Các hạ, cái này, cái này là ly rượu hợp cần trong ngày thành hôn giữa ta và Văn Nhân đại hiệp đây mà.

Môn Nhân Kiệt gật đầu:

– Phu nhân nói không sai...

Trác Không Quần đứng bật dậy kinh dị thất thanh:

– Cái gì, cái này... cái này là vật dụng của Văn Nhân nhị đệ ư?...

Mai Mộng Thu mau nước mắt đã bắt đầu tấp tức khóc, nức nở nói:

– Vâng đúng, Trác đại ca, đây là ly rượu mà muội không bao giờ quên được...

Mắt Trác Không Quần lóe lên uy mãnh chuyển nhìn Môn Nhân Kiệt, run giọng nói lớn:

– Các hạ sự thực là ai, vì sao có cái ly này...

Môn Nhân Kiệt vẫn cười nhạt:

– Xin thần quân cứ bình tĩnh ngồi xuống nghe tại hạ nói từ từ cho nghe.

Trác Không Quần không then là bậc kỳ tài, lập tức bình tĩnh lại ngay ngồi xuống từ tốn nói:

– Mời các hạ nói!

– Thần quân, tại hạ xin thanh minh lần nữa, tại hạ chính là giang hồ lạc phách thư sinh Môn Nhân Kiệt, còn chuyện vì sao có ly rượu này thực chẳng có gì kỳ quái... Xin thần quân cố nhớ thử xem có quen ai là “Phiêu bạc sinh” Liễu Nhất Hàn không?

– Bất tất cố nhớ, chính có người ấy, ta nhớ rồi, sao?

– Thực không dám giấu, năm xưa vì “Phiêu bạc sinh” Liễu Nhất Hàn là do tại hạ mạo xưng đó, mục đích chỉ vì muốn trà trộn vào dự hôn lễ xem náo nhiệt mà thôi.

Trác Không Quần giật mình:

– Thế thì “Phiêu Bạc sinh” Liễu Nhất Hàn bản nhân đâu?

– Lúc ấy chẳng biết hẩn phiêu bạt về nơi nào, tại hạ tình cờ gặp thuộc hạ đưa thiệp mời của thần quân, kẻ ấy lầm tưởng tại hạ là “Phiêu Bạc sinh” nên đưa thiệp mời cho tại hạ, mượn cái lầm ấy tại hạ tìm đến...

– Nguyên do là thế, các hạ làm gì...

– Thần quân chớ trách, tìm đến ăn hôn lễ chính là tại hạ, đem lễ vật mừng cũng là tại hạ nhưng danh nghĩa lại là hẩn!

– Mời các hạ nói tiếp phần sau mau!

– Đương thời trong lúc động phòng đang hỗn loạn, tại hạ cũng hiếu kỳ bèn vào coi, vô ý đập trúng một vật cầm lên xem thì ra là một cái ly bạc, lúc ấy linh cơ tại hạ chấn động, không lộ ra thanh sắc bèn giấu cái ly ấy vào ống tay áo...

– Một cái ly bé nhỏ có giá trị gì đâu? Theo ta các hạ không nên...

– Thần quân có biết tại hạ giấu nó là có ý gì không?

– Lẽ nào trong ly ấy có gì bí ẩn?

– Thần quân cao minh, bây giờ xin mời thần quân nhìn thật kỹ trong ngoài cái ly này đã.

Vừa nghe câu ấy, Mai Mộng Thu cũng vội lưu ý, chỉ vì người ta không bảo với nàng nên nàng vội đưa cái ly lại cho Trác Không Quần.

Trác Không Quần đón lấy cái ly lật ngang lật ngửa một lúc, lập tức ngừng đầu:

– Các hạ...

Môn Nhân Kiệt vội xua tay:

– Thần quân hãy khoan hỏi, xin hãy trả lời mấy câu của tại hạ trước đã.

Trác Không Quần hơi ngần người:

– Các hạ hãy hỏi đi!

– Xin hỏi thần quân, ngài xem xét bên ngoài cái ly ấy thấy sao?

– Chế tác cũng khá tinh xảo chẳng khác nào cái ly bạc khác...

– Thần quân, các ly bạc khác là nghĩa làm sao?

– Đó là cái ly bạc sử dụng trong ngày hôn lễ hôm ấy!

– Hay lắm, bây giờ không còn cái ly thứ hai nào ở đây nên Thần quân không biết chúng nặng nhẹ khác

nhau, sự thực, cái ly rượu này so với các ly khác có nhẹ hơn một chút...

– Làm sao các hạ biết được?

– Không giấu Thần quân, tại hạ đã có thử qua rồi.

– Mời các hạ hỏi tiếp.

– Xin hỏi Thần quân, người nhận xét bên trong cái ly ra sao?

Trác Không Quần lắc đầu:

– Trác mỗ không nhận ra có chỗ nào khác.

– Xin thần quân xem xét kỹ lại một lần nữa.

Trác Không Quần theo lời... đột nhiên, họ Trác ánh mắt lên, ngẩng đầu:

– Các hạ, dưới đáy cái ly này có vô số những lỗ nhỏ như bị kim châm...

Môn Nhân Kiệt mỉm cười:

– Cuối cùng thần quân cũng đã nhận ra chỗ bí mật của nó...

– Các hạ, chẳng lẽ là...

– Thần quân minh trí xin suy luận xem tại sao nó lại có vô số lỗ nhỏ dưới đáy như thế? Những lỗ nhỏ ấy dùng để làm gì?

– Tất nhiên để thấm độc từ một khoảng trống dưới đáy vào trong rượu.

– Thần quân có biết chủ nhân “Dương Châu đệ nhất lâu” là ai không?

– Không biết, ta chỉ liên quan với “Dương Châu đệ nhất lâu” qua chương quỹ Nhiệm Khổng Phương mà thôi.

– Không ai ngờ “Dương Châu đệ nhất lâu” lại nhúng tay ám hại Văn Nhân đại hiệp, nếu biết trước có lẽ nhị vị tất đề phòng cái “đệ nhất lâu” ấy rồi.

Trác Không Quần nhăn tít cặp lông mày:

– Theo các hạ, phải chăng chương quỹ họ Nhiệm kia thấy động nên đã đào tẩu?

– Thần quân, tại hạ chỉ nói là có thể như thế chứ không dám quyết đoán.

Trác Không Quần trầm ngâm một chút, đột nhiên quát to:

– Gọi Thiên Giáp đến đây...

Chỉ nghe nhiều tiếng chân ngoài cửa, Đồng Thiên Giáp đã vội bước vào. Đến gần, Thiên Giáp cung thân:

– Bẩm thần quân, đã sửa soạn xong chỗ ở cho Trại Hoa Đà.

Trác Không Quần gật đầu:

– Được, nhưng chuyện nhà hãy tạm xong như vậy, người hãy đi ra ngoài thám thính xem nguyên chủ nhân của “đệ nhất lâu” là ai? Xem hấn còn ở lại Dương Châu này hay không? Nếu còn, mời hấn lại đây gặp ta, nếu không cũng phải mau quay về bẩm báo!

Đồng Thiên Giáp vâng một tiếng đang định quay ra, thành linh Môn Nhân Kiệt nói:

– Thần quân, theo tại hạ, thám thính chủ nhân “đệ nhất lâu” là ai không phải là việc khó nhưng Đồng tổng quản rất có thể chỉ đi vô ích mà thôi.

– Các hạ nói thế là sao?

– Nếu tên chủ nhân ấy cùng một cánh với Nhiệm Khổng Phương tất hấn cũng cao bay xa chạy rồi, còn như hấn không phải cùng bọn với Nhiệm chưởng quỹ thì gặp hấn cũng chẳng biết thêm được gì!

– Thế theo cao kiến của các hạ ta nên làm gì?

– Thần quân nên gửi võ lâm thiệp báo với anh hùng các nơi, có tin gì của chủ nhân “đệ nhất lâu” và Nhiệm chưởng quỹ, anh hùng các lộ đều là bằng hữu của thần quân tất sẽ báo về cho chúng ta biết... Tốt nhất là chúng ta phải bắt được tên Nhiệm chưởng quỹ, tất cái nghi án hãm hại Văn Nhân đại hiệp sẽ được chứng minh.

– Nếu phá được nghi án này may ra mối thù của ta và Văn Nhân nhị đệ mới báo được...

Đột nhiên Trác Không Quần chuyển giọng:

– Tại sao các hạ lại nhiệt tâm với chuyện này thế?

– Lẽ nào thần quân không hoan nghênh người có nhiệt tâm hay sao?

Trác Không Quần lắc đầu:

– Vì muốn phá tan nghi án, vì phải báo thù cho tề hữu, ta nguyện hết sức tận tâm với bất cứ bằng hữu nào bất kể chính hay tà, chẳng phân hắc bạch, chẳng những ta hoan nghênh mà còn hết sức cảm kích, ta chỉ muốn biết vì sao các hạ...

Môn Nhân Kiệt cắt lời:

– Thần quân, chỉ vì tại hạ là người có máu hiệp nghĩa, muốn trừ gian ác, đồng thời, tại hạ vốn kính phục nhị vị là anh hùng cái thế, vả chăng tại hạ từng còn chịu ân huệ của Văn Nhân đại hiệp...

– Sao Trác mỗ chưa hề nghe Văn Nhân nhị đệ nói đến...

– Thần quân, Văn Nhân đại hiệp là người thi ân không cầu báo, có bao giờ người cần nhắc đến mấy việc ân huệ vật vãnh ấy?

Trác Không Quần cả cười:

– Phải lắm, thay mặt Văn Nhân Mỹ nhị đệ, Trác mỗ cảm tạ lòng tốt của các hạ, bây giờ trời cũng đã muộn, mời các hạ về khách phòng nghỉ ngơi.

Dứt câu, Trác Không Quần đứng dậy tiễn khách, Môn Nhân Kiệt cũng đứng theo lên. Trác Không Quần xoay người ra lệnh cho lão nhân áo trắng đứng sau:

– Thường Lạc người hãy dẫn Môn đại hiệp về khách phòng, không nên làm kinh động đến Trại Hoa Đà tiên sinh đấy nhé...

Môn Nhân Kiệt bước theo lão nhân áo trắng lùn thấp ra khỏi đại sảnh. Y đi theo lão nhân quay sang phía sân bên tả. Trong khi đi, Môn Nhân Kiệt đưa mắt quan sát chung quanh, y nói:

– Tại hạ hành tung phiêu bạt không có nơi định sở, Thần quân kiến tạo được dinh cơ to lớn thế này ở “Dương Châu” có thể nói là không dễ dàng...

Lão nhân cười đáp:

– Các hạ chớ tưởng lầm, dinh cơ tuy to lớn thật nhưng chỉ còn cái xác trống rỗng, bao nhiêu của cải vàng bạc Thần quân đã tiêu phí hầu hết vì căn ác bệnh của nhị gia...

Môn Nhân Kiệt gật đầu:

– Thần quân thật đáng khâm phục về lòng hiệp nghĩa...

Thình lình y chuyển đề tài:

– Nghe Thần quân vừa gọi huynh đài, tại hạ sức nhớ đến khi xưa có một người tung hoành võ lâm, có lẽ

huynh đài chính là “Tiểu diện sát thần” Hứa Thường Lạc đại hiệp?

Lão nhân áo trắng chấn động tinh thần lập tức nở nụ cười:

– Hứa Thường Lạc nào dám đảm đương hai tiếng “đại hiệp”. Khi xưa lỡ đem thân vào hắc đạo, tự mang vào thân biết bao thống hận khó mà có chỗ dung thân trong võ lâm. May mắn được thần quân thu dụng, chỉ may không bị gọi là ma đầu nữa, theo tại hạ thấy thà làm chân tiểu nhân còn hơn làm ngụy quân tử...

– Hay lắm, hắc bạch chính tà vốn khó phân biệt cho rõ được, có người ngoài miệng lúc nào cũng nói hiệp nghĩa, nhưng trong lòng lại gian ác lừa dối người... Huynh đài đã là “Tiểu diện sát thần” Hứa đại hiệp thế còn vị đại hán áo đen kia là...

Hứa Thường Lạc ngắt lời:

– Chính là “Lãnh diện ác quỷ” Tôn Bất Tiểu luôn luôn theo bên cạnh Hứa Thường Lạc.

Môn Nhân Kiệt “A” một tiếng:

– Thì ra nhị vị khi xưa là hai nhân vật trong “bát xú” mà thần uy chấn động nam bắc võ lâm...

Hứa Thường Lạc cười nhẹ:

– Các hạ, chuyện xấu xa tranh danh đoạt lợi khi xưa nhắc lại Hứa mỗ vẫn còn toát mồ hôi, xin đừng nói tới nữa!

Tất nhiên, Môn Nhân Kiệt không tiện nói nữa, y chuyển câu chuyện:

– Ngày thành hôn của Văn Nhân đại hiệp Hứa huynh đã có ở trong phủ chưa?

Hứa Thường Lạc gật đầu:

– Thần quân và nhị gia giao tình như huynh đệ, việc của nhị gia tức là việc của Thần quân, ngày vui ấy chấn động cả võ lâm, khách khứa đầy phủ, tại sao Hứa mỗ lại không có mặt?

– Hứa huynh nói chí phải... thế Hứa huynh có nhớ, đêm ấy ai là người mang rượu hợp cẩn vào động phòng cho Văn Nhân đại hiệp?

Hứa Thường Lạc ngẩn người nghi hoặc ấp úng:

– Các hạ hỏi vậy...

Môn Nhân Kiệt vội nói:

– Tại hạ cho rằng, chỉ cần biết người ấy là ai biết đâu sẽ do hấn mà tìm ra đầu mối của hung thủ hãm hại Văn Nhân đại hiệp...

Hứa Thường Lạc chau mày gật đầu:

– Các hạ nói không sai, chỉ cần biết đó là người nào ắt có thể từ hấn tìm ra đầu mối...

Lão lại lắc đầu:

– Tiếc rằng lúc ấy tình hình rất lộn xộn bận rộn, Hứa mỗ chẳng thể nhớ được người ấy là ai. Ôi! Ngày vui nhất đời, ai còn tâm trí đâu chú ý đến điều đó?

Môn Nhân Kiệt gật đầu:

– Đúng vậy, đúng vậy, đợi sáng mai gặp lại Thần quân, tại hạ sẽ hỏi thẳng người xem người có nhớ hay không.

– Hỏi Thần quân sao bằng hỏi Văn Nhân nhị phu nhân?

– Theo tại hạ thấy, Văn Nhân phu nhân không thể biết được?

– Các hạ, vì sao vậy?

– Khi ấy phu nhân đang là cô dâu mới được phủ đầu bằng tấm khăn đỏ còn nhìn thấy ai? Vả chăng, nữ nhi trong tâm trạng bồi hồi ngày cưới còn ai lưu ý gì đến việc đưa rượu vật vãnh là người nào?

Hứa Thường Lạc gật đầu cười lớn:

– Đúng vậy, đúng vậy, xem ra chỉ còn hỏi Thần quân...

Vừa đi vừa nói chuyện, hai người đã qua một khung cửa tròn, bên kia là một cái sân lớn rất ư thanh u nhã đạm, ba mặt đều có các gian phòng ước chừng hơn mười gian, mỗi gian tịnh thất ấy trước cửa đều có một hoa viên nhỏ. Hứa Thường Lạc dẫn Môn Nhân Kiệt về gian tịnh thất hướng đông, trước cửa gian tịnh xá ấy

đứng sẵn một tên nô bộc trung niên, vừa thấy Hứa Thường Lạc, lập tức hấn cung thân nghênh đón. Hứa Thường Lạc vẫy tay:

– Đã quét dọn sạch sẽ xong chưa?

– Đã quét dọn sạch sẽ, xin mời Hứa gia xem qua.

Hứa Thường Lạc gật đầu mời Môn Nhân Kiệt vào. Trong gian tịnh thất bài trí không quá hoa lệ nhưng đậm nhã sạch như lau, khiến Môn Nhân Kiệt gật đầu liên tiếp. Hứa Thường Lạc cung kính hỏi:

– Các hạ, có vừa ý không?

– Vừa ý ư? Hứa huynh chớ cười nhé, Môn Nhân Kiệt lớn đến chừng này chưa hề được ngủ ở nơi đâu đẹp như phòng này, tại hạ có cảm giác như được ở trong cung đình vậy.

Chương 16

THIÊN HƯƠNG GIÁO

Sắp đặt cho Môn Nhân Kiệt xong, Hứa Thường Lạc xin cáo lui. Đột nhiên Môn Nhân Kiệt hỏi:

– Quên nữa, Hứa huynh, vị Trại Hoa Đà tạm ngụ ở đâu?

Hứa Thường Lạc đưa tay chỉ ra ngoài cửa:

– Ở gian phòng giữa phía Nam kia kìa, tiên sinh ấy chỉ tạm ngụ một đêm ở đó, sáng mai e rằng tiên sinh đã chuyển về mấy gian nhà tranh bên bờ vực trị bệnh cho nhị gia.

Môn Nhân Kiệt nhìn theo tay chỉ, thấy đó là một gian tịnh thất đóng kín cửa không cho phép nhìn thấy bên trong và cũng chẳng nghe có tiếng động nào, y liền gật đầu không nói. Hứa Thường Lạc dặn dò:

– Các hạ, xin nghỉ ngơi, nếu có gì cần cứ gọi một tiếng tự sẽ có người đến giúp.

Vừa nói lão vừa cung tay đi ra cửa. Tên nô bộc cũng vội vã đi theo. Môn Nhân Kiệt bồi hồi một mình trong phòng, hai mắt không thể rời gian tịnh thất của Trại Hoa Đà, nhưng, hai cánh cửa nọ vẫn đóng kín im ỉm. Sau hoàng hôn, trời tối rất mau, chỉ trong nháy mắt màn đêm đã buông xuống, bên ngoài tối đen. Môn Nhân Kiệt đốt đèn lên, hơi suy nghĩ một chút rồi bước ra khỏi phòng vì y thấy bên phòng Trại Hoa Đà hoàn toàn không thấp đèn.

Bước chân y cố ý dậm thật mạnh thế mà trong phòng Trại Hoa Đà hoàn toàn không phản ứng, như vị Trại Hoa Đà ấy không hề có trong phòng. Tiến đến gần, Môn Nhân Kiệt nhẹ ho khan một tiếng. Vẫn không có phản ứng gì, Môn Nhân Kiệt đưa tay gõ cửa. Lúc ấy mới nghe tiếng động bên trong rồi nghe tiếng Trại Hoa Đà hỏi:

– Ai đó?

– Tại hạ đây, oan gia cùng đường đây!

Trong phòng có tiếng sột soạt như tiếng Trại Hoa Đà đang mặc áo xuống giường, lão ở bên trong hỏi ra:

– Nếu đã là oan gia tốt nhất đừng gặp nhau.

Môn Nhân Kiệt mỉm cười:

– Xem ra tại hạ không được các hạ hoan nghênh, Trại Hoa Đà huynh, nếu như tại hạ không thể không gặp huynh, hai cánh cửa mỏng này làm sao ngăn cản tại hạ được?

Tiếng Trại Hoa Đà lạnh lùng:

– Người cứ thử mà xem, người mà làm hỏng hai cánh cửa, ta sẽ nói lại với Trác thần quân, ta đã có nói với Trác thần quân, không muốn bị ai quấy nhiễu.

– Vì muốn cứu Văn Nhân đại hiệp, lẽ nào Trác thần quân lại đuổi khách chỉ vì hỏng hai cánh cửa, các hạ không muốn bị quấy nhiễu là chuyện bắt đầu từ sáng mai, đêm nay đâu có lẽ ấy?

Bên trong Trại Hoa Đà giận dữ:

– Chẳng lẽ người buộc ta phải mở cửa cho người ư?

– Không phải, nhưng nếu các hạ muốn yên ổn ở Trác phủ ba ngày thì hãy mở cửa đàm luận với tại hạ cũng có phần lợi.

Trong phòng im lặng một lúc rồi hai cánh cửa mở rộng, Trại Hoa Đà đứng giữa cửa hai mắt lộ vẻ chán ghét đảo lộn:

– Người nói vậy là có ý gì?

Môn Nhân Kiệt mỉm cười:

– Mở cửa là tốt lắm rồi, muốn biết tại hạ có ý gì hãy vào trong ngồi đàm luận!

Trại Hoa Đà “hừ” gần một tiếng, Môn Nhân Kiệt vừa bước vào vừa nói:

– Trong này sao tôi đen thế này, cũng chẳng chịu thấp đèn gì cả, lẽ nào các hạ đã quen hành động trong đêm tối ư?

Dứt lời y bước đến mặt bàn đốt ngọn đèn lên. Ánh sáng tỏa ra, Môn Nhân Kiệt nhìn thấy cái túi đựng thuốc của Trại Hoa Đà đặt ở đầu giường. Trên giường chần nệm bừa bãi, biểu thị đúng là lão vừa từ trên ấy bước xuống. Sau lưng y có tiếng Trại Hoa Đà lạnh lẽo:

– Họ Môn, người nói vậy là có ý ám chỉ cái gì?

– Tại hạ chỉ vô tình hỏi chắc vì các hạ hữu ý? Ngồi xuống đây chúng ta nói chuyện.

Không đợi chủ nhân mời ngồi, Môn Nhân Kiệt lập tức ngồi xuống cái ghế trước bàn, Trại Hoa Đà “hừ” một tiếng hậm hực đành ngồi theo. Nhất thời cả hai đều im lặng, Môn Nhân Kiệt phá tan sự im lặng ấy:

– Hoa Đà huynh, tại hạ nói câu này xin huynh nghe rồi đừng giận nhé...

Trại Hoa Đà lạnh lẽo cắt lời:

– Việc gì ta phải giận? Ta hành tẩu giang hồ đâu phải chỉ mới một hai năm, không cầu danh, không cầu lợi, chỉ vì tế nhân độ thế, người nên biết ta đến đây không phải là không được mời như người, bất cứ lúc nào ta cũng có thể rũ áo bỏ đi.

Môn Nhân Kiệt cười to:

– Huynh nói đúng lắm, huynh không cầu danh không cầu lợi, chỉ cầu cái mà huynh đang muốn đó thôi. Huynh đến đây có được mời hay không chỉ có trời mới biết, còn chuyện bất cứ lúc nào huynh cũng có thể rũ áo bỏ đi, tại hạ không dám ngăn cản, huynh đi vẫn còn có tại hạ đâu sợ không có người trị bệnh cho Văn Nhân đại hiệp?

Trại Hoa Đà đột nhiên biến sắc nhưng chỉ chớp mắt, lão lấy lại bình tĩnh cười lạnh lẽo:

– Chớ có khiêu khích ta, ta cũng là kẻ lão luyện giang hồ, không bị người lừa đâu!

Môn Nhân Kiệt cả cười:

– Đừng suy bụng ta ra bụng người, tại hạ và huynh đều hiểu rất rõ, tuyệt đối huynh không dám rời bỏ đây đi đâu!

– Tại sao ta không dám rời bỏ đây?

– Không tại sao cả, tại hạ sẽ đàm luận chân thành thẳng thắn với huynh.

– Đàm luận cái gì? Chúng ta là oan gia có gì đáng đàm luận?

– Yên tâm, tại hạ không có ý tìm biết phương dược gia truyền của huynh đâu, tại hạ chỉ hy vọng nói với huynh về các chuyện khác, thí dụ như tên tuổi thực của huynh, môn phái, mục đích của huynh...

Tinh thần Trại Hoa Đà chấn động:

– Cái ấy dễ quá, ta họ Trại, tên Hoa Đà, còn mục đích là cứu nhân độ thế!

– Nghe ra cũng cao cả đấy, nhưng thực sự tại hạ biết đó chỉ là những lời nhảm nhí, căn bản không có gì xác thực!

Trại Hoa Đà biến sắc quát to:

– Người có ý ám chỉ cái gì?

– Rất đơn giản, hãy chân thành thẳng thắn nói cho đúng sự thật.

– Người bảo ai không thành thực?

– Ai không thành thực tự nấy biết, nếu tại hạ nói rõ sợ huynh khó nghe đó thôi.

Trại Hoa Đà đứng bật dậy, trừng mắt:

– Người...

Môn Nhân Kiệt vươn tay ấn lão xuống mỉm cười:

– Đừng nổi giận chứ, kẻ làm nghề y đâu thể quá nóng nảy như thế, chúng ta nên bình tĩnh nói chuyện.

– Không hợp ý với nhau nói nửa câu là nhiều, ta với người không có gì để nói, người đến đây gây sự chớ trách ta đuổi xéo đi đó.

– Tại hạ đã nói rồi, đừng nổi giận, đừng nóng nảy, chúng ta có hợp ý hay không là tùy thái độ của huynh, nếu huynh chấp thuận hợp tác với tại hạ, tại hạ sẽ giả

câm giả điếc không để ý đến chuyện của huynh, còn không...

Y lắc đầu cười im bật. Trại Hoa Đà lạnh lẽo:

– Người nói cái gì, ta không hiểu.

– Không hiểu cũng chẳng sao, tại hạ sẽ nói cho rõ hơn, người khác không biết chứ tại hạ biết rất rõ, Trại Hoa Đà chỉ là giả, nhưng phụng lệnh Sương cô nương nào đó đến Trác phủ tìm Văn Nhân Mỹ đại hiệp là thật...

Trại Hoa Đà giật nảy mình muốn đứng lên nhưng đứng không nổi, lão kinh dị buột miệng:

– Người, người, người nói nhảm nhí cái gì thế?

Môn Nhân Kiệt cười nhạt:

– Các hạ, chúng ta đều là những kẻ lão luyện giang hồ, chớ giả vờ ngu dại trước mặt tại hạ, chỉ thừa thôi.

Trại Hoa Đà cười gượng trấn định:

– Người còn nói nhảm nhí nữa ta sẽ gọi người của Trác phủ đến đây.

Môn Nhân Kiệt chỉ tay ra ngoài cửa:

– Huynh cứ gọi người tới xem ai là người thiệt thòi.

– Sự thực người có ý gì?

– Tại hạ chẳng có ý gì cả, tại hạ chỉ muốn biết môn phái của huynh và huynh tìm Văn Nhân đại hiệp làm gì?

– Được rồi, vì người cao minh lắm coi như ta xui xẻo, người nghe đây...

Vừa nói đột nhiên lão quấy động hai vai nhưng Môn Nhân Kiệt mau lẹ hơn lão nhiều, y xuất thủ nhanh như điện năm ngón tay như móc câu chụp trúng vai tả lão, y mỉm cười:

– Các hạ, chớ động, các hạ vĩnh viễn không mau lẹ bằng ta đâu!

Mặt Trại Hoa Đà biến sắc, run giọng:

– Thân thủ các hạ thật cao tuyệt...

– Quá khen, bất quá chỉ hơn các hạ một bậc...

Trại Hoa Đà than:

– Tài không bằng người, ta xin nhận thua...

Môn Nhân Kiệt mỉm cười:

– Các hạ, hãy nghe ta, ta chỉ cần biết điều cần biết, ta sẽ giả ngây giả dại không lý gì đến việc của các hạ nữa, nếu không ta sẽ lật tẩy các hạ giữa Trác phủ, lúc ấy chớ trách ta bất nhân bất nghĩa không nói trước với các hạ.

Trại Hoa Đà im lặng một lúc rồi hỏi:

– Hãy cho ta biết tại sao ngươi biết chuyện của ta?

– Được, thật ra chẳng có gì lạ, khi ở trên “Dương Châu đệ nhất lâu” ta đã nghe những lời đàm thoại của Sương cô nương gì đó với thiếu chủ Mai Lãnh, sau đó ta lại ngấm theo dõi họ đến bên bờ sông Vận Hà, họ chỉ phát giác ra một tên khác chứ không phát giác ra ta, chỉ có thể thôi.

Trại Hoa Đà lắc đầu:

– Hồng rồi, hồng rồi, không ngờ một đại cô nương thận trọng là thế mà lại sơ suất đến nỗi...

Môn Nhân Kiệt cắt lời:

– Chúng ta nói vào vấn đề chính, hãy trả lời câu hỏi thứ nhất, các hạ tên là gì?

Trại Hoa Đà buông thông:

– Họ Vân, tên Yến Phi.

Môn Nhân Kiệt động thần sắc:

– Phải chăng là “Bệnh lang trung” xưa kia đột nhiên mất tích trong võ lâm?

– Đúng vậy, chính là Vân Yến Phi ta.

Môn Nhân Kiệt lắc đầu:

– Thật là không ngờ, thật không ngờ, không ngờ hôm nay tại hạ được gặp cao nhân võ lâm “Bệnh lang trung” ẩn tích lâu năm...

Dừng lại, y tiếp:

– Xin trả lời câu thứ hai, nay các hạ thuộc môn phái nào?

Trại Hoa Đà lay động môi như muốn nói lại im. Môn Nhân Kiệt cười gằn:

– Các hạ là một cao nhân, cao nhân thì nên biết lợi hại.

Trại Hoa Đà chau mày đau khổ:

– Ta thuộc một tổ chức bí mật.

– Cái ấy tại hạ có biết, thủ hạ của Sương cô nương kia có “Bát Tý Ngọc Na Tra” Thường Xuân Anh làm chức tổng tuần sát, ngoài ra còn có mấy người gọi là tuần sát đủ biết tổ chức bí mật ấy rất lớn, thực lực đáng gọi là hùng hậu, tổ chức ấy tên gọi là gì?

Thần sắc Trại Hoa Đà biến đổi liên tiếp, Môn Nhân Kiệt vừa nói xong, lão lập tức buột miệng:

– Xem ra người biết cũng không ít đấy!

Môn Nhân Kiệt cả cười:

– Cũng chỉ nhiều đến thế thôi, nếu không tại hạ đâu cần hỏi các hạ.

– Bất kể người biết nhiều hay ít nhưng mà giữa chúng ta đâu có liên quan gì...

– Các hạ lầm rồi, tại hạ đến đây là để điều tra nghi án năm xưa của Văn Nhân đại hiệp.

– Cái đó người yên tâm, bản... chúng ta chẳng can hệ gì đến nghi án đó cả.

– Tại hạ không hề nói tổ chức bí mật ấy có liên can đến nghi án nọ, bất quá, trước khi hiểu rõ chân tướng, bất cứ ai cũng bị tại hạ hoài nghi.

– Nếu người nghi hoặc chúng ta là lầm đó.

– Có thể tại hạ lầm nhưng không để sơ sót một người nào.

Trại Hoa Đà chưa kịp đáp lời, Môn Nhân Kiệt đã gần giọng:

– Không nói lan man nữa, hãy nói vào chính câu hỏi của tại hạ.

Sắc mặt Trại Hoa Đà hơi biến:

– Thôi được, vì người cao minh...

Lão than:

– Đúng vậy, nói cũng chẳng sao, đó là “Thiên Hương giáo”, người có nghe cái tên này chưa?

Môn Nhân Kiệt ngẩn người lắc đầu:

– Chưa nghe qua, xem ra nó vừa được sáng lập?

Trại Hoa Đà lắc đầu:

– Người lắm, khi xưa ta thất tung trong võ lâm đã có nó rồi.

Môn Nhân Kiệt “A” một tiếng:

– Thế thì nó xứng đáng gọi là “bí mật” lắm, vị Sương cô nương ấy là ai?

– Lãnh tụ “tả hữu tứ phụng” của giáo chủ.

Môn Nhân Kiệt gật đầu:

– “Tứ phụng”, tên hiệu thật hay, cô nương ấy họ gì?

– Tây Môn.

– Tây Môn Sương, tên đẹp lắm, cô nương ấy giữ chức vụ gì trong “Thiên Hương Giáo”?

– Chức tương đương với “Hoàng y hộ pháp”.

– Cao lắm chứ?

– Đương nhiên, ngoài giáo chủ ra là đến “Tứ phụng”.

Chương 17

NGƯỜI THẦN BÍ

Môn Nhân Kiệt hỏi tiếp:

– Địa vị so với các hạ ra sao?

– Ta mà đáng gì? Kém cô nương ấy xa lắm.

– Thế các hạ là...

– Chỉ là một “lam y đường chủ”.

– Xin lỗi, chức vị ấy cũng đâu quá thấp... vừa rồi các hạ nói tới “hoàng y hộ pháp”, chẳng lẽ môn giáo các hạ toàn dùng màu sắc áo để quy định cao thấp?

– Đúng vậy, chúng ta dùng màu sắc áo để phân biệt chức vị cao hay thấp.

– Phân biệt ra sao?

– Theo thứ tự từ cao xuống thấp là bảy màu: vàng, trắng, tía, lam, đen và xám.

– Các hạ có thể giải thích kỹ hơn?

– Ta chỉ biết đại khái như thế.

Môn Nhân Kiệt gật đầu:

– Thôi được, kể ra cũng chẳng hệ trọng gì lắm, còn vị tên Mai Lãnh là ai?

– Đó là thiếu chủ của chúng ta.

– Điều ấy tại hạ có biết, nhưng còn giáo chủ “Thiên Hương Giáo” là ai?

Trại Hoa Đà chưa kịp đáp, thành linh ngoài cửa có tiếng chân từ xa đến gần rồi có tiếng người hỏi lớn:

– Tiên sinh chưa nghỉ ngơi sao?

Trại Hoa Đà vội đáp:

– Chưa, là vị nào...

Vừa nói lão vừa đứng dậy bước ra mở cửa, ngoài ấy đã có “Tiểu diện sát thần” Hứa Thường Lạc, lão vừa thấy có cả Môn Nhân Kiệt trong phòng liền hết sức ngạc nhiên nhưng khôi phục bình thường rất mau, lên tiếng:

– Trong phòng Môn đại hiệp vẫn có đèn, tại hạ cứ tưởng Môn đại hiệp ở trong đó, ai ngờ Môn đại hiệp lại tìm đến oan gia đây...

Môn Nhân Kiệt cười đáp:

– Ở một mình tịch mịch quá, ta đến đây chuyện vãn cho vui.

Hứa Thường Lạc xoay sang Trại Hoa Đà:

– Bây giờ tiên sinh muốn đi khỏi đây chưa?

Lão gật đầu lia lịa:

– Được, được, có chuyện gì?

– Máy gian nhà tranh mà tiên sinh cần đang xây gần xong, thần quân sai tại hạ đến mời tiên sinh ra xem có vừa ý hay không?

Trại Hoa Đà vội gật đầu:

– Được, được, ta sẽ đi xem, đa tạ, đa tạ.

Vừa nói lão vừa khoác thêm áo ngoài. Lão đang định bước ra, bỗng Hứa Thường Lạc nói:

– Tốt nhất là tiên sinh hãy mang cả túi thuốc đi kéo Môn đại hiệp tìm ra bài thuốc gia truyền của tiên sinh đấy.

Trại Hoa Đà giật mình mỉm cười gật đầu:

– Phải, phải, chút nữa lão phu quên mất, đa tạ, đa tạ.

Lão quơ vội túi thuốc trên giường khoác lên vai, Thường Lạc quay lại Môn Nhân Kiệt, cung tay:

– Xin cáo từ, trời không còn sớm, Môn đại hiệp hãy về nghỉ.

Dứt lời hai người cùng bước ra. Đợi họ đi rồi, Môn Nhân Kiệt vội tắt đèn bước ra phòng tiện tay khép cửa

lại. Khi Môn Nhân Kiệt về đến phòng mình cũng là lúc Hứa Thường Lạc dẫn Trại Hoa Đà ra tới ngoài sân rộng, vừa đi Hứa Thường Lạc vừa hỏi:

– Tiên sinh, lúc nãy tiên sinh nói chuyện gì với họ Môn đó?

Trại Hoa Đà lắc đầu:

– Đâu có gì, chỉ là nói huyền thuyên chuyện thiên Nam địa Bắc thế thôi.

Hứa Thường Lạc cười:

– Thật chứ?

– Lão phu nào dám nói dối?

– Ô, tại hạ rất tin tiên sinh, nhưng xin báo cho tiên sinh biết trước, tiên sinh đến đây là để chữa trị cho nhị gia, kẻ có ý mưu hại nhị gia tất phải cố tình ngăn cản tiên sinh, chỉ có một biện pháp duy nhất là hạ thủ giết tiên sinh. Trước đây đã mấy lần xảy ra như thế nên nhiều thầy lang không dám đến đây chữa trị cho nhị gia, nay Thần quân giao cho tại hạ trách nhiệm bảo vệ an toàn cho tiên sinh, tại hạ hi vọng tiên sinh phải hợp tác với tại hạ, tiên sinh biết gì nên nói cho tại hạ biết, nếu không...

Lão ta chưa nói hết câu, Trại Hoa Đà đã trắng dã mặt kinh hãi nói:

– Phải đó, trước đây cũng có người...

Hứa Thường Lạc cười nhạt:

– Không phải là tại hạ dọa tiên sinh, tiên sinh cũng dư biết là có chuyện ấy, hung thủ đã hại nhị gia tất không muốn nhị gia được chữa khỏi.

Trại Hoa Đà run giọng:

– Thế... thế... để lão phu nói cho người nghe.

– Xin mời tiên sinh.

– Họ Môn hỏi lão phu có nắm chắc chữa trị được ác bệnh của Văn Nhân đại hiệp hay không?

– Tiên sinh trả lời ra sao?

– Đương nhiên lão phu trả lời là nắm chắc, sự thực là lão phu tin chắc như thế.

Hứa Thường Lạc gật đầu:

– Cái ấy tại hạ biết. Hừ, lẽ ra tiên sinh không nên nói như thế, tiên sinh không phải người trong giới võ lâm nên không biết võ lâm rất hiểm trá ác độc.

– Lẽ nào tên họ Môn cũng là...

– Điều ấy khó nói lắm, họ Môn tự ý đến đây là đã có phần đáng nghi rồi, tiên sinh hãy kể tiếp sau đó y nói ra sao?

– Y nói tự nguyện trả cho lão phu một ngàn lạng vàng nếu lão phu chịu bỏ đi để cho y trị bệnh cho nhị gia...

Hứa Thường Lạc “A” một tiếng:

– Có việc ấy sao? Tiên sinh trả lời sao?

– Trước đây lão đã từng chữa trị nhiều người họ cũng trả lão phu vài nghìn lạng vàng lão phu còn không lấy huống hồ chỉ có một nghìn?

– Thật đáng cho người khâm phục, nói như vậy nghĩa là tiên sinh không bằng lòng?

– Lão phu chưa kịp đáp thì người vừa đến.

Vừa lúc ấy hai người đã ra tới cửa lớn, chạm ngay mặt Đồng Thiên Giáp. Họ Đồng vội cúi thân thi lễ với Hứa Thường Lạc, họ Hứa ra lệnh:

– Thiên Giáp, người dẫn tiên sinh đây đến gần vực núi và cho tiên sinh xem mấy gian nhà mới cất, ta có việc phải gặp Thần quân, nhớ rằng có điểm nào tiên sinh không vừa ý người phải bảo cho sửa liền tức khắc.

Đồng Thiên Giáp vâng lệnh, nghiêng thân ra ý mời Trại Hoa Đà. Hứa Thường Lạc xoay mình trở về đường cũ. Đi gặp Thần quân, lẽ ra họ Hứa phải trở vào hậu viện chứ sao lão lại đi vào các dãy khách phòng? Thì ra lão quay thẳng về phòng Môn Nhân Kiệt. Đến trước cửa phòng Môn Nhân Kiệt, lão đằng hắng rồi lên tiếng:

– Môn đại hiệp, Hứa Thường Lạc cầu kiến!

Cửa mở lập tức, Môn Nhân Kiệt cười hỏi:

– Hứa huynh có gì chỉ giáo? Xin mời vào!

Hai người an tọa, Môn Nhân Kiệt hỏi trước:

– Hứa huynh, vị Trại Hoa Đà đâu rồi?

Hứa Thường Lạc lắc đầu:

– Đêm nay e rằng lão ấy không trở về ở khách phòng nữa.

– Sao? Chẳng lẽ mấy gian nhà tranh đã làm xong?

Hứa Thường Lạc cả cười:

– Không phải, lão sợ được phương gia truyền của lão bị Môn đại hiệp lấy mất.

Môn Nhân Kiệt cũng cười lớn:

– Nói đùa đấy chứ, lão đời nào không biết, bí phương tổ truyền của Môn Nhân Kiệt có kém gì được phương của lão?

Đột nhiên Hứa Thường Lạc nghiêm mặt:

– Nói thật đi, đối với vị Trại Hoa Đà này, Môn đại hiệp có hiểu được gì khác nữa không?

Môn Nhân Kiệt ngẩn người:

– Sao Hứa huynh lại hỏi vậy?

– Tại hạ xem ra lão không đáng tin cậy gì cho lắm!

– Sao? Chẳng lẽ Hứa huynh phát giác được điều gì?

Hứa Thường Lạc lắc đầu:

– Không, chỉ là lão có nói nhiều việc có liên quan đến Môn đại hiệp.

– Lão nói tại hạ ra sao?

– Lão bịa đặt ngậm máu phun người!

– Tại hạ rất muốn nghe, lão bịa đặt ngậm máu phun người ra sao?

Hứa Thường Lạc mỉm cười:

– Rất là ấu trĩ, lão nói Môn đại hiệp hỏi lão có nắm chắc chữa trị được ác bệnh nhị gia hay không?

– Rồi lão nói sao nữa?

– Đương nhiên lão nói là rất nắm chắc.

– Đó là lẽ tất nhiên, thế thì, tại hạ trả lời sao nữa?

– Lão nói Môn đại hiệp tự nguyện đưa cho lão một nghìn lạng vàng nếu lão chịu rời bỏ Trác phủ để Môn đại hiệp chữa trị cho nhị gia...

– Nếu tại hạ có một nghìn lạng vàng tại hạ sẽ đào huyệt chôn lão!

– Thì tại hạ đã nói lão bịa đặt ra chuyện ấy...

– Hứa huynh, lão kể lão có bằng lòng chấp thuận hay không?

– Lão nói vài nghìn lạng lão cũng chẳng động tâm lẽ nào vì một nghìn lạng mà không cứu người? Lão không bằng lòng Môn đại hiệp nói không bằng lòng cũng được, chỉ cần lão chấp thuận...

Môn Nhân Kiệt cười lớn:

– Hứa huynh, hãy dẫn tại hạ gặp thần quân...

– Môn đại hiệp, tại hạ đã nói, lão chỉ bịa đặt...

– Không, tại hạ không thể chịu nổi, nếu thần quân nghi ngờ tại hạ, tại hạ sẽ bỏ đi lập tức ngay, tại hạ không thể...

Hứa Thường Lạc biến sắc xua tay lia lịa:

– Môn đại hiệp nói gì vậy? Xin chớ hiểu lầm, xin chớ hiểu lầm, tại hạ chỉ thuật lại những điều tai nghe, Môn đại hiệp chớ...

– Hứa huynh, những lời ấy thực là do lão nói chứ?

– Hứa Thường Lạc đời nào lừa dối ai? Sự thực là do lão bịa đặt ngậm máu phun người, chỉ làm trò đùa mà thôi.

– Lão làm vậy để làm gì?

– Đâu có gì khó hiểu? Chỉ vì lão rất căm Môn đại hiệp.

- Xem ra động cơ của lão không chỉ có thế đâu!
- Hứa mỗ xin được nghe cao kiến!
- Hứa huynh nên biết, lão ta coi tại hạ là người đáng ngại nhất.

Hứa Thường Lạc lắc đầu:

- Không phải một mình Môn đại hiệp đâu!
- Sao, lẽ nào Hứa huynh cũng biết lão...
- Hứa mỗ còn chưa đến nỗi quá hồ đồ, đạo trị bệnh nào có thứ dẫn được quái dị như thế? Mà lại khéo trùng hợp là người dẫn được cũng lại là nhị gia!
- Hứa huynh thật là cao minh, thế Hứa huynh có nắm bảo với Thần quân...
- Môn đại hiệp, Hứa mỗ là loại người nào? Thần quân là loại người nào? Như Hứa mỗ mà đã động nghị thì tuệ trí như thần quân há chẳng động nghị sao?

Môn Nhân Kiệt gằn người:

- Nói như vậy, Thần quân cũng đã sớm biết rồi ư?
- E rằng còn biết trước cả Hứa mỗ nữa!
- Thế sao Thần quân lại yên tâm đem Văn Nhân nhị gia giao cho lão chữa trị? Để nhị gia ở cùng lão ba ngày ba đêm trong mấy gian nhà vắng? Há chẳng đáng...

Hứa Thường Lạc cười lớn:

– Điều ấy e rằng Thần quân vốn có dụng ý gì khác và cũng đã chuẩn bị chu toàn hết rồi...

– Ba ngày ba đêm chung quanh gian nhà tranh đều có cao thủ tuần tra, lão Trại Hoa Đà có mọc cánh cũng khó mà đào tẩu, thế nhưng lão đã dẫn Thần quân không cho bất cứ ai đến gần, lẽ ra... lão ở trong ấy hạ thủ Văn Nhân đại hiệp...

Hứa Thường Lạc mỉm cười:

– Ngay chuyện ấy chỉ e cũng nằm trong mưu kế của Thần quân!

Môn Nhân Kiệt trầm ngâm một lúc:

– Điều ấy tại hạ vẫn lấy làm lạ, Thần quân đã nghi ngờ lão ta, vì sao cứ vẫn để lão trị bệnh cho Văn Nhân đại hiệp? Sao không bắt giữ tra hỏi lão ngay...

Hứa Thường Lạc lắc đầu:

– Môn đại hiệp, bất kể thù đâu chỉ cần bắt một người, vả chẳng chưa có chứng cứ gì xác thực, Thần quân tuyệt không muốn để ai oan uổng, huống gì... lẽ ra thực sự Trại Hoa Đà có khả năng chữa trị ác bệnh thì sao? Thần quân còn dự toán lấy lão ta làm mối dẫn dụ kẻ hãm hại nhị gia ba năm trước nữa đó!

– Xin Hứa huynh nói rõ hơn.

– Hứa mỗ chưa kịp nói cho Môn đại hiệp biết, trước đây mỗi khi có vị lương y nào vào Trác phủ trị bệnh cho nhị gia đều bị một người dạ hành giết hại, với

thực lực của Trác phủ mà không lần nào bắt được hung thủ, vì thế các lương y khác không ai dám đến đây chữa ác bệnh nữa...

Môn Nhân Kiệt “A” một tiếng:

– Có cả chuyện như thế nữa sao?

– Môn đại hiệp chưa biết, người ấy công lực cực cao, e rằng không kém gì công lực của Văn Nhân đại hiệp lúc chưa bị ác bệnh.

– Sao? Trên đời mà có người có công lực ngang với “Cầm kiếm thư sinh” nữa ư?

Hứa Thường Lạc gật đầu than:

– Sự thực là như thế, có lẽ cũng đúng như người đời thường nói: ngoài trời còn có trời, núi cao còn có núi cao hơn.

Môn Nhân Kiệt kinh dị:

– Thực là lạ vì nếu thế người ấy muốn giết Văn Nhân đại hiệp đâu phải là việc khó, vì sao y chỉ bắt Văn Nhân đại hiệp phát điên cuồng mà không giết người?

– Môn đại hiệp, tình cảnh hiện nay của nhị gia phải chăng còn khổ hơn cả chết nữa?

Môn Nhân Kiệt ngẩn người rồi than:

– Đúng vậy, thảo nào y không để Văn Nhân đại hiệp chết, và cũng không để cho bất cứ ai cứu chữa cho đại hiệp, xem ra hung thủ là tên hết sức ác độc...

Đột nhiên, y giật mình hỏi lại:

– Hứa huynh, nói như vậy Môn Nhân Kiệt đây cũng có thể gặp nguy cơ bất cứ lúc nào.

Hứa Thường Lạc gật đầu:

– Sự thực là thế, với sở học của Môn đại hiệp...

– Sở học của tại hạ dù cao mấy vẫn không hơn Văn Nhân đại hiệp, xem ra tình thế tại hạ cực nguy hiểm.

– Môn đại hiệp khỏi phải lo lắng, hiện tại Môn đại hiệp đang ở trong “Trác phủ”, các thuộc hạ trong “Trác phủ” có trách nhiệm bảo vệ an toàn cho Môn đại hiệp.

Câu ấy rất có lý, “Trác phủ” đâu phải là nơi dễ hoành hành, trước đây có mấy vị lương y chết trong Trác phủ đã làm mất uy danh của Trác phủ quá lớn...

Môn Nhân Kiệt trầm ngâm không nói. Bỗng nhiên Hứa Thường Lạc hỏi:

– Có một việc này không biết Môn đại hiệp có biết chưa?

– Việc gì vậy?

– Quả nhiên lão Trại Hoa Đà kia không phải vô tình tìm đến đây, tại sao lão lại biết rõ ngày sinh tháng đẻ của nhị gia?

– Đúng... tại sao lão biết được... Hứa huynh, Thần quân có hỏi lão tại sao không?

– Không, vì lão là khách nên Thần quân không tiện hỏi. Vả chăng cũng chẳng quan trọng gì vì chỉ vài ngày nữa là tự nhiên sẽ biết..

Đột nhiên họ Hứa hỏi ngược lại:

– Môn đại hiệp có tin chắc chữa khỏi được ác bệnh cho nhị gia?

Môn Nhân Kiệt không hề do dự gật đầu liền:

– Tại hạ tin chắc mười phần, nếu Hứa huynh không tin cứ để tại hạ thử trước, tại hạ chỉ cần nửa ngày đủ trị Văn Nhân đại hiệp khỏi hẳn.

– Thế thì hay lắm, Hứa mỗ không dám không tin, chỉ vì sự việc đã định rồi, thêm nữa Thần quân muốn dùng Trại Hoa Đà làm mối nhử dẫn dụ hung thủ hãm hại nhị gia phải xuất đầu lộ diện...

Họ Hứa đứng bật dậy:

– Tại hạ cần phải đến bên vực núi xem xét, trời không còn sớm, Môn đại hiệp hãy an nghỉ.

Nói xong, lão vung tay, bước ra cửa. Môn Nhân Kiệt vội vàng đi ngủ. Có lẽ “Trác phủ” cũng đã nghỉ

hoặc Môn Nhân Kiệt nên cho lão “Tiểu diện sát thần” họ Hứa này đến nói chuyện thăm dò y chẳng? Nhưng có hai điểm khiến Môn Nhân Kiệt rất lấy làm lạ: một là, cứ theo y biết, xưa nay các lương y đến chữa trị cho “Cầm kiếm thư sinh” chưa hề có ai bị giết chết, tại sao Hứa Thường Lạc lại dựng lên chuyện ấy lừa dối y với mục đích gì? Hai là, cũng như Hứa Thường Lạc, y không hiểu tại sao lão Trại Hoa Đà kia lại biết được ngày sinh tháng đẻ của Văn Nhân đại hiệp? Xét cho kỹ, biết được ngày sinh tháng đẻ của Văn Nhân đại hiệp hiện nay chỉ có bốn người, một là “Thất tuyệt thần quân” Trác Không Quân, hai là Văn Nhân phu nhân Mai Mộng Thu, ba là lão nhân áo xanh bằng hữu của Môn Nhân Kiệt và bốn là chính Môn Nhân Kiệt và nếu có người thứ năm chỉ là phụ thân của Văn Nhân đại hiệp là Văn Nhân Đông Phương, nhưng Văn Nhân Đông Phương đã mất tích nhiều năm khiến chính Văn Nhân đại hiệp vẫn nhận rằng phụ thân mình không còn hy vọng sống nữa.

Thế thì lão mượn tên “Trại Hoa Đà” đến từ “Thiên Hương Giáo” làm sao biết được? “Thiên Hương Giáo” tìm Văn Nhân đại hiệp để làm gì? Bao nhiêu câu hỏi rắc rối ấy cộng với nỗi nghi ngờ về nghi án năm xưa của Văn Nhân Mỹ khiến Môn Nhân Kiệt không sao chớp mắt được, y cứ để nguyên quần áo nằm nghiêng trên giường.

Canh hai... rồi canh ba... cuối cùng Môn Nhân Kiệt cũng mệt mỏi sắp nhắm mắt lại, đột nhiên, hai mắt y mở rộng vươn thân dậy. Y nghe lọt tai rất rõ có tiếng

chân người từ xa đến gần, y nhận ra công lực người ấy cực cao, có thể tương đương với công lực của “Thất tuyệt thần quân” Trác Không Quần chứ không kém. Y lập tức nhớ lại lời của Hứa Thường Lạc. Lạ thật, chuyện này xưa kia chưa hề có sao lại xảy ra đêm nay? Tình hình như có điểm... Môn Nhân Kiệt nhẹ nhàng ngồi lên không động thanh sắc, chuẩn bị đợi người nọ tiến đến gần sẽ xuất thủ bắt hấn. Nhưng, y lại nhận ra người ấy dừng lại xa hơn tám chín trượng không đi tới nữa, lẽ nào hấn cũng nhận ra...

Thình lình một vật gì đó bay vọt trúng vào cánh cửa sổ “bộp” một tiếng, cánh cửa bị đẩy vào để vật ấy lọt vào trong phòng Môn Nhân Kiệt. Y nhìn rõ, đó chỉ là một tờ giấy vo tròn, một viên giấy vo nhỏ mà đủ uy lực đánh bật mở cánh cửa ra, cũng đủ biết công lực đối phương ra sao rồi! Môn Nhân Kiệt lợm lấy viên giấy mở rộng ra, trong phòng tuy mờ tối nhưng y vẫn đọc được từng chữ viết thảo như rồng bay phụng múa:

“Thứ cho ta quấy nhiễu, xin mời ra khỏi phòng gấp mặt”. Chỉ có một hàng chữ ấy, chẳng có ký tên, cũng chẳng ghi ngày tháng. Môn Nhân Kiệt cười gằn, vo viên giấy lại bắn ra ngoài song. Người y như một ánh sao xẹt bắn luôn ra cửa. Vừa ra bên ngoài, y vọt thân lên không trung, từ trên không y quét mắt nhìn xung quanh, y nhìn thấy một hắc ảnh mau lẹ bắn thân ra ngoài tường chạy ra phía sân.

Môn Nhân Kiệt phát mạnh tay áo, người y như con ngựa phi trên trời đuổi vụt theo, đồng thời lạnh lẽo gọi:

– Các hạ, đã ước hẹn ta ra đây, sao lại...

Vừa lúc hắc ảnh đã ra tới tường ngoài, hắc xoay nhẹ thân, cười nhạt:

– Người lầm rồi, ta đâu có chạy, ta dẫn ngươi ra đây vì không muốn kinh động tới các người trong Trác phủ đó thôi.

Trước mặt Môn Nhân Kiệt là một người tầm thước trung bình tròn kím mít mặt bằng một lớp vải đen để lộ hai con mắt sáng như điện. Môn Nhân Kiệt dương mày:

– Các hạ là ai?

Tên áo đen bịt mặt ấy tựa hồ không nghe câu hỏi của Môn Nhân Kiệt, hắc lắc đầu cười nói:

– Các hạ quả là người cơ trí khiến ta uống phí độc vật bồi sẵn trên giường các hạ.

Môn Nhân Kiệt không buồn đáp, hỏi gặng lại:

– Các hạ là ai?

– Ta là người hẹn các hạ ra đây gặp mặt.

– Ta biết, nhưng tên ngươi là gì?

Hắc y bịt mặt ấy cười to:

– Người cho rằng ta sẽ nói tên cho người biết?

– Người hẹn ta ra đây làm gì?

Hắc y bịt mặt cười ngất:

– Câu hỏi ấy hình như hơi thừa, chẳng lẽ ta có thì giờ hẹn người ra đây nói nhảm?

– Phải lắm, vừa rồi người định giết ta không xong, nay ta đã đứng trước mặt người, người cứ xuất thủ hạ độc lần thứ hai xem sao!

Hắc y bịt mặt lắc đầu:

– Bây giờ không cần nữa, ta không ngờ thân thủ người cao tuyệt thế, ta thương tiếc tài năng của người, chỉ cần người nghe ta một câu, đồng ý một điều, ta lập tức đổi thay ý định bỏ đi liền!

– Người cứ nói thử xem.

– Hãy bỏ qua mọi việc ở đây, lập tức nhân đêm tối rời xa Trác phủ.

– Nói như vậy phải chăng người là người đã ám hại Văn Nhân đại hiệp?

Hắc y bịt mặt gật đầu liền:

– Đúng vậy chính là ta!

Môn Nhân Kiệt dương mày:

– Thật không ngờ, người cũng nên nghe một câu của ta, sau đó ta sẽ trả lời ưng thuận hay không.

- Được, người nói đi!
- Văn Nhân đại hiệp có oán thù gì với người?
- Các hạ cũng là cao nhân võ lâm, đã biết trong võ lâm có nhiều việc chẳng cần thù oán gì cả.
- Chẳng lẽ người ám hại Văn Nhân đại hiệp không có lý do.
- Có thể nói là không lý do, mà cũng có thể nói là có.
- Nói vậy là sao?
- Nếu có, chỉ mình ta biết, còn nếu không... có cần ta phải nói nữa không?
- Nói vậy người không bằng lòng nói cho ta nghe?
- Cũng không phải, ta chẳng bằng lòng nói cho bất cứ ai nghe chứ đâu trừ người?
- Không muốn nói cũng được, nhưng người hãy nói cho ta biết vì sao trước đây khá nhiều lương y đến chữa trị cho Văn Nhân đại hiệp mà người không đến hãm hại họ...
- Ai nói ta không đến? Chỉ vì số mạng họ quá lớn.
- Người có thể lừa được bất cứ ai chứ không lừa được ta đâu, tuy ta chẳng có quan hệ gì đến chuyện của "Trác phủ" nhưng nhiều năm nay trong "Trác phủ" có động tĩnh gì ta đều biết rõ cả.

Hắc y bịt mặt bật kêu “A” một tiếng:

– Ta không tin!

– Sự thực bất cứ việc gì xảy ra trong Trác phủ ta đều biết!

– Sự thực trước đây ta từng ngăn cản bất cứ ai chữa trị cho Văn Nhân Mỹ, người vẫn không biết.

– Người bịa đặt vô ích..

– Thế thì ta nói cho người biết, đối với mấy tên lang băm trước đây ta chỉ cần ở trong bóng tối đe dọa là chúng đã mất hồn chứ không cần hiện thân. Còn đối với người, trừ khi người chịu bỏ đi, nếu không ta buộc phải giết chết người!

Chương 18

LƯỚI TRỜI VẪN HỎ

— Tại sao ta phải bỏ đi, có lý do gì chẳng?

— Rất đơn giản, vì ta hiểu rõ chỉ có người là người duy nhất đủ tài năng chữa khỏi bệnh cho Văn Nhân Mỹ.

— Sao người biết? Nghe ai nói phải không?

— Cần gì nghe ai nói! Tự ta cũng nhận ra được, còn nữa, ta cũng giống như người biết tất cả động tĩnh trong Trác phủ, người chớ hòng lừa dối ta.

— Người nói câu ấy khiến ta có cảm tưởng trong Trác phủ ắt phải có bằng hữu của người?

— Thế trong Trác phủ người cũng có bằng hữu chẳng?

Môn Nhân Kiệt gật đầu:

— Đúng, “Cầm kiếm thư sinh” Văn Nhân Mỹ chính là bằng hữu của ta đấy.

Hắc y bịt mặt hơi giật mình nhưng thoáng chốc lấy lại được bình thần, mỉm cười:

– Tên Văn Nhân Mỹ ấy đã cho người biết những gì?

– Người điên làm sao cho ta biết những gì? Chỉ có người không điên mới nói cho các hạ biết những gì được chứ, đúng không nào?

Tên áo đen bịt mặt cười lớn:

– Chớ đùa dai, các hạ, ta không dễ bị các hạ lừa đâu, sự thực, ta không có thì giờ nói chuyện dài, ta...

Môn Nhân Kiệt ngắt lời:

– Không muốn nói cũng không sao, ta hỏi người, người biết “Trác phủ” có việc gì mới không?

Tên nọ gật đầu:

– Đương nhiên.

– Vừa rồi người tự nhận đã từng đến Trác phủ nhiều lần nhưng không hiện thân?

– Đúng vậy, chính ta có nói như thế.

– Hay lắm, người có biết trong Trác phủ có cao thủ Hứa Thường Lạc khi xưa chứ?

– Ta biết, “Tiểu diện sát thần” Hứa Thường Lạc.

– Lão ấy nói đã từng giao chiến với người vài lần mà chưa bắt được người, nhưng so với câu nói người chưa hề hiện thân chẳng phù hợp chút nào!

Tên áo đen bịt mặt lắc đầu:

– Các hạ, điều ấy có quan trọng gì đâu?

– Điều ấy không quan trọng, điều quan trọng là, trước đây không hề xảy ra việc mưu sát các vị lương y, vừa rồi người toàn là nói sai sự thật, đây là lần đầu người đến Trác phủ vì biết chắc ta có thể trị bệnh được cho Văn Nhân Mỹ, đúng không?

Thân hình tên áo đen bịt mặt hơi rung động:

– Ta hiểu rồi, người cho rằng Hứa Thường Lạc là bằng hữu của ta chứ gì?

– Gọi là bằng hữu e rằng không đúng bằng gọi là đồng đảng!

Hắc y bịt mặt gật đầu:

– Ta thừa nhận, chỉ tiếc cho người không có dịp tìm họ Hứa hoặc tố cáo với Trác Không Quần nữa!

Môn Nhân Kiệt cả cười:

– Tên bịt mặt, người đến đây hôm nay cố ý làm cho Trác thần quân phải nghi ngờ người có thiện ý như ta phải không? Còn nữa, trước ta có lão Trại Hoa Đà cũng tìm đến chữa bệnh cho Văn Nhân đại hiệp, sao người không tìm lão mà lại tìm ta?

– Đó chỉ là lão lang băm chữa mấy bệnh vặt và cũng là lão lang lừa bịp, vả chăng, Trác phủ đang canh giữ rất kỹ chung quanh lão!

Môn Nhân Kiệt gật đầu:

– Thì ra như thế, các hạ, ta đã nói hết rồi!

– Thế thì mời người hãy trả lời mấy câu hỏi ta đây. Trượng phu lời hứa nặng bằng non, ta đã nói rồi, chỉ cần người không chữa bệnh cho Văn Nhân Mỹ nữa, ta sẽ hoàn toàn không làm phiền gì đến người!

– Người không sợ ta tố cáo công khai với Trác thần quân ư?

Hắc y bịt mặt cười hậm hực ác độc:

– Ta chẳng có gì sợ người, trước khi người tố cáo ta, ta đã có cách làm người phải im miệng!

Môn Nhân Kiệt mỉm cười:

– Ta biết người có thể bỏ qua cho ta, nhưng còn ta đã biết người là người ám hại Văn Nhân đại hiệp, lẽ nào ta lại bỏ qua cho người?

– Nói đi nói lại, người vẫn nhất định như thế?

– Đúng vậy, ý ta đã quyết như thế.

– Như vậy dù ta có bỏ qua cho người, người cũng không bỏ qua cho ta?

– Sự thực như thế, người cũng đã quá rõ.

– Các hạ, không còn chỗ nào để thương lượng nữa chứ?

– Cần gì phải hỏi, tự ngươi đã biết còn hay không rồi! Văn Nhân đại hiệp là bằng hữu của ta, ta kính ngưỡng “Cầm kiếm thư sinh” là đệ nhất thiên hạ và ta cũng chịu ân huệ của người!

– Xem ra không còn chỗ nào để thương lượng nữa thật!

– Sự thực vốn không cần chút gì thương lượng.

Môn Nhân Kiệt vừa dứt câu ấy, không ngờ tên hắc y bịt mặt đã động thân chớp nhoáng tiến tới phát chưởng đánh vào giữa ngực y. Môn Nhân Kiệt giương mày cười lớn:

– Thân pháp các hạ mau thật, thân thủ các hạ cao thật!

Hữu chưởng y lật lên đón đỡ chưởng lực đối phương. “Bình” một tiếng dữ dội, thân hình tên áo đen bịt mặt rung chuyển lùi một bước, áo quần Môn Nhân Kiệt bay phần phật, y buộc phải lùi lại nửa bước. Tên hắc y bịt mặt vừa kinh ngạc vừa giận dữ:

– Các hạ, ta không tin ngươi thực tên là Môn Nhân Kiệt.

Môn Nhân Kiệt cả cười:

– Các hạ, ngoài trời còn trời, núi cao còn núi cao hơn, chớ có ngồi đấy giếng nhìn trời chẳng biết trời cao

đất dày là gì, nếu ta không phải thực tên là Môn Nhân Kiệt thì là gì?

Tên áo đen bịt mặt cười gằn:

– Dù ngươi có nói gì đi nữa, đêm nay ngươi cũng phải chết mới xong!

– Điều ấy phải đợi mới biết ta chết hay ngươi chết!

– Không cần đợi, ngay bây giờ ta cũng biết kẻ chết tất là ngươi, vì ngươi đã trúng chất độc ta bôi trên tờ giấy lúc nãy gửi cho ngươi, vừa rồi ngươi lại vận động chân khí...

Hắn bật cười hăng hắc thay thế cho những lời định nói. Môn Nhân Kiệt cười nhạt:

– Môn Nhân Kiệt ta đâu phải là kẻ mới vào cõi giang hồ, vừa rồi khi ta cầm tờ giấy của ngươi ta đã nhận biết, do đó ta đã bẻ hết huyết đạo trên tay...

Tên bịt mặt áo đen hơi thảng thốt:

– Ta không tin!

– Tin hay không tùy ngươi nhưng sự thực sẽ chứng minh...

– Được, ngươi hãy chứng minh.

Vừa dứt lời, tên bịt mặt tung thân đến liền, Môn Nhân Kiệt cười nhạt lướt thân tới nghênh tiếp. Lần này hai bên không đối chưởng nữa mà toàn xuất trảo điểm vào các yếu huyết của đối phương. Tên hắc y bịt mặt

toàn xuất những chiêu độc thủ như cố ý đẩy Môn Nhân Kiệt vào tử địa. Môn Nhân Kiệt lại muốn bắt giữ đối phương hoặc ít nhất cũng kéo được tấm khăn đen bịt mặt của hắn.

Cao thủ giao chiêu mau như điện chớp, thoáng chốc hai người đã đánh gần một trăm chiêu. Chợt tên bịt mặt buột miệng ra vẻ kinh ngạc:

– Các hạ, người đã cầm cự với ta được gần trăm chiêu rồi đó!...

Môn Nhân Kiệt cười lớn:

– Các hạ cũng khá lắm, kẻ có thể đấu với ta năm mươi chiêu mà chưa thua, không phải họ Môn ta lớn lối nhưng tìm hết võ lâm thiên hạ cũng chỉ có vài người mà thôi!

Tên áo đen bịt mặt hậm hực:

– Ta muốn biết các hạ sự thực là ai?

– Ta lại muốn lột cái khăn bịt mặt của các hạ!

Vừa trao đổi với nhau lại đã qua hơn mười chiêu nữa, bây giờ đã hơn một trăm chiêu, đột nhiên có một tiếng “soẹt” dài và tiếng rú kinh dị của tên bịt mặt... hai nhân ảnh tách ra, tên bịt mặt bắn thân lên cao định tẩu thoát, vai trái hắn lộ ra vì tay áo đã bị đối phương xé rách toạc, Môn Nhân Kiệt cười gằn:

– Ta đâu cần cánh tay áo này, ta cần mạng người!

Quăng cánh tay áo xuống đất, Môn Nhân Kiệt bắn thân lên đuổi theo. Nhưng chỉ mới đuổi được hơn mười trượng bỗng y phát hiện có bóng người, y quát to:

– Là người nào, đứng lại.

Một bóng trắng từ viện sau “Trác phủ” lướt thân ra, từ trên không trung chận tên bịt mặt áo đen lại, thân pháp cực lợi hại. Môn Nhân Kiệt vừa thấy bóng trắng ấy vội kêu lên:

– Hứa huynh, chớ để hấn chạy, hấn chính là kẻ ám hại Văn Nhân đại hiệp đó!

Bóng trắng ấy không đáp, thân pháp tăng thêm tốc độ, chớp mắt đã tung thân đến gần tên bịt mặt, chỉ nghe tiếng tên bịt mặt lạnh lẽo:

– Đối phó với tên họ Môn chưa đủ nhưng đối phó với người thì lại thừa, ngã xuống!

“Bình” một tiếng lớn, bóng trắng và tên bịt mặt áo đen cùng chấn động thân hình từ trên không trung rơi xuống, chỉ hơi khác là bóng trắng rơi xa hơn hấn!

Bóng trắng cười gằn:

– Thất phu, bất quá bản lãnh ngươi chỉ có thế! Hãy trả nợ cho nhị gia ta!

Hai tay áo phất mạnh, thân hình bắn tới gần tên áo đen bịt mặt. Tên bịt mặt cười gằn:

– Hứa Thường Lạc, ngươi muốn chết đó ư?

Tay hấn vung lên, một đám ánh đen chụp xuống đầu bóng trắng, khoảng cách hai bên rất gần nên tình hình cực nguy hiểm... Môn Nhân Kiệt gầm lên, chợt nghe bóng trắng rên nhỏ từ trên không trung như con diều đứt dây rơi chúi đầu xuống. Trên “Thục cương” này toàn là đá núi, rơi từ trên không xuống rất dễ vỡ sọ. Môn Nhân Kiệt cả kinh vội hít một hơi chân khí, thân hình xẹt đến như điện rất may đã chụp trúng bóng trắng đang rơi nhưng tên bịt mặt áo đen đã thừa thế vọt thân xuống “Thục cương” mất dạng.

Vì gấp cứu bóng trắng, Môn Nhân Kiệt không thể phân thân đành để tên bịt mặt thoát thân, y quay lại nhìn mặt Hứa Thường Lạc trắng dã hai mắt nhắm chặt thở hào hển, vai trái đã bị trúng một mũi ám khí đen.

Y không dám chậm trễ vội xuất thủ phong bế các huyết đạo chung quanh vai Hứa Thường Lạc, vừa lúc một bóng đen khác chớp nhoáng lướt tới gần, đó chính là tên “Lãnh tâm ác quỷ” Tôn Bất Tiểu! Môn Nhân Kiệt vội giao Hứa Thường Lạc cho hắn:

– Tôn huynh hãy lo cho Hứa huynh, tại hạ phải đuổi theo tên kia!

Không đợi Tôn Bất Tiểu đáp, y chuyển thân đuổi theo tên bịt mặt áo đen cũ, thân pháp của y phải nói là cực mau, chớp mắt đã xuống “Thục cương”, nhưng, trước mắt chỉ là một vùng hoang dã tịch mịch không thấy một bóng người. Môn Nhân Kiệt đành hậm hực quay trở về. Khi y trở về chỗ củ, Hứa Thường Lạc và Tôn Bất

Tiểu cũng đã mất bóng chỉ còn một bóng người cao lớn khoanh tay đứng sừng sững ở đó, chính là “Thất tuyệt thần quân” Trác Không Quần.

Vừa nhìn thấy Môn Nhân Kiệt, họ Trác liền bước tới:

– Môn đại hiệp có sao không?

– Không sao, thần quân, Hứa huynh đâu rồi?

Trác Không Quần chau mày:

– Ta đã xem qua thương thế của hấn, hấn bị trúng loại ám khí cực độc bá đạo, ta đã sai Bát Tiểu mang hấn về cấp cứu...

– Có nguy hiểm lắm không?

– Không đến nỗi, nếu không được Môn đại hiệp kịp thời bẻ hết các huyết đạo trên vai hấn e rằng hấn khó sống hết đêm nay.

– Tai họa là do tại hạ gây nên, tại hạ nguyện vì Hứa huynh...

– Đa tạ Môn đại hiệp, nhưng người của Trác phủ hộ vệ Môn đại hiệp không chu toàn lại được Môn đại hiệp cứu viện, Trác mỗ cảm thấy bất an, đâu dám phiền tới Môn đại hiệp nữa? Thương thế của họ Hứa, Trác mỗ có thể cố gắng chữa trị...

– Tại hạ quên mất thần quân cũng là người am hiểu y học.

– Quá khen, Trác mỗ chỉ biết chút ít. Môn đại hiệp, kẻ kia là ai?

Môn Nhân Kiệt lắc đầu:

– Không biết, hắn mặc áo đen bịt mặt làm sao có thể nhìn được mặt hắn? Nhưng hắn đã thừa nhận chính là người ám hại Văn Nhân đại hiệp...

Trác Không Quần biến sắc mặt vội hỏi:

– Môn đại hiệp nói thật đấy chứ?

– Sự việc nghiêm trọng, làm sao tại hạ dám dối thần quân?

– Tiếc thay Trác mỗ đến chậm một bước, nếu không...

Chương 19

NGHI HOẶC ĐẦY TRỜI

Đột nhiên, họ Trác chuyển lời:

– Môn đại hiệp, thứ cho Trác mỗ lỡ lời...

– Đó là việc thường, ai cũng lấy làm tiếc...

Trác Không Quần chau mày trầm ngâm:

– Thực là lạ quá, Trác mỗ khổ tâm tra tìm lâu năm chưa hề ra một động tĩnh nào, vì sao sau nhiều năm... đêm nay...

Môn Nhân Kiệt ngắt lời:

– Thần quân, phải chăng chưa hề xảy ra chuyện có kẻ muốn mưu sát những người đến chữa trị cho Văn Nhân đại hiệp?

Trác Không Quần lắc đầu:

– Chưa hề có, xưa nay chưa hề xảy ra...

– Thần quân, như vậy không xong rồi.

Trác Không Quần ngạc nhiên:

– Môn đại hiệp, có gì không xong?

– Cứ theo Hứa huynh nói với tại hạ, mấy năm nay phàm có danh y tới phủ, tất xảy ra chuyện tương tự như đêm nay nhưng vì Trác phủ phòng bị quá nghiêm ngặt nên đối phương chưa hề ra tay được, nhưng cũng vì công lực đối phương quá cao nên cũng không thể bắt được hẳn...

Trác Không Quần kinh ngạc:

– Môn đại hiệp, Hứa Thường Lạc nói với đại hiệp như thế?

– Nếu Thần quân không tin cứ đợi họ Hứa tỉnh lại mà hỏi.

Trác Không Quần chau mày:

– Thế thì quái lạ thật, tại sao lão lại bịa đặt chuyện ấy...

– Trước đây chưa hề xảy ra chuyện ấy, nó chỉ xảy ra vừa khi Hứa huynh cảnh cáo tại hạ vì tại hạ có nói với Hứa huynh là tại hạ tin chắc mười phần sẽ trị hết bệnh cho Văn Nhân đại hiệp. Vì vậy tên bịt mặt áo đen nọ quyết ý giết chết tại hạ...

Trác Không Quần biến sắc:

– Nói thế, Môn đại hiệp nghi ngờ...

– Thực không dám giấu, tại hạ vốn hoài nghi Hứa huynh và cũng đang định nói với thần quân điều ấy, nhưng nay Hứa huynh đã bị trúng độc châm ám khí, thương thế nghiêm trọng khiến tại hạ không dám hoài nghi nữa.

Trác Không Quân gật đầu:

– Thường Lạc và Bất Tiểu hầu hạ Trác mỗ lâu năm rất trung thành, không nên nghi hoặc chúng nhưng tại sao họ Hứa lại bịa đặt ra chuyện ấy đúng vào lúc xảy ra...

– Có lẽ là trùng hợp ngẫu nhiên chăng?

– Mong là như thế, nhưng trên đời lại có sự trùng hợp lạ lùng thế ư?

– Môn Nhân Kiệt không dám nói là không, nhưng sự việc có liên quan đến uy danh của Hứa huynh, Môn Nhân Kiệt không dám đa nghi.

– Vô luận thế nào, câu chuyện do lão bịa đặt dựng đứng như thế cũng rất đáng ngờ, để đợi lão hồi tỉnh, ta sẽ phải hỏi lão cho ra lẽ.

– Thần quân, chung quanh phủ Dương Châu này có nhân vật võ lâm nào có võ công so sánh được với Thần quân chăng?

Trác Không Quân ngẩn người:

– Môn đại hiệp có ý hỏi...

– Tên áo đen bịt mặt nọ công lực cực cao, có thể nói là tương đương với Thần quân, theo tại hạ, tên này trong võ lâm không thể vô danh vô tuổi.

Trác Không Quần “A” một tiếng khẽ động dung:

– Có chuyện ấy ư? Trác mỗ chưa hề nghe nói trong võ lâm có kẻ nào công lực tương đương với Trác mỗ và càng chưa hề nghe quanh vùng Dương Châu này... Môn đại hiệp, công lực tên ấy thực có thể sánh ngang Trác mỗ ư?

Môn Nhân Kiệt gật đầu:

– Không dám lừa dối thần quân, đó là sự thực.

– Môn đại hiệp đã giao đấu với hãn bao nhiêu chiêu?

– Hơn một trăm chiêu, Môn Nhân Kiệt may mắn xé rách được tay áo của hãn!

Trác Không Quần chấn động kêu lên:

– Hơn một trăm chiêu ư? Và xé rách được tay áo của hãn? Như vậy sở học của Môn đại hiệp ắt phải hơn cả Trác mỗ, Môn đại hiệp...

– Thần quân, đó chỉ là may mắn.

– Xé rách tay áo có thể gọi là may mắn nhưng giao đấu được hơn trăm chiêu không thể gọi là may mắn được.

Môn Nhân Kiệt đang định lên tiếng, Trác Không Quần đã nghiêm nét mặt:

– Xin chớ bắt Trác mỗ đối xử không phải với cao nhân, sự thực Môn đại hiệp là...

– Không dám, Thần quân, Môn Nhân Kiệt chính là Môn Nhân Kiệt!

Trác Không Quần cương quyết lắc đầu:

– Môn đại hiệp không cần phải che giấu nữa, tất cả võ lâm đều biết võ công của Trác mỗ trừ Văn Nhân đại hiệp ra, không hề kém bất cứ ai hiện nay.

– Sự thực tại hạ không dám so sánh với Thần quân.

– Nhưng sự thực Môn đại hiệp đã đấu hơn một trăm chiêu hơn hẳn công lực tên bịt mặt kia là đã hơn cả Trác mỗ rồi!

Môn Nhân Kiệt mỉm cười:

– Thần quân, đó cũng đâu phải là gì quan trọng:

Trác Không Quần lắc đầu:

– Không! Trác mỗ không dám thất lễ với cao nhân.

– Thần quân, chỉ cần Môn Nhân Kiệt đến đây vì thiện ý, là bạn chứ không phải là địch, thế chưa đủ sao?

– Tuy như thế, nhưng Trác mỗ không nỡ để thiên hạ chê cười Trác mỗ.

– Thiên hạ chê cười Thần quân điều gì?

– Thiên hạ chê cười Trác mỗ có mắt không trông, hồ đồ ngu muội, không nhận biết cao nhân.

– Thần quân nói quá lời khiến tại hạ lấy làm tự thẹn.

Trác Không Quân giương mày:

– Môn đại hiệp...

– Thần quân, thực không dám giấu, tại hạ xác thực là Môn Nhân Kiệt, sở dĩ có công lực hơn người chỉ vì từ thừa bé đã gặp kỳ ngộ...

– Vậy thì Môn đại hiệp không phải là kẻ vô danh.

Môn Nhân Kiệt thở dài:

– Thần quân có điều còn chưa biết, nếu xưa kia tại hạ không được gặp Văn Nhân đại hiệp, e rằng đến nay Môn Nhân Kiệt vẫn chỉ là một tên khổ sai...

Trác Không Quân ngẩn mặt ngạc nhiên:

– Môn đại hiệp nói vậy là sao?

Y lắc đầu:

– Chuyện này kể ra dài lắm, có thể xin để ngày khác sẽ kể được chăng?

– Môn đại hiệp, Trác mỗ là người không có tính nhân nại.

– Nếu vậy, tại hạ xin kể tóm lược... Thần quân có biết cái bến sông ở “Gia Hưng” chứ?

Trác Không Quần gật đầu:

– Trác mỗ có biết, nơi ấy náo nhiệt phần hoa không kém gì Dương Châu.

– Môn Nhân Kiệt từng là một tên phu khuân vác khổ sai ở bến sông Gia Hưng, vì từ thừa bé gặp cơ duyên ăn được một cây “thiên niên hà thủ ô” do đó sức mạnh hơn hẳn thường nhân, người khác khiêng được hai bao gạo là tối đa, Môn Nhân Kiệt có thể khiêng sáu bao gạo mặt không đổi sắc...

– Phúc duyên của Môn đại hiệp thâm hậu khiến người thèm khát, “thiên niên hà thủ ô” là vật khó tìm, ngàn vàng mua không được, có thể cải tử hoàn sinh tăng nhiều khí lực, đó cũng là đương nhiên!

– Nhưng Môn Nhân Kiệt lại không tự biết, sau này may gặp Văn Nhân đại hiệp đi qua Gia Hưng, thấy Môn Nhân Kiệt có sức mạnh khác thường, sau khi hỏi rõ mọi việc, người liền ra tay hào hiệp đả thông “sinh tử huyền quan” và hai mạch huyết Nhâm, Đốc cho Môn Nhân Kiệt...

Trác Không Quần động dung hỏi vội:

– Sao? Môn đại hiệp đã được khai thông “sinh tử huyền quan” và hai mạch Nhâm, Đốc thật ư?

– Chính vậy, thưa thần quân.

Trác Không Quần nghi hoặc nhìn Môn Nhân Kiệt:

– Nếu vậy võ công hỏa hầu của Môn đại hiệp chưa chắc đã dừng lại ở chỗ ấy...

Môn Nhân Kiệt lắc đầu cười:

– Bẩm phú có hạn, dù cho tại hạ có được ăn thêm một cây “thiên niên hà thủ ô” nữa e rằng cũng chỉ đến thế mà thôi.

Trác Không Quần cả cười:

– Môn đại hiệp quá khiêm nhượng, phải chăng Môn đại hiệp nói là đã chịu ân huệ của Văn Nhân nhị đệ ta?

– Chính vậy, thần quân, ân huệ ấy, suốt đời Môn Nhân Kiệt báo đáp chưa xong.

– Môn đại hiệp nói thế Trác mỗ không cần phải hỏi lại Văn Nhân nhị đệ nữa, chỉ còn tin lời đại hiệp...

Dừng lại một chút, đột nhiên họ Trác ngưng mắt hỏi:

– Môn đại hiệp, tên kia tuy bịt mặt khó thấy chân diện mục của hắn, nhưng thân thể và âm giọng hắn khó mà che giấu...

– Thần quân nói không sai, tên ấy thân hình vừa phải, ngũ âm hơi thấp nếu như tại hạ gặp hắn lần nữa tất sẽ nhận ra.

– Môn đại hiệp cho rằng vì sao hắn phải bịt mặt?

Môn Nhân Kiệt gật đầu:

– Không ngoài hai điều, thứ nhất, trước đây hắn đã có gặp qua Môn Nhân Kiệt, sợ tại hạ nhận ra, thứ hai, hắn sợ lần sau gặp mặt Môn Nhân Kiệt sẽ nhận ra...

Trác Không Quần gật đầu:

– Hai điều ấy đúng, nhưng một người thân hình tầm thước, ngũ âm thấp mà võ công siêu tuyệt, Trác mỗ không nhớ trong võ lâm có ai như thế...

– Thần quân, xưa nay tại hạ vẫn tin lưới trời lồng lộng, thưa nhưng không lọt, đạo trời không dung cho kẻ tà ác...

Trác Không Quần ngắt lời:

– Môn đại hiệp nói đúng lắm, cố nhiên, sớm muộn gì hắn cũng phải lộ chân tướng, nhưng Trác mỗ là người khó nhẫn nại, Trác mỗ sẽ lập tức hạ lệnh sai các cao thủ trong phủ tìm khắp Dương Châu xem hắn ẩn thân được bao lâu.

– Biện pháp của thần quân hay lắm nhưng theo tại hạ, ta cần điều tra chuyện nhà trước có lẽ gấp hơn.

- Xin cho nghe cao kiến.

- Tại hạ từng đem chuyện ngày vui của Văn Nhân đại hiệp ai là người đem rượu hợp cần vào động phòng ra hỏi Hứa huynh, Hứa huynh đáp ngày ấy vừa bận rộn vừa hỗn loạn nên không lưu ý, Hứa huynh định đem chuyện ấy hỏi thần quân, không biết lão đã hỏi chưa?

Trác Không Quần lắc đầu:

- Chưa, chẳng lẽ Môn đại hiệp cho rằng người đem rượu vào động phòng chính là...

- Không dám nói người ấy chính là hung thủ nhưng ít nhất cũng là đồng lõa.

Trác Không Quần chau mày trầm ngâm:

- Trác mỗ cũng không nhớ người đem rượu vào động phòng là ai, chính như Thường Lạc nói lúc ấy vừa bận rộn vừa hỗn loạn, Trác mỗ là thân chủ nhân, rất bận rộn chiêu đãi đón tiếp khách khứa...

- Thần quân không nhớ hay không biết?

- Trác mỗ không biết, chỉ có một mình Trác mỗ làm sao lo hết mọi chuyện hôm ấy?

- Trác thần quân nói phải lắm, nhưng phải có người cai quản toàn bộ mọi việc chứ?

- Có, Thiên Giáp là tổng quản của Trác phủ, đương nhiên hẳn phải cai quản mọi việc.

Môn Nhân Kiệt tươi mặt:

– Vậy là có đầu mối rồi, cứ hỏi Đồng Thiên Giáp tổng quản, có lẽ hắn còn nhớ.

Trác Không Quân trầm ngâm, đột nhiên quát lớn:

– Người đâu!

Ngoài mười trượng trong bức tường vây quanh “Trác phủ” có tiếng dạ lớn, một bóng đen mau lẹ vọt thân tới. Trác Không Quân vẫy tay ra lệnh:

– Truyền cho Đồng tổng quản đến ngay đây gặp ta!

Hán tử ấy dạ tiếng nữa chạy như bay vào phủ. Nhìn thân pháp của hán tử, Môn Nhân Kiệt lắc đầu than:

– Xem ra các thuộc hạ của Thần quân đều là cao thủ!

Trác Không Quân cười gượng:

– So với Môn đại hiệp chỉ là trò cười! Thực là “Ban môn lộng phủ”!

Môn Nhân Kiệt cả cười đổi câu chuyện:

– Nghe Hứa huynh nói, thần quân đã sớm biết Trại Hoa Đà có gian trá...

– Ta động lòng nghi khi nghe nói tới vị dẫn được của lão chứ chưa hề nói lão có gian trá...

– Không biết Thần quân có dự định gì đối với lão?

– Môn đại hiệp nên biết trong ba ngày đêm chữa trị, chung quanh mấy gian nhà tranh đều có cao thủ tuần tra...

– Cái ấy tại hạ biết, vì vậy mà Thần quân yên tâm giao Văn Nhân đại hiệp cho lão Trại Hoa Đà ấy? Chỉ có lão và Văn Nhân đại hiệp ở trong gian nhà tranh ấy, nay Văn Nhân đại hiệp chưa tỉnh hẳn và công lực cũng đã mất, lỡ ra...

Trác Không Quần cười nhẹ:

– Trác mỗ hiểu rõ ý của Môn đại hiệp, nếu Trác mỗ không có dự định chu toàn và không nắm chắc mười phần, nào dám giao Văn Nhân nhị đệ cho lão...

– Tại hạ không nghĩ ra có kế hay gì ngăn cản Trại Hoa Đà không làm thương tổn đến Văn Nhân đại hiệp.

Trác Không Quần cười bí ẩn:

– Điều ấy xin cho Trác mỗ tạm thời chưa tiện tiết lộ.

– Vì tin chắc ở diệu kế ấy nên thần quân mới yên tâm giao Văn Nhân đại hiệp cho cả tại hạ nếu lão Trại Hoa Đà kia thất bại?

– Sự thực là thế, Trác mỗ không phủ nhận, vì Văn Nhân nhị đệ, Trác mỗ không ngại gì hy sinh tất cả, tình nguyện đắc tội với võ lâm bằng hữu và xin Môn đại hiệp thông cảm.

Chương 20

BÓNG HỒNG TUYỆT TÍCH

Môn Nhân Kiệt nói:

– Hay lắm. Lý là như thế, nhưng nói thế là thần quân không tin Môn Nhân Kiệt?

– Vì an toàn của Văn Nhân nhị đệ, trừ tự thân Trác mỗ và Văn Nhân đệ muội ra, dù đến thuộc hạ thân tín lâu năm Trác mỗ cũng không dễ dàng tin.

– Lòng thần quân vì bằng hữu khiến người cảm phục, nhưng có một điểm không biết Thần quân có nghĩ đến hay không?

– Điểm gì, Môn đại hiệp?

– Vì sao Trại Hoa Đà lại biết cả ngày sinh tháng đẻ của Văn Nhân đại hiệp?

Trác Không Quân gật đầu:

– Điểm ấy Trác mỗ cũng nghĩ không ra và đã có hỏi Văn Nhân đệ muội, Văn Nhân đệ muội chẳng hiểu

nguyên do, Trác mỗ định sau ba ngày đêm sẽ hỏi thẳng vị Trại Hoa Đà tiên sinh ấy!

Vừa dứt câu ấy một bóng người từ trên cao đã rơi thân xuống, chính là tổng quản Trác phủ “Chấn thiên thủ” Đồng Thiên Giáp, hấn đến gần cung kính cúi thân:

– Bái kiến thần quân!

Trác Không Quân xua tay:

– Miễn lễ, Thiên Giáp, Môn đại hiệp có chuyện cần hỏi người!

Đồng Thiên Giáp lập tức chuyển thân về Môn Nhân Kiệt:

– Môn đại hiệp có gì chỉ giáo?

Môn Nhân Kiệt vội đáp:

– Không dám, tại hạ muốn thỉnh giáo Đồng tổng quản, Đồng tổng quản có nhớ vào ngày hôn lễ của Văn Nhân đại hiệp là ai đem rượu hợp cẩn vào động phòng?

Đồng Thiên Giáp đáp:

– Điều ấy Đồng Thiên Giáp nhớ kỹ...

Trác Không Quân và Môn Nhân Kiệt cùng tươi mặt đồng thanh nhất tề hỏi:

– Là ai?

– Là thị tì Tiểu Thanh trước đây ở trong phủ.

Trác Không Quần “A” một tiếng, Môn Nhân Kiệt vội hỏi:

- Đồng tổng quản, hai tiếng “trước đây” là sao?
- Thị tì Tiểu Thanh rời bỏ Trác phủ đã hơn một năm.

Môn Nhân Kiệt truy hỏi:

- Có biết hiện nay nàng ta ở đâu?

Đồng Thiên Giáp lắc đầu:

- Không biết, chỉ biết nàng ta phải đi làm vợ bé của một người họ Mạnh.

Môn Nhân Kiệt chau mày:

- Đồng tổng quản, người họ Mạnh ấy tên gì, hình dạng người ra sao?

- Tên họ Mạnh xưng là Mạnh Quân, là người ở Dương Châu, nhưng sau khi cưới Tiểu Thanh y dọn nhà đi rồi, không biết dời cư về đâu!

Môn Nhân Kiệt trầm ngâm không nói, Trác Không Quần đứng cạnh định mở lời, bỗng Môn Nhân Kiệt sực nhớ vội hỏi:

- Đồng tổng quản, vị cô nương Tiểu Thanh hình dạng ra sao?

Đồng Thiên Giáp cười đáp:

– Rất xinh xắn, không cao không thấp, không mập không gầy, hai lông mày dài như lá liễu mắt sáng, nha đầu ấy vừa xinh vừa hoạt bát, trong phủ rất nhiều người muốn cưới cô ta mà cô ta không chịu...

– Không có gì đặc biệt nữa ư?

Đồng Thiên Giáp cố nhớ một chút rồi đáp:

– Nàng ta rất thích mặc áo màu xanh, từ đầu đến chân đều là màu xanh, có người nói đùa nàng ta giống con thanh xà trong “Bạch xà truyện” do đó tất cả mọi người đều gọi là Tiểu Thanh, khi nàng ta cười có núm đồng tiền rất sâu, cạnh môi lại có nốt ruồi...

Môn Nhân Kiệt sáng rực mắt:

– Đồng tổng quản, các hạ có gặp người gọi là Mạnh Quân ấy không?

– Có gặp, cái hôm hần đến đón Tiểu Thanh chính là do các hạ đưa Tiểu Thanh lên kiệu, họ Mạnh ấy là một thư sinh phong lưu nho nhã da trắng trẻo như tuyết chẳng khác nào một đại cô nương, lúc ấy có bằng hữu phê bình đàn ông mà trắng trẻo như đàn bà chưa chắc là người tốt...

Hình như thấy hần nói quá nhiều, Trác Không Quân cau mày nhưng không nói gì. Môn Nhân Kiệt mỉm cười quay sang Trác Không Quân:

– Thần quân, trong “Dương Châu đệ nhất lâu” có một ca kỹ tuyệt sắc tên Mạnh Lan Quân cũng có một tì

nữ tên Tiểu Thanh, rất giống cô nương Tiểu Thanh vừa kể và cũng thích mặc...

Trác Không Quần nặng mặt đáp:

– Phải chăng Môn đại hiệp muốn nói tới cô nương tình nhân của Nhiệm Khổng Phương?

Môn Nhân Kiệt gật đầu:

– Chính là nàng ta, nàng ta còn có tiểu tự là Man Man, thực tên là Mạnh Lan Quân!

Đồng Thiên Giáp vỗ tay một tiếng hô lớn:

– Đúng rồi, tên xưng tên Mạnh Quân kia rất giống với Mạnh Lan Quân... chẳng lẽ...

Trác Không Quần nói:

– Môn đại hiệp, Mạnh Lan Quân là nữ nhân mà?

Môn Nhân Kiệt mỉm cười:

– Thần quân không nghĩ là nữ vẫn có thể cải nam trang được ư?

Trác Không Quần ngăn người, Môn Nhân Kiệt nói tiếp:

– Nhiệm Khổng Phương là chủ quỹ của “Dương Châu đệ nhất lầu”, yến tiệc hôn lễ lại do “Dương Châu đệ nhất lầu” bao biện, cái ly bạc kia cũng là của “Dương Châu đệ nhất lầu” và người đem rượu hợp cẩn vào uọng phòng lại là Tiểu Thanh, Tiểu Thanh đi làm vợ bé cho

một tên gọi là Mạnh Quân, khéo trùng hợp với thị tì Tiểu Thanh của Mạnh Lan Quân, lại trùng hợp ngẫu nhiên là Mạnh Lan Quân lại là tình nhân của Nhiệm Khổng Phương và chúng đã đào tẩu hết rồi...

Trác Không Quân gật đầu gần giọng:

– Như thế là quá đủ...

Đột nhiên họ Trác quay qua Đồng Thiên Giáp:

– Thiên Giáp, đã gửi “Võ lâm thiếp” đi chưa?

Đồng Thiên Giáp cung kính:

– Hồi bẩm thần quân, đã gửi đi rồi!

Sắc mặt Trác Không Quân hiện lên sát khí cười gần:

– Cứ đợi đấy, không quá ba ngày tất sẽ có hồi âm...

Chuyển mình lại Môn Nhân Kiệt, họ Trác nói:

– Môn đại hiệp, bây giờ còn tên bịt mặt...

Môn Nhân Kiệt cả cười:

– Thần quân, chỉ cần tìm ra Nhiệm Khổng Phương, sợ gì không tìm ra tên bịt mặt đêm nay!

Hai mắt Trác Không Quân lóe sáng gật đầu:

– Nói phải lắm, xin mời Môn đại hiệp quay về nghỉ ngơi, Trác mỗ sẽ sai phái các cao thủ canh giữ

quanh khách phòng không để xảy ra như việc vừa rồi nữa!

– Hy vọng hấn không dám quay lại đây nữa, xin thần quân đừng bắt các cao thủ canh gác nữa, Môn Nhân Kiệt tự xét đủ sức bảo vệ mình, xin hãy tập trung thực lực đối phó với lão Trại Hoa Đà kia!

– Trác mỗ đâu dám quên lão? Khắp võ lâm hiện nay e rằng không ai có thể đả thương được Môn đại hiệp, đã thế, Trác mỗ xin tuân lệnh, mời Môn đại hiệp về an nghỉ.

Môn Nhân Kiệt mỉm cười cung tay, chuyển thân bỏ đi về. Trác Không Quân nhìn theo bóng lưng của y, nét mặt ánh lên nụ cười khó hiểu rồi dẫn Đồng Thiên Giáp chuyển thân đi.

*
**

Mặt trời lên, mặt trời lặn, mặt trời lên rồi mặt trời lại lặn xuống, thoáng chốc đã qua ba ngày... Trong ba ngày đêm vừa dài vừa ngắn ấy “Trác phủ” cực bình tĩnh không hề phát sinh một chuyện nhỏ nào. Tên “thích khách” bịt mặt nạ không hề quay trở lại, Môn Nhân Kiệt cũng không hề bước chân ra khỏi khách phòng và các thuộc hạ Trác phủ cũng chẳng ai lai vãng đến khách phòng. Có lẽ, Trác Không Quân đã nghe lời Môn Nhân Kiệt dồn toàn bộ thực lực đối phó với vị Trại Hoa Đà nọ.

Chiều tối ngày thứ ba, màn đêm buông xuống đã lâu, khắp nơi trong Trác phủ đều đã lên đèn, nhìn xuống “Sáu tây hồ” đèn bão trong các khoang thuyền chi chít trên mặt hồ và xa xa trong thành Dương Châu cũng có muôn vạn ánh đèn lấp lánh.

Màn đêm không lấy gì quá tối đen vì đêm nay có trăng. Đang khi Môn Nhân Kiệt khoanh tay thưởng lãm bóng đêm buông xuống mê man giữa sân khách phòng, đột nhiên... có bước chân từ xa đến gần, thoáng chốc vị tổng quản họ Đồng của Trác phủ bước tới cung thân kính cẩn. Môn Nhân Kiệt hoàn lễ rồi hỏi:

– Đang đêm Đồng tổng quản tới đây có gì chỉ giáo?

Đồng Thiên Giáp:

– Không dám. Thần quân có sai tại hạ mời Môn đại hiệp cùng đến vực núi đón nhị gia về phủ.

Môn Nhân Kiệt mỉm cười:

– Đó là đại sự, ta nên đi mau, thần quân đang ở đâu?

– Hiện đang ở đại sảnh chờ Môn đại hiệp.

– Thế ư? Không dám để Thần quân đợi lâu, chúng ta đi mau.

Hai người lập tức song song ra khỏi khu khách phòng. Trong lúc đi, Môn Nhân Kiệt hỏi:

– Đồng tổng quản, thương thế Hứa huynh có đỡ phần nào?

– Rất may mắn là thuyền giảm nhiều rồi. May nhờ có Môn đại hiệp kịp thời bế các huyết đạo bảo vệ được mạng sống của lão và cũng may y thuật cao siêu của Thần quân. Nay lão đã có thể tạm ăn uống được chút ít...

Thoáng chốc hai người đã đến tiền viện, trên mấy bậc đá thấy có ba người đứng chờ, đó là “Thất tuyệt thần quân” Trác Không Quân, Văn Nhân phu nhân Mai Mộng Thu và “Lãnh diện ác quỷ” Tôn Bất Tiếu, Trác Không Quân thấy Môn Nhân Kiệt từ xa đã chạy ra đón:

– Lâu ngày không gặp, Môn đại hiệp khỏe chẳng?

Môn Nhân Kiệt vội thi lễ, đến gần y lại khiêm thân trước mặt Mai Mộng Thu:

– Môn Nhân Kiệt bái kiến Văn Nhân phu nhân.

Mai Mộng Thu khiêm tốn trả lễ. Thi lễ xong, Môn Nhân Kiệt quay sang Trác Không Quân:

– Thần quân, Văn Nhân phu nhân cũng ra đón Văn Nhân đại hiệp nữa ư?

Trác Không Quân gật đầu:

– Lễ đương nhiên, Môn đại hiệp hãy yên tâm, Trác mỗ đã nói rõ với Văn Nhân đệ muội để đệ muội chuẩn bị sẵn nếu nhị gia ta chữa khỏi bệnh.

Môn Nhân Kiệt cũng gật đầu:

– Thần quân lo lắng thật chu toàn... Thần quân, trong ba ngày qua trong gian nhà nằm trên vực núi ấy có động tĩnh gì chẳng?

Trác Không Quân lắc đầu:

– Rất yên tĩnh không hề có gì lạ xảy ra cả.

– Thần quân có nghĩ rằng sự yên tĩnh lạ lùng ấy mới thực sự đáng ngờ?

Trác Không Quân gật đầu:

– Trác mỗ cũng chớm có ý ấy nhưng trong ba ngày đêm Đồng tổng quản quên cả ăn ngủ giám sát gian nhà tranh nọ, họ không hề phát giác chút gì lạ xảy ra.

Môn Nhân Kiệt chau mày suy nghĩ một chút rồi xoay hỏi Đồng Thiên Giáp:

– Đồng tổng quản, có bao giờ thấy vị Trại Hoa Đà kia ra ngoài?

Đồng Thiên Giáp gật đầu:

– Mỗi ngày vào lúc hoàng hôn, lão vẫn ra ngoài chốc lát nhưng chỉ đứng khoanh tay trên vực núi cúi xuống nhìn “Tây Hồ” lúc mặt trời lặn, đến khi trời tối hẳn mới quay trở vào.

Môn Nhân Kiệt nói:

– Xem ra lão cũng an nhàn đấy chứ...

Đột nhiên Trác Không Quần cười lớn:

– Mòn đại hiệp, khỏi cần phí sức suy nghĩ nữa, chúng ta cứ đến bên vực núi thử xem sao.

Môn Nhân Kiệt gật đầu:

– Phải đó, cứ đến ắt biết thôi.

Rồi đó, một hàng năm người ra khỏi Trác phủ đi về hướng tả “Thục cương” đó cũng là vực núi sâu bên cạnh Trác phủ. Bấy giờ bóng đêm mông lung, màu trắng ảm đạm, sắp tới gần mấy gian nhà tranh đã nhìn thấy mờ hỏ trong ấy có ánh đèn. Chung quanh gian nhà cách độ hơn mười trượng thấp thoáng có nhiều bóng đen lai vãng, ít nhất không dưới hai mươi tên. Năm người bước tới gần, những tên hắc y hán tử ấy đều cung thân thi lễ. Tiến gần hơn nữa, Trác Không Quần ra lệnh:

– Thiên Giáp, ngươi hãy gọi cho ta một tiếng!

Đồng Thiên Giáp tiến lên cất tiếng gọi lớn:

– Thần quân và nhị phu nhân đến đón nhị gia chúng ta về phủ, xin tiên sinh hãy mở cửa!

Tiếng gọi của Đồng Thiên Giáp cực lớn chấn động cả vách núi nhưng trong nhà vẫn không động tĩnh. Trác Không Quần hơi biến sắc ra lệnh tiếp:

– Thiên Giáp, hãy gọi to thêm nữa!

Đồng Thiên Giáp hầu như đã phải gầm rống lên thế mà trong gian nhà tranh vẫn im bật. Đồng Thiên

Giáp ngăn ngơ nhìn lại Trác Không Quần. Họ Trác khẽ gạt đầu, Đồng Thiên Giáp lập tức vọt thân lên tung mình đến sát gian nhà, thân thủ cực mau đập chưởng vào hai cánh cửa. “Bình” một tiếng, hai cánh cửa bật tung, ánh đèn lay động suýt muốn tắt.

Nhìn vào trong gian nhà vẫn còn giường, còn ghế, còn bàn, còn lò, còn bình thuốc, duy nhất không còn là lão Trại Hoa Đà và “Cầm kiếm thư sinh” Văn Nhân Mỹ. Thế nhưng, bức vách sau nhà bị hổng một lỗ lớn, từ lỗ hổng ấy có thể nhìn tận ra những ánh đèn thuyền qua lại trên “Tây Hồ” xa xa.

Đồng Thiên Giáp biến sắc định quay lại tỉnh thị ý kiến thì sau lưng gió động, Môn Nhân Kiệt, Trác Không Quần, Mai Mộng Thu và Tôn Bất Tiểu đã tung thân vào. Hai mắt Trác Không Quần đảo ngầu sát khí nhìn vào cái lỗ hổng lớn không nói một lời. Đột nhiên có giọng thánh thót:

– Đại ca, thì ra lão đã...

Trác Không Quần tựa hồ sực tỉnh, ấp úng nói:

– Ta không ngờ... ta không ngờ... lão thất phu dám làm vậy...

Hốt nhiên Môn Nhân Kiệt chỉ vào một tảng đá lớn sau nhà, trên tảng đá ấy có dấu chữ mới viết: “Mời Thần quân lưu ý, tên Trại Hoa Đà mỗi ngày hoàng hôn ra vục đứng nhìn xuống hồ chẳng phải thưởng thức mặt

trời lặn gì đâu mà chính nhìn xem có thuyền tiếp ứng đến chưa...”

Trác Không Quần gầm lên:

– Môn đại hiệp nói không sai, Thiên Giáp, hoàng hôn hôm nay lão có ra ngoài chưa?

Đồng Thiên Giáp vội đáp:

– Bẩm thần quân, vừa rồi trời chưa tối lão cũng ra...

Trác Không Quần cười gằn:

– Nếu vậy lão vẫn chưa đi xa, Thiên Giáp, người đem người đuổi theo, ta sẽ đuổi theo sau ngay lập tức. Mau mau! Mau mau!

Chương 21

LỬA BỐC TRÁC PHỦ

Đồng Thiên Giáp dạ ran, vọt thân ra đem theo hai mươi tên hắc y hán tử chớp nhoáng phi hành xuống “Thục cương” biến mất trong bóng đêm.

Đồng Thiên Giáp đi xong, Trác Không Quần quay sang Mai Mộng Thu, vô hạn ngưỡng ngung:

– Đệ muội, là do lỗi ta sơ hốt, hãy yên tâm, nếu ta không tìm ra nhị gia, ta thề không làm người...

Mai Mộng Thu không hổ là nữ nhân hào kiệt, nàng hết sức bình tĩnh:

– Đại ca, bây giờ còn nói gì nữa? Đại ca là bằng hữu tri giao của phu quân muội, lẽ nào muốn người hại phu quân muội? Muội không mong muốn gì, chỉ cầu sớm tìm phu quân bình an trở về, phu quân muội đã khổ nhiều rồi, nay còn bị người cướp đi...

Trác Không Quần thay đổi nét mặt liên tiếp:

– Đệ muội, ta không cần nói nhiều, đệ muội hãy về phủ an nghỉ, ta đi ngay bây giờ... Đệ muội, vạn sự hãy cẩn thận, bảo trọng lấy thân, ta đi đây!

Dứt lời liền dẫn Môn Nhân Kiệt, Tôn Bất Tiểu lên đường. Đột nhiên có nhiều tiếng chân hấp tấp chạy đến, đó là một tên hắc y hán tử vừa theo Đồng Thiên Giáp ra đi. Hán tử ấy cung thân kính cẩn trước mặt Trác Không Quân:

– Bẩm thần quân, Đồng tổng quản sai thuộc hạ về bẩm báo, vừa rồi ở bên bờ Tây Hồ, chúng thuộc hạ gặp hai vị bằng hữu võ lâm, họ cho biết ba người bọn Nhiệm Khổng Phương đã bị chết tại “Mặt lăng quan” hết cả rồi!

Môn Nhân Kiệt chấn động cau mày. Trác Không Quân biến sắc:

– Nguy rồi, Môn đại hiệp, bây giờ...

Môn Nhân Kiệt chận lời nói mau:

– Bây giờ quan trọng nhất là cứu Văn Nhân đại hiệp!

Trác Không Quân gật đầu buông một tiếng “đúng” rồi ra lệnh cho hán tử hắc y:

– Người không cần đi nữa, hãy mau hộ tống nhị phu nhân quay về phủ.

Tiếp đó nói mau:

– Môn đại hiệp, chúng ta đi!

Cả ba người lập tức phi hành xuống “Thục cương”. Ba người men theo bờ Tây Hồ đến bên Vận Hà. Đương nhiên, với thân thủ của Trác Không Quần và Môn Nhân Kiệt đuổi theo đoàn người Đồng Thiên Giáp không khó khăn gì, nhưng vừa ra đến bờ Tây Hồ xảy ra một đột biến buộc họ phải dừng chân.

Đó là trên “Thục cương” đột nhiên lửa dậy đầy trời, khi ba người phát hiện ra quay thân nhìn lại, lửa đã bốc sáng cả một vùng “Thục cương” đỏ rực góc trời.

Trác Không Quần hú lên một tiếng, điên cuồng quay trở lại. Khi cả ba người về lại “Thục cương”, Trác phủ đang bốc lửa cháy ngùn ngụt, thế lửa cực lớn không có cách nào lại gần được nữa.

Trác Không Quần kinh dị định phóng thân vào đám lửa, Môn Nhân Kiệt chớp nhoáng níu lại. Trác Không Quần chuyển thân thần sắc thê thảm gào lên:

– Buông tay, đệ muội của ta còn ở trong...

Môn Nhân Kiệt cũng đỏ mắt nhưng y vẫn trấn định lạnh lùng đáp:

– Thần quân, xin bình tĩnh, chớ để lửa thiêu hết chúng ta.

Trác Không Quần quay đầu gọi lớn:

– Đệ muội, đệ muội, Thường Lạc, Thường Lạc...

Thế nhưng tất cả vẫn im bất, ngoài tiếng lửa nổ lách tách chẳng còn một âm thanh nào nữa cả. Thân hình Trác Không Quần run lên, hai mắt mở rộng như sắp rách, một giọt máu từ miệng chảy ra. Môn Nhân Kiệt cố an ủi:

– Thần quân, cát nhân ắt có quý tướng...

Trác Không Quần ngửa mặt gầm lớn: .

– Nếu Trác Không Quần không giết hết được bọn thất phu, quyết không làm người!

Họ Trác quấy mạnh một cái “soẹt” một tiếng rách tay áo bị Môn Nhân Kiệt cầm rồi chuyển thân chạy thẳng xuống “Thục cương”. Tôn Bất Tiểu không dám chậm trễ vội vàng chạy theo Trác thần quân.

Trong thoáng chốc trên “Thục cương” chỉ còn lại một mình Môn Nhân Kiệt, y ngăn người đứng tại chỗ buông tay cho cánh tay áo rách rơi xuống, y cứ nhìn vào lửa xuất thần...

Trận hỏa tai ấy đương nhiên kinh động các người chung quanh nhất là bọn du khách chơi hồ, toàn bộ dừng thuyền nhìn lên, nhưng không một ai dám lên “Thục cương” cứu lửa vì nơi ấy chính là cấm địa của “Thất tuyệt thần quân”, tất cả người võ lâm đều biết rõ và chẳng ai dại gì can dự đến chuyện trong võ lâm.

Địa thế “Thục cương” cao hơn hẳn mọi nơi nên gió to càng giúp thế lửa, trận cháy ấy rất mau, không quá một canh, thế lửa dần dần yếu xuống rồi tắt hẳn.

Thương thay cả một khu lâu đài đình tạ không kém vương phủ, trước sau không đến một canh đã thành một đồng tro tàn ngổn ngang.

Đến lúc ấy Môn Nhân Kiệt mới động thân, y lục lội trong đồng tro tàn ấy và gặp bốn xác người cháy thành than. Tự nhiên, khó nhận ra bốn xác chết ấy là ai, y căn cứ vào cái thoa ngọc và vị trí nằm chết suy đoán ra ba xác chết là Văn Nhân phu nhân Mai Mộng Thu, “Tiểu diện sát thần” Hứa Thường Lạc và tên hắc y hán tử, còn một xác chết nữa không cách nào nhận ra là ai? Cuối cùng, Môn Nhân Kiệt cũng đành bỏ mấy cái xác ở đó miệng lẩm bẩm gì đó không thành tiếng.

Sau một lúc, y cũng xuống “Thục cương”, cước bộ hết sức trầm trọng yếu đuối, y đau khổ còn hơn cả Trác Không Quân nữa. Bóng y mất dần trong bóng đêm.

Ba người Nhiệm Khổng Phương đã chết, đầu mỗi duy nhất để tìm ra hung thủ hãm hại “Cầm kiếm thư sinh” đã đứt. Văn Nhân Mỹ bị người cướp chạy, Môn Nhân Kiệt có nghĩa vụ cấp thiết là cứu thoát vị “Cầm kiếm thư sinh” Văn Nhân Mỹ ấy còn tất cả những chuyện khác tạm thời gác lại.

*
**

“Dương Châu đệ nhất lâu” vừa mới tắt đèn, đột nhiên trước cửa xuất hiện một văn sĩ áo trắng sắc mặt hết sức bi thảm, đó chính là Môn Nhân Kiệt!

Y bước vào cửa “đệ nhất lâu” bọn tiểu nhị đã nhận ngay ra y, y quát:

– Này! Ta muốn gặp Kim chương quỹ của các người.

Bọn tiểu nhị giật mình dừng tay quét dọn, một tên trở mặt:

– Lại là người này à?

Môn Nhân Kiệt lạnh lẽo:

– Đúng vậy, là ta!

Tên tiểu nhị vội nói:

– Tướng công, lâu ngày không gặp, có chuyện gì vậy?

Môn Nhân Kiệt đáp thẳng:

– Không có chuyện ta không đến tìm người, người hãy thật thà trả lời ta, thật đúng chủ nhân cũ trong một đêm đã thua bạc mất cái “Dương Châu đệ nhất lâu” này không?

Tên chương quỹ vội cười đáp:

– Cái ấy còn giả sao được? Không tin tướng công cứ đi hỏi...

– Hỏi ai?

– Đương nhiên hỏi vị chủ nhân cũ của “đệ nhất lâu” ấy.

– Tiếc rằng hấn đã đào tẩu với Nhiệm Khổng Phương rồi!

– Thế thì hãy đi hỏi vị chủ nhân mới cũng được...

– Không cần hỏi xa vậy, ta hỏi người!

– Ta nói thật, nếu người không tin...

– Đương nhiên ta không tin, trên đời làm gì có sự trùng hợp, lão chủ kia chọn đúng ngày ta đến tìm Nhiệm Khổng Phương lại thua bạc sạch trong một đêm?

Tên chủ cửa ngõ gượng cười:

– Cái đó ta đâu biết, tốt nhất ngài hãy đi hỏi...
Đông gia chủ nhân.

– Đông gia của người ở đâu?

– Ở con phố nhỏ Đông đại nhai, cứ hỏi ắt biết.

Môn Nhân Kiệt gật đầu:

– Được, ta sẽ đi hỏi hấn, nếu không đúng sẽ quay lại gặp người...

Môn Nhân Kiệt “hừ” một tiếng chuyển thân bước ra cửa. Y vừa bỏ đi trong “đệ nhất lâu” kịp thời có một bóng đen vọt thân về hướng tây. Không lâu sau, bóng đen ấy dừng chân trên một mái nhà, bóng đen ấy chính là tên chủ cửa ngõ, thần sắc hấn căng thẳng dáo dác nhìn chung quanh rồi tung thân vào một tòa nhà lớn trước mặt.

Đột nhiên, một chuỗi cười lạnh lẽo sau lưng hắn:

– Chưởng quỹ tiên sinh, người thật lừa dối ta đấy chứ?

Tên chưởng quỹ cả kinh vừa định vọt thân lên đã bị một thế trảo chụp xuống vai trái, hắn “hự” một tiếng trầm uất, thân hình bị ấn xuống, bàn tay ấy xoay hắn lại, trước mặt hắn Môn Nhân Kiệt lạnh lùng cười:

– Không phải người đã nói cái vị Đông gia kia ở tại phía đông sao? Sao người lại chạy về phía tây đại nhai? Tiếc thay lại gặp ta... Hãy theo ta xuống đây!

Môn Nhân Kiệt kéo tên chưởng quỹ xuống mái nhà, mặt hắn không còn một sắc máu. Sau khi tới nơi, Môn Nhân Kiệt hỏi:

– Hãy trả lời ta, phải chăng cái “đệ nhất lâu” là do Đông gia thắng bạc?

Tên chưởng quỹ không đáp. Năm ngón tay Môn Nhân Kiệt ấn thêm sức mạnh, thân hình hắn cong lên vội lắc đầu. Môn Nhân Kiệt cười gằn:

– Được lắm, tình hình thực sự của “đệ nhất lâu” ra sao?

– Chỉ đối có một chưởng quỹ mà thôi.

– Thay bình không thay rượu, được lắm, bây giờ người hãy theo ta đi gặp Đông gia!

Y kéo tên chưởng quỹ về phía tòa nhà to lớn, hai cánh cửa nó sồn sồn đỏ như máu. Hai bên cửa đặt hai con sư tử đá vĩ đại, Môn Nhân Kiệt đẩy tên chưởng quỹ đến trước cửa, hắn không còn cách nào đành đưa tay đập cửa. “Bình bình” hai tiếng lớn chuyển động cả đêm tối. Nào ngờ đập cửa một lúc lâu bên trong vẫn im phăng phắc. Môn Nhân Kiệt cười nhạt:

– Chủ nhân Đông gia của người ngủ say như chết rồi!

Y nhắc bóng tên chưởng quỹ vọt thân lên bức tường vây vào trong sân. Chỗ rơi thân xuống là một sân rộng giữa hai tòa nhà, nhìn chung quanh, gian phòng nào cũng tối mù mù và lạnh tanh không một tiếng động. Môn Nhân Kiệt cười lạnh:

– Trả lời câu hỏi thứ nhất của ta, các người thuộc môn phái nào?

Tên chưởng quỹ run giọng:

– Không biết...

– Người nói sao?

– Tiểu nhân thực sự không biết, tiểu nhân chỉ là một tên nô bộc của Đông gia chủ nhân.

Môn Nhân Kiệt cười nhẹ:

– Một tên nô bộc mà thân thủ được như người thì đủ biết chủ nhân rồi, còn tên Nhiệm Khổng Phương là gì?

- Lão là thuộc hạ thân tín của Đông gia.
- Đông gia người tên họ là gì?
- Đông gia họ Hồ, tên Hồ Văn Hổ, trong thành Dương Châu gọi chủ nhân là Hồ Bách Vạn...
- Lão chủ ấy sự thực muốn làm gì?
- Chủ nhân là người bản địa ở đây, tiểu nhân mới theo chủ nhân có hai năm...
- Ta hỏi lão ấy muốn làm gì? Phải chăng lão là người hãm hại Văn Nhân đại hiệp?

Tên chương quỹ lắc đầu lia lịa:

- Những chuyện ấy tiểu nhân không biết, xin cứ hỏi Nhiệm Khổng Phương, tất cả đều do lão sắp đặt...

- Tiếc rằng lão đã chết mất rồi!

Tên chương quỹ giật mình run lấy bầy:

- Vậy thì chỉ còn hỏi Đông gia.
- Ta chỉ cần hỏi người.
- Tiểu nhân không biết, dù có giết chết tiểu nhân cũng không biết.
- Xem ra người không biết mấy chuyện ấy thật, Hồ Văn Hổ ở đâu?

Tên chương quỹ lắc đầu:

- Tiểu nhân không biết...

Môn Nhân Kiệt “hừ” một tiếng, ngũ chỉ ấn nặng xuống.

Tên chương quỹ run giọng đau đớn:

– Tiểu nhân thật không biết, nếu tiểu nhân biết lão chủ đã bỏ đi, sao còn định đến đây bầm báo...

Hắn nói cũng đúng, Môn Nhân Kiệt cau mày trầm ngâm:

– Ngươi hãy nói, thường ngày Hồ Văn Hồ hay lai vãng với những ai?

– Cái ấy nhiều lắm, có...

Môn Nhân Kiệt cướp lời:

– Ngươi chỉ cần nói những nhân vật võ lâm thôi.

Tên chương quỹ lắc đầu:

– Nhân vật võ lâm, cái ấy tiểu nhân không... A! Chỉ có một lần, tiểu nhân biết có một người đến tìm lão...

Chương 22

TRUY TÌM HUNG THỦ

Môn Nhân Kiệt hỏi gấp:

– Là ai?

Tên ấy lại lắc đầu:

– Tiểu nhân không biết, chỉ nghe họ gọi là cái gì “bảo”, “bảo” đó...

– Người không nhớ là cái gì “bảo”?

– Không nhớ, chỉ nhớ là “bảo” cái gì đó.

– Hắn đến tìm Hồ Văn Hổ làm gì?

– Không biết, hai người họ nói chuyện quá nhỏ và cũng chẳng cho ai đến gần.

– Thế hắn tên họ là gì?

– Không biết, hình như tiểu nhân có nghe Nhiệm Khổng Phương gọi là Tần đại ca.

– Hình dạng hắn ra sao?

Tên áo đỏ đáp:

- Vừa cao vừa lớn, mắt sâu mày rậm.
- Tên họ Tần ấy là người thân thuộc của Hồ Văn Hồ ư?
- Rất thân thuộc, chúng xưng huynh đệ với nhau...
- Đủ rồi, bây giờ hãy nói tới bản thân ngươi.
- Tiểu nhân vốn chỉ là một tên lục lâm ở miền Bắc, sau đó dời xuống Giang Nam kiếm ăn...

Môn Nhân Kiệt buông tay ra:

- Thôi được, ta tha cho ngươi, hãy rút đi mau, nên nhớ lần sau còn gặp nữa, ngươi khó thoát khỏi bị trừng trị đấy.

Tên chưởng quỹ khốn khổ ngăn người một lúc mới định thần ôm đầu lao đảo bỏ chạy. Môn Nhân Kiệt quét mắt một vòng định tung thân lên. Đột nhiên, y nghe có tiếng rú thê thảm, Môn Nhân Kiệt biến sắc, vọt thân lên cao, thân hình lơ lửng trên cao, y quét mắt quan sát, ngoài một cái xác chết nằm giữa con đường không còn gì khác.

Trong bóng đêm hoàn toàn im vắng như chưa hề xảy ra chuyện khác lạ gì, xem ra thân thủ của tên sát nhân này... Môn Nhân Kiệt tung thân đến gần xác chết của tên chưởng quỹ. Lục khắp thân hần không phát hiện được một vết thương, thì ra tên chưởng quỹ đã bị ai đó dùng trọng thủ pháp chấn đứt hết kinh mạch rồi.

Từ đó có thể chứng minh, bọn hung thủ chưa hề rời xa nơi đây, ít nhất trước khi chúng giết tên chưởng quỹ này, chúng vẫn còn ở trong thành Dương Châu.

Môn Nhân Kiệt bốc lửa giận sát khí ngùn ngụt trong người nhưng chàng hiểu rất rõ bây giờ mà muốn bắt hung thủ vừa giết chết tên chưởng quỹ chẳng phải là việc dễ dàng gì.

Y cố nén sát khí, phi thân vọt lên nhắm hướng đến bên sông Vận Hà, điều trước tiên là y phải thăm dò xem thuyền của bọn “Thiên Hương giáo” hiện tại đang ở đâu.

Lúc bấy giờ phía đông đã le lói ánh mặt trời mọc rồi trời sáng rất mau. Trên mặt sông Vận Hà chi chít thuyền bè nhưng suốt dọc bờ sông im phăng phắc không thấy một bóng người. Môn Nhân Kiệt đứng bên bờ sông Vận Hà quan sát các thuyền bè lớn bé qua lại nhưng y không nhận ra chiếc thuyền vĩ đại có hai cột buồm lớn.

Bờ sông không một bóng người nên y cũng chẳng phát giác được điều gì lạ. Thành linh có bước chân dồn dập từ xa đến gần, thì ra đang đi đến gần y là một hán tử trung niên ăn mặc như một ngư phủ, hán nhìn thấy Môn Nhân Kiệt liền lộ vẻ thác dị rõ ngoặt qua đường khác. Môn Nhân Kiệt vội gọi lớn:

– Huynh đài, xin chậm bước.

Hán tử trung niên dừng chân nghi hoặc nhìn Môn Nhân Kiệt:

– Các hạ gọi ta ư?

Môn Nhân Kiệt vừa gật đầu vừa bước mau tới. Đến gần, hán tử trung niên ấy sững sốt hỏi:

– Các hạ có việc gì?

Môn Nhân Kiệt:

– Xin hỏi huynh đài đêm hôm qua có một toán người đến Vận Hà này tìm thuyền vượt sông, không biết huynh đài có biết...

Tên hán tử ấy “A” một tiếng:

– Phải chăng các hạ nói đó là các người của “Trác phủ”...

Môn Nhân Kiệt cả mừng:

– Đúng đó, đúng. Sao huynh đài biết...

Hán tử ấy đáp:

– Ta nghe dân bản địa đây nói, đêm qua thuyền của chúng ta đang neo bên bờ...

Môn Nhân Kiệt chặn lời:

– Huynh đài có biết họ đi về hướng nào không?

Tên hán tử ấy chỉ về hướng Bắc:

– Họ thuận theo dòng Vận Hà lên hướng Bắc.

Môn Nhân Kiệt gấp rút “đa tạ” hai tiếng chuyển thân vội vàng phi hành lên hướng Bắc. Khi trời sáng

rõ, y đã tới “Cao Bưu” men theo “Cao Bưu hồ” hỏi thăm thêm lần nữa, biết tin các người “Thất tuyệt thần quân” Trác Không Quân vẫn đi lên hướng Bắc, y không dám chậm trễ lại cố đuổi theo.

Hôm ấy, y đã đến “Vi Sơn hồ”. Tên là hồ nhưng nó không lấy gì làm lớn tuy vô cùng náo nhiệt vì hầu hết các thị trấn nào nằm trên đường Vận Hà chảy qua bất kể thị trấn lớn hay thị trấn nhỏ đều đông đúc sầm uất. Chung quanh “Vi Sơn hồ”, trà đình tửu quán mọc lên như nấm. Thấy trời gần đúng Ngọ, sắp đến giờ cơm nên các tửu quán đông nghẹt thực khách, chính là nơi tốt nhất để nghe ngóng tin tức, Môn Nhân Kiệt mạnh dạn bước vào một tửu điểm. Các bàn ghế trong tửu quán đông đảo thực khách, chỉ còn một chiếc bàn trống duy nhất dựa bên cửa sổ nhìn ra “Vi Sơn hồ”. Cái bàn này có lẽ đặt ở vị trí đẹp nhất vì có thể vừa ăn vừa uống vừa ngắm cảnh đẹp mặt hồ, không hiểu sao lại chẳng có ai ngồi. Môn Nhân Kiệt vừa ngồi xuống, tiểu nhị đã kịp chạy đến nghiêng thân:

– Tướng công cần dùng gì?

Môn Nhân Kiệt kêu vài món ăn, tiểu nhị đi một thoáng mang lên rượu thịt rồi rút lui. Môn Nhân Kiệt vội gọi lại:

– Tiểu nhị, xin cho hỏi thăm một việc...

Tên tiểu nhị lém miện:

– Xin tướng công cứ hỏi, tất cả mọi việc trong vùng này tiểu nhân đều biết rõ.

– Vậy thì hay lắm, gần đây có các võ lâm nhân vật nào đi qua “Vi Sơn hồ” bằng thuyền không?

Tên tiểu nhị hơi nghĩ một chút liền đáp:

– Giang hồ bằng hữu qua lại trên “Vi Sơn hồ” rất nhiều, nhưng đi bằng thuyền chỉ có hai toán người, không biết tướng công có ý hỏi toán người nào?

Môn Nhân Kiệt ngạc nhiên:

– Hai toán cơ à?

– Đúng vậy, hai toán.

– Vậy thì cứ kể cả hai toán ấy.

– Xin báo minh bạch với tướng công, toán đầu tiên có tới hơn hai mươi người, họ đã đi về hướng tây, toán thứ hai chỉ có hai người, họ cũng đi mất rồi...

Không hiểu từ hướng nào có hai tiếng ho khan gần giọng. Tên tiểu nhị giật mình im bật, theo hướng tiếng ấy nhìn lại, hắn cúi đầu rút lui tức khắc. Môn Nhân Kiệt đã kịp nắm lấy vai hắn:

– Tiểu nhị!

Tên tiểu nhị tái mét mặt sợ hãi lắc đầu lia lịa:

– Tiểu nhân không biết, tướng công xin hãy tìm hỏi người khác.

Môn Nhân Kiệt chuyển mắt nhìn về hướng góc tửu điếm, cách y ba bàn có hai tên hán tử áo xám, một tên gầy cao, một tên tầm thước vừa phải đều có nét mặt hung hãn, vừa nhìn qua nhận ra liền chúng là nhân vật vô lâm. Môn Nhân Kiệt hơi giương cặp lông mày:

– Tiểu nhị, ngươi sợ gì bọn ấy, mọi việc có ta lo cho, ngươi hãy nói cho ta biết hai người ấy đi đâu...

Tên tiểu nhị trắng nhợt mặt vừa cố vùng vẫy thoát tay y vừa lắc đầu lia lịa:

– Tướng công ôi, tiểu nhân... tiểu nhân... đâu biết chuyện gì, tiểu nhân...

Môn Nhân Kiệt cười nhạt:

– Được rồi, ta sẽ đi hỏi người khác, ngươi đi đi.

Y buông mau tay, tên tiểu nhị mau chóng chạy mất. Môn Nhân Kiệt không thèm nhìn hai tên Hán tử áo xám, y tự rót rượu uống như không hề xảy ra chuyện gì. Nhưng, y vừa uống tới chung rượu thứ hai, đột nhiên hai tên hán tử đặt xuống bàn một ít bạc vụn song song đứng dậy bước ra cửa. Môn Nhân Kiệt thầm mỉm cười bỏ chung rượu xuống trả tiền lên bàn theo hai tên ấy bước ra, khi y vừa bước ra cửa đúng lúc hai tên hán tử quay đầu nhìn lại, cả hai thấy Môn Nhân Kiệt đi theo chúng, chúng biến sắc mặt phi hành chạy như bay về hướng đông.

Môn Nhân Kiệt cười thầm tăng tốc độ đuổi theo. Hai hán tử thấy y gia tăng tốc độ, chúng càng hoảng cứ

cầm cúi phi hành. Một lúc lâu sau đã khá xa “Vi Sơn hồ”, tên hán tử đi đầu thỉnh linh dừng lại xoay người. Môn Nhân Kiệt như không hề nhìn thấy, cứ thản nhiên vượt qua mặt hai hán tử ấy. Hán tử tầm thước không nhìn được nữa, hấn trừng hai mắt trầm giọng quát:

– Bằng hữu, người đứng lại!

Môn Nhân Kiệt dừng chân, hai mắt y đảo lộn:

– Người gọi ta? Có việc gì?

Hán tử tầm thước buông giọng lạnh lẽo:

– Người đi theo hai chúng ta có ý định gì?

Môn Nhân Kiệt mỉm cười:

– Người chắc hiểu rồi mới phải, ta hỏi người, khi này ta đang hỏi chuyện tên tiểu nhị, vì sao người không để cho hấn nói?

– Tại sao ta lại không để hấn nói? Người có nghe ta không cho hấn nói ư?

Điều đó Môn Nhân Kiệt quả không hề nghe, y cười gằn:

– Thế sao người lại ho khan ra hiệu?

– Ta muốn ho thì ho, việc gì đến người?

Môn Nhân Kiệt cười nhạt:

– Người khác không hiểu sao, chứ riêng ta thì tiếng hò của người khiến ta khó chịu lắm.

– Thế người muốn làm gì ta?

– Chẳng làm gì cả, người hãy cho ta biết Trác thần quân và Tôn Bất Tiểu đi đâu, hoặc là người phải cho biết tại sao không để tên tiểu nhị nói? Nếu không, người đừng mong rời khỏi nơi đây.

Hán tử tâm thước buông tiếng cười lạnh:

– Ta không hiểu người định nói gì. Hừ! Ta đã muốn đi ai ngăn cản được ta?

Môn Nhân Kiệt cười nhạt:

– Vậy người cứ thử xem!

Hán tử tâm thước “hừ” một tiếng gọi đồng bạn:

– Lão Lưu. Đi! Ta không tin có ai có thể ngăn cản được chúng ta!

Vừa nói hán tử chuyển thân, nhưng vừa chuyển thân lại hán tử đã giật mình sửng sốt. Không biết từ bao giờ Môn Nhân Kiệt đã khoanh tay đứng mỉm cười trước mặt hán tử, y chỉ vào mặt hán tử:

– Báo cho người biết, người còn dám cất nửa bước ta sẽ lấy mạng người liền!

Hai hán tử biến sắc, tay đặt nhanh vào hông, Môn Nhân Kiệt cười nhạt:

– Chớ vọng động, các người chắc chắn chậm hơn ta, ta nói trước, hãy ngoan ngoãn trả lời các câu hỏi ta sẽ buông tha...

Y chưa nói hết câu, hán tử tầm thước đã đảo tay, “soẹt” một tiếng, một lưỡi chủy thủ đã nắm trong tay hắn, miệng hắn trầm thanh quát:

– Bằng hữu, tránh đường...

Môn Nhân Kiệt chặn lời:

– Người tới số rồi!

Tên hán tử tầm thước tựa như nổi cơn điên, một tay điểm tới đồng thời mũi nhọn sáng của lưỡi chủy thủ cấp tốc đâm vào ngực Môn Nhân Kiệt, chiêu thế vừa hiểm vừa độc. Rủi thay, mũi chủy thủ ấy mới đâm tới nửa đường, đột nhiên hắn đã rú lên ôm lấy cổ tay đảo người ngã xuống. Nhìn kỹ lại, thanh chủy thủ đã lọt vào trong tay Môn Nhân Kiệt.

Hai hán tử kinh hãi thất sắc, Môn Nhân Kiệt cười nhạt:

– Sao? Với thủ pháp như thế mà dám động thủ với ta ư? Ta thành thật khuyên hai người hãy trả lời ngoan ngoãn các câu hỏi của ta đây.

Hán tử tầm thước ngồi im không dám cử động còn hán tử cao gầy có phần do dự phân vân. Môn Nhân Kiệt búng mạnh lưỡi chủy thủ nó cắc một tiếng “phập” lớn ngay dưới đầu chân hán tử tầm thước, y giương cặp lông mày:

– Muốn thoát thân hãy ngoan ngoãn, nếu không sẽ chết ở đây. Hai con đường hãy chọn một, ta không nhẫn nại được nữa đâu!

Hai hán tử lấm lét đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên tên hán tử cao gầy hỏi:

– Bằng hữu, tên tuổi người là gì?

Môn Nhân Kiệt gằn giọng:

– Các người nhớ kỹ, là ta hỏi các người chứ các người không có quyền hỏi ta.

Tên cao gầy hơi ngần ngừ một chút rồi nói thật mau:

– Bằng hữu, cho người biết hai ta là người của “Phi Vân Bảo” ở Mộng Sơn...

Hắn định nói tên ấy ra là có thể đe dọa được đối phương. Nào ngờ Môn Nhân Kiệt không hề động dung, y vẫn lạnh lùng:

– Phi Vân Bảo cũng được, “Triều Thiên bảo” cũng được, bất kể là ai, không trả lời câu ta hỏi chớ hòng thoát khỏi đây.

Hai tên hán tử lại biến sắc, hán tử cao gầy cười lạnh:

– Có lẽ bằng hữu không thuộc môn phái nào, nếu bằng hữu không nể nang “Phi Vân Bảo” thì hai ta xin nói cho rõ, Trác thần quân đã vào “Phi Vân Bảo” rồi!

Môn Nhân Kiệt mỉm cười:

– Tại sao Trác thần quân đến “Phi Vân Bảo”?

Hán tử cao gầy:

– Điều ấy người phải hỏi chính thần quân.

– Người tưởng ta không dám hỏi ư? Vì sao hai người không để cho tên tiểu nhị trả lời ta?

Hán tử cao gầy:

– Đó là vì có lời dặn của Thần quân, còn như tại vì sao, cũng phải hỏi chính thần quân mới biết.

Môn Nhân Kiệt:

– Hiện nay thần quân còn ở “Phi Vân Bảo” không?

Hán tử cao gầy chưa kịp đáp, hán tử tầm thước đã cướp lời:

– Không, thần quân đi rồi, mới đi sáng hôm nay.

Môn Nhân Kiệt “A” một tiếng:

– Sao mà tình cờ thế? Trác thần quân đi đâu?

Tên tầm thước:

– Không biết, người cứ hỏi thăm dọc theo đường đi may ra sẽ có manh mối.

Môn Nhân Kiệt mỉm cười:

– Ta không tin có sự tình cờ trùng hợp, ta muốn vào chính “Phi Vân Bảo” hỏi cho ra lẽ.

Hai hán tử biến sắc, tên tâm thước cười gằn:

– Người muốn đi thì đi, không ai ngăn cản người đâu.

Môn Nhân Kiệt cả cười:

– Người đem “Phi Vân Bảo” ra dọa ai thì được chứ không dọa nổi ta đâu.

Vừa nói y vừa cất bước định đi. Đột nhiên có nhiều tiếng vó ngựa náo động, từ hướng “Vi Sơn hồ” có ba bóng ngựa phi như gió cuốn đến. Hai tên hán tử hớn hờ ngay nét mặt. Môn Nhân Kiệt mỉm cười:

– Có lẽ là người trong “Phi Vân Bảo” các người đã đến?

Vó ngựa cực mau, trong thoáng chốc đã lại gần khoảng trăm trượng, bấy giờ đã nhận ra rõ người ngồi trên ngựa, đi đầu là một con ngựa toàn thân lông đỏ như lửa hùng vĩ lạ thường, ngồi trên yên là một thiếu nữ cũng toàn thân áo đỏ uyển chuyển mềm mại. Sau lưng nàng là hai kỵ sĩ cưỡi hai con ngựa đen tuyền, trên yên cùng là hai cô nương mặc áo xanh, hai cô nương ấy nhan sắc tuy diễm tuyệt hơn người nhưng so với thiếu nữ đi đầu chẳng khác nào mặt trăng trên trời và mặt trăng dưới nước!

Ngựa đã tới gần, đột nhiên cả ba con ngựa đang phi mau bỗng thành linh đứng dựng lại cùng lúc như bị đóng đinh dưới đất. Thuật cỡi ngựa đã lên tới tuyệt

điểm. Lúc ấy hai hán tử áo xám vội bước lên cúi lưng cung kính:

– Bái kiến cô nương!

Thiếu nữ áo đỏ trừng hai con mắt đẹp nhìn thần sắc hai hán tử, nàng nâng roi ngựa trong tay chỉ vào lưỡi chủy thủ cắm dưới đất quát hỏi:

– Đã xảy ra chuyện gì?

Hán tử tầm thước vội kể lại đầu đuôi câu chuyện. Nghe xong, cặp lông mày liễu của thiếu nữ nhăn tít nhìn chăm chú Môn Nhân Kiệt như có ý thăm dò rồi đôi môi anh đào bật ra âm thanh say đắm:

– Các hạ cao danh là gì?

Môn Nhân Kiệt cười nhạt:

– Tại hạ họ Môn, tên Nhân Kiệt.

Nữ nhân áo đỏ ngẩng mặt có phần kinh ngạc:

– Ta chưa hề nghe qua tên này...

Môn Nhân Kiệt vội đáp:

– Tại hạ chỉ là tên vô danh tiểu tốt mới vào cõi giang hồ...

– Mới vào cõi giang hồ đã dám đụng tới “Phi Vân Bảo”, gan lớn các hạ đáng cho người bội phục...

Môn Nhân Kiệt cười nhỏ:

– Quá khen, tại hạ không ngờ “Phi Vân Bảo” lại có những người cậy mạnh hiếp yếu không kể gì đến đạo lý.

Thiếu nữ áo đỏ trừng mắt:

– Các hạ ăn nói cẩn thận, “Phi Vân Bảo” lúc nào cũng giữ đạo lý chưa hề cậy mạnh hiếp yếu bao giờ, bất quá, đối với những kẻ tài mọn mà sớm nông cuồng, chúng ta không thể bỏ qua.

– Thế thì cô nương ơi, thuộc hạ cô nương vẫn còn ở đây, cô nương có thể hỏi lại chúng xem...

Cô nương áo xanh ngồi trên lưng ngựa bên tả đột nhiên quát lớn:

– Tên vô danh tiểu tốt này chẳng biết gì quy củ!

Môn Nhân Kiệt chuyển mắt về hướng ấy cười hỏi:

– “Phi Vân Bảo” cậy mạnh hiếp yếu không màng gì đến quy củ, tại sao tại hạ lại phải tuân theo quy củ?

, Thiếu nữ bên tả hơi tái sắc:

– Các hạ có biết đang đối diện nói chuyện với ai đây không?

Y lắc đầu:

– Tại hạ không biết, nhưng ít nhất tại hạ chỉ biết ai cũng đều là người như nhau!

Thiếu nữ áo xanh:

– Người với người vẫn khác nhau...

Nàng chỉ vào hai hán tử áo xám:

– Thí dụ như hai tên kia...

Môn Nhân Kiệt cướp lời:

– Hai tên ấy là người của “Phi Vân Bảo” còn tại hạ thì không, hai tên ấy ăn cơm của “Phi Vân Bảo” nên phải vâng lệnh, còn tại hạ không cần, như vậy đúng chứ, cô nương?

Thiếu nữ áo xanh á khẩu nhưng giận đến độ trắng nhợt khuôn mặt đẹp, nàng quét mạnh tay “vạt” roi ngựa đập xuống đầu. Môn Nhân Kiệt chau mày lùi lại nửa bước dễ dàng tránh khỏi đường roi vừa mau vừa chuẩn ấy. Thiếu nữ áo xám cười gằn:

– Người có bản lĩnh vì sao không dám tiếp chiêu?

Môn Nhân Kiệt nheo mắt cười:

– Cô nương, tại hạ vốn là thân nam nhi ngang tàng không lẽ đi động thủ với nữ nhi?

Thiếu nữ áo xanh càng giận dữ, tay nàng lật ngược lại, roi ngựa cuốn ngược về quét tới lần thứ hai. Vừa lúc ấy, thiếu nữ áo đỏ giơ tay lên ngăn cản, nàng ngừng nhìn Môn Nhân Kiệt nghiêm giọng:

– Các hạ làm gì?

Môn Nhân Kiệt đùa bỡn:

– Cô nương ơi, tại hạ chỉ là một tên thư sinh lạc phách!

Thiếu nữ áo đỏ quát:

– Gan của các hạ lớn lắm, thân thủ xem ra không kém...

Môn Nhân Kiệt cả cười:

– Cái ấy cô nương quá khen!

– Ta chưa nói hết câu, nhưng các hạ rất dễ ghét!

Môn Nhân Kiệt chau mày:

– Cô nương khen quá lời mà chê cũng quá lời!

Thiếu nữ áo đỏ run lên vì giận nhưng chớp mắt nàng đã lấy lại được bình tĩnh, lạnh nhạt nói:

– Ta không có công phu để đấu khẩu với các hạ, các hạ hãy cho ta biết, các hạ tìm Trác thần quân làm gì?

– Cô nương, các hạ là bằng hữu của Thần quân, trước sau chỉ sớm chậm một chút cùng rời “Dương Châu”...

– Ta hỏi các hạ tìm người làm gì?

– Cô nương, đó là việc của tại hạ...

Thiếu nữ trầm giọng:

– Nhưng ta cứ muốn hỏi các hạ và muốn các hạ trả lời.

Môn Nhân Kiệt lắc đầu:

– Cô nương, các hạ từ chối không thể vâng lời!

Thiếu nữ áo đỏ đã quá giận ấp úng quát:

– Người...

Đột nhiên nàng thu uy mãnh lại, tiếp nói:

– Nếu các hạ không trả lời ta chớ hòng ta cho biết Thần quân đang ở đâu!

Môn Nhân Kiệt đáp liền:

– Cái ấy tại hạ biết, người đang ở trong “Phi Vân Bảo”!

– Các hạ chưa nghe nói sao, người đi rồi, mới sáng hôm nay!

– Cô nương, hai tên thuộc hạ kia có thể lừa dối cũng không sao, cô nương nữ nào cũng lừa dối coi sao được?

Thiếu nữ đỏ gay mặt, khi nàng vừa giận vừa thẹn mặt hoa lại càng đẹp diễm lệ chết người, nàng trừng mắt phụng:

– Ai bảo ta lừa dối, đêm qua người vào bảo còn ta cũng rời khỏi bảo đêm qua, chưa quay về bảo làm sao biết người còn ở trong ấy hay không?

Môn Nhân Kiệt cả cười:

– Lời của hai tên thuộc hạ đây tại hạ thực không dám tin, theo ý tại hạ, tám chín phần mười Trác thần quân vẫn còn ở trong “Phi Vân Bảo”, cô nương không tin cứ hỏi lại thuộc hạ!

Quả nhiên nàng xoay đầu lại nhìn tên hán tử tầm thước:

– Trác thần quân còn ở trong bảo chăng?

Hán tử tầm thước kính cẩn đáp:

– Bẩm cô nương sáng sớm nay hai huynh đệ tiểu thuộc ra đi người vẫn còn ở trong ấy, nhưng nay...

Môn Nhân Kiệt cười:

– Như vậy không đúng như lời tại hạ sao?

Thiếu nữ áo đỏ nhướng mày:

– Còn thì còn, không còn thì không còn, việc gì ta phải lừa dối các hạ?

Hán tử tầm thước lại nói thêm:

– Bẩm cô nương, hai thuộc hạ vẫn chưa biết y thuộc môn nào...

Thiếu nữ áo đỏ quay đầu lại nhìn Môn Nhân Kiệt:

– Các hạ nghe rõ chứ, các hạ thuộc môn phái nào?

Môn Nhân Kiệt cười nhạt chưa kịp đáp thiếu nữ nọ đã quát hỏi tiếp:

– Nói mau, các hạ ở môn phái nào, tìm Trác thần quân làm gì?

Môn Nhân Kiệt lắc đầu:

– Tại hạ vốn đang định nói nhưng nghe cô nương hỏi ngang như vậy, tại hạ lại không muốn nói nữa!

– Các hạ kiêu ngạo ngông cuồng thế ư?

– Điều ấy không dám, nhưng nếu cô nương là tại hạ, cô nương có ưng thuận nói dễ dàng thế không?

Thiếu nữ đỏ mặt lạnh lẽo buông câu:

– Các hạ thực không nói chứ?

– Tại hạ muốn biết cô nương có cách nào ngăn cản tại hạ vào bảo!

– Chẳng lẽ ta phải mời vào bảo nữa sao?

Môn Nhân Kiệt bợn cợt:

– Cô nương nguyên ý mời tại hạ vào bảo chứ?... Cô nương có biết vì sao Trác thần quân lại rời bảo vội vàng đến thế không?

Thiếu nữ áo đỏ gật đầu:

– Cái ấy ta biết, nghe nói vì người muốn đuổi theo một chiếc thuyền, trên thuyền ấy có Văn Nhân đại hiệp, không biết có đúng thật thế không?

Môn Nhân Kiệt gật đầu:

– Đúng đó, cô nương, chính tại hạ cũng đang đuổi theo chiếc thuyền ấy, tại hạ hơi chậm bước so với Thần quân do đó muốn gặp người.

– Các hạ là bằng hữu của Trác thần quân ư?

Môn Nhân Kiệt gật đầu:

– Có thể nói như thế.

– Có thể thôi ư?

– Vì tại hạ là bằng hữu của Văn Nhân đại hiệp.

Thiếu nữ “A” một tiếng:

– Thì ra các hạ là bằng hữu của Văn Nhân đại hiệp, chắc giao tình thâm trọng?

– Vâng, rất thâm trọng, sao cô nương?

– Không sao cả, ta chỉ thuận miệng hỏi thế thôi...

Thình lình nàng xoay câu chuyện:

– Nếu thế ngày vui lớn của Văn Nhân đại hiệp khi xưa nhất định các hạ cũng được mời chứ?

· – Cái ấy đương nhiên.

Mặt thiếu nữ đỏ gay, nàng ngần ngại một lúc rồi mới hỏi:

– Các hạ có gặp vị phu nhân của Văn Nhân đại hiệp là mỹ nhân Mai Mộng Thu lần nào chưa?

Môn Nhân Kiệt buồn bã gật đầu:

– Gặp rồi, cô nương, đương nhiên là có gặp.

Thiếu nữ cắn môi hồng tựa hồ cố thu hết dũng khí mới hạ thấp giọng cực nhỏ như tự nói với mình:

– Phu nhân ấy phải chẳng cực điểm lệ không?

– Vâng, rất điểm lệ, trên đời này khó có mỹ nhân đẹp hơn được phu nhân!

Thiếu nữ lẩm bẩm một câu khó hiểu:

– Hồng nhan bạc mệnh, được một vị phu quân là kỳ tài tuyệt thế tướng là một đôi phu phụ hạnh phúc nhất thế gian, nào ngờ...

Nàng bỏ lửng lắc đầu than:

– Thân phận nàng sau này chắc là bi thảm?

Môn Nhân Kiệt khẽ gật đầu cố nén bi thương:

– Vâng, cô nương... nhị vị đó số phận đều quá bi thảm.

Thiếu nữ buột kêu:

– Văn Nhân đại hiệp đã bị điên cuồng, chứng bệnh ấy thực là không có thuốc nào chữa được ư?

Môn Nhân Kiệt lắc đầu:

– Điều ấy chưa rõ, có thể có, cũng có thể không...

– Thế còn kẻ mưu hại Văn Nhân đại hiệp đến nay vẫn chưa tra cứu ra là ai ư?

– Chưa, đến nay vẫn chưa tra cứu ra là ai.

– Chẳng lẽ chẳng có một đầu mối nhỏ nào?

– Cũng có chút đầu mối, tiếc thay đã bị mất cách đây không lâu.

Thiếu nữ “A” một tiếng:

– Là đầu mối gì vậy?

– Quý bảo chưa nhận được “Võ lâm thiếp” của Trác thần quân mời đến giúp đánh ba tên hung thủ sao? Đó chính là đầu mối.

– Các hạ ám chỉ chương quỹ Nhiệm Khổng Phương của “Dương Châu đệ nhất lâu”...

Môn Nhân Kiệt gật đầu:

– Đúng vậy, chính là lão và hai nữ nhân nữa...

Đột nhiên thiếu nữ rùng mình trên yên ngựa buột kêu lên:

– Tam thúc hạ thủ nặng quá, nếu biết sớm...

Môn Nhân Kiệt giật mình:

– Cô nương, người giết ba người Nhiệm Khổng Phương ở “Lăng quan” chẳng lẽ là người của quý bảo?

Thiếu nữ gật đầu:

– Vâng, đó chính là tam thúc rất căm ghét kẻ ác của ta.

Môn Nhân Kiệt kinh ngạc:

– Cứ theo tại hạ biết, Lý bảo chủ lệnh tôn đâu có huynh có đệ nào...

– Cái đó các hạ chưa biết, hai năm trước gia gia ta kết nghĩa huynh đệ với tam thúc.

Môn Nhân Kiệt “A” một tiếng, lắc đầu:

– Thì ra là thế, té ra vài năm ẩn cư tại hạ chưa biết nhiều chuyện võ lâm...

– Nhắc tới vị tam thúc này của ta có lẽ các hạ còn chưa biết, tam thúc họ Tần, tên Đắc Hải, võ lâm gọi người là “Thiết diện cự linh”.

Môn Nhân Kiệt chau mày bật kêu:

– Thì ra là Tần đại hiệp khi xưa uy chấn khắp miền Tây Nam...

Nhắc đến họ “Tần”, đột nhiên y động tâm hỏi liền:

– Đối với Tần đại hiệp, tại hạ ngưỡng mộ đã lâu, chỉ hận chưa có duyên gặp gỡ...

Chương 23

NÚI CAO ĐỘT KHỎI

Thiếu nữ mỉm cười cắt lời:

– Chớ khách sáo, điều ấy có quan trọng gì, đợi chút nữa về “Phi Vân Bảo” các hạ sẽ được gặp ngay thôi.

– Vâng, thưa cô nương, tên hiệu của Tần đại hiệp là “Thiết diện cự linh” tất người nhất định mười phần uy võ!

– Mắt sâu, mày rậm, vừa cao vừa lớn rất giống với Trương Phi, rất dễ sợ, tam thúc ghét kẻ ác như ghét kẻ thù, hạ thủ không hề lưu tình nhưng tâm địa người lại cực tốt và thẳng thắn.

– Như vậy tại hạ càng nên bái kiến.

Đột nhiên cô nương áo xanh bên tả thúc giục:

– Cô nương, chúng ta phải về mau, nếu không lão bảo chủ lại nóng ruột đấy!

Bỗng nhiên mặt thiếu nữ ửng đỏ:

– Ta muốn nói thế này... ngươi hãy chịu khó cưỡi chung ngựa với Tiểu Lan, để nhường con ngựa cho...

Môn Nhân Kiệt vội vàng nói:

– Đa tạ cô nương, bất tất, tại hạ tự đi một mình được, chưa chắc hai chân tại hạ chậm hơn ngựa đâu!

– Ba con ngựa của ta không phải loại ngựa bình thường...

Môn Nhân Kiệt gật đầu:

– Cái đó tại hạ có nhận ra, một con “đại hồng”, hai con “ô truy” đều là loại thiên lý mã, bất quá, cô nương, khi ba vị về đến “Phi Vân Bảo” cũng là lúc tại hạ cũng có thể tới nơi, lỡ vạn nhất tại hạ chưa đến, cô nương sai người đi đón cũng đâu có muộn?

Thiếu nữ ngần ngừ một chút rồi gật đầu:

– Được, các hạ kiêu ngạo thế ta cũng muốn thử thân pháp các hạ xem thâm hậu tới đâu!

Dứt lời, nàng thúc chân vào hông ngựa, roi đảo xoay lên quất xuống, một tiếng hí như tiếng rống ngấm, ba con ngựa cất cao mười hai vó cuốn lên một lớp bụi mù chạy như bay biến. Môn Nhân Kiệt quay lại mỉm cười với hai hán tử áo xám:

– Nhị vị, xin cho tại hạ đi trước một bước!

Nói rồi chuyển thân liền, vọt lên trên không phi hành đi mất. Thân pháp cực mau của y khiến cả hai

hán tử ngăn người không nói được nửa lời. Từ “Vi Sơn hồ” chuyển qua “Hàn trang”, “Cước trang” mới đến Mông Sơn, con đường không phải là gần, bởi vậy đến khi mặt trời nghiêng hẳn về phía tây ba thiếu nữ ngồi trên ba con thiên lý mã mới đến Mông Sơn.

“Phi Vân Bảo” nằm dưới chân núi Mông Sơn, kiến trúc rộng lớn hùng vĩ và toàn được xây dựng bằng loại đá đen xạm, từ xa nhìn tới như một tảng núi đá đen kịt. Hai cánh cổng hùng vĩ cao lớn nằm dưới tấm biển treo ngang khắc ba chữ đại tự “Phi Vân Bảo”. Trước cổng có hai hàng tám tên đại hán ôm đao đứng nghiêm, tên nào thân thể cũng khôi ngô, thần thái uy mãnh rất dễ kinh người. Kẻ nào yếu gan đến đây chỉ cần nhìn thấy tám đại hán này đủ co đầu rút cổ quay lại rồi.

Trong thực tế “Đông Tây lưỡng bảo” và “Nam Bắc tứ trại” nổi danh võ lâm ngang bằng với tên tuổi các đại môn phái võ lâm hiện nay. Sáu nơi “lưỡng bảo” và “tứ trại” đều đầy rẫy cao thủ và được người võ lâm coi là tường đồng vách sắt, long đàm hổ huyết. Đương nhiên điều đó không phải tự nhiên mà có, thí dụ như chỉ nói về cái “Phi Vân Bảo” to lớn đen đúa này đủ đã nhiếp phục mọi người, cộng thêm với các cao thủ nhiều như mây, ai dám khinh thường vào vuốt râu hùm?

Thiếu nữ áo đỏ giục ngựa tiến vào cửa bảo, tám tên đại hán vội thu đao thi lễ. Thiếu nữ khẽ nâng nhẹ roi ngựa trong tay lên chuyển đầu nhìn về sau, sau lưng nàng con đường trống vắng, có lẽ Môn Nhân Kiệt chưa

kip tới nơi. Thiếu nữ áo xanh bên tả “hừ” lạnh một tiếng:

– Thế mới biết tên tiểu tử kia chỉ nói khoác lác!

Thiếu nữ áo đỏ hơi chau mày quay đầu lại, vừa lúc ấy một tên trung niên hán tử mày râu nhẵn nhụi vội vã từ trong bảo chạy ra, đến trước ngựa cung thân bắm:

– Cô nương đã về!

Thiếu nữ khẽ “ừ” một tiếng trong miệng:

– Đợi chút nữa có người vào bảo gặp Trác thần quân, người hãy lo chiếu cố cho y nhé!

Nói xong, không đợi trung niên hán tử ấy đáp, nàng vung roi giục ngựa tiến vào bảo. Trung niên hán tử vâng một tiếng cúi sát thân tiến nàng, khi hán tử vừa thẳng người lên ngẩng đầu đã nhìn thấy trên con đường ngoài cổng bảo bước tới, một người thân thể hùng tráng mặc áo trắng, có lẽ Môn Nhân Kiệt đã tới, quả là mau không thể ngờ. Hán tử trung niên vội nghênh đón:

– Các hạ là...

Môn Nhân Kiệt mỉm cười:

– Họ Môn, chính là người được lệnh ái quý bảo chủ vừa nói tới.

Hán tử trung niên biến sắc bật kêu “A” một tiếng, mục quang chuyển động:

– Thì ra là các hạ, xin chờ đợi chốc lát để tại hạ vào thông báo một tiếng.

Hắn định chuyển thân, Môn Nhân Kiệt cười nhạt:

– Sao? Còn phải thông báo nữa sao?

Hán tử vội đáp:

– Xin lỗi, đó là quy định của tộ bảo.

– Lý cô nương đã dặn còn chưa đủ sao?

Hán tử cười nhẹ:

– Đương gia là bảo chủ, dưới bảo chủ còn có nhị bảo chủ và tam bảo chủ nữa!

– Thì ra như thế, vậy xin phiền nhờ các hạ!

Hán tử quay người chạy vào trong liễn. Môn Nhân Kiệt đứng lại, y rồi rãnh đưa mắt nhìn kỹ tòa “Phi Vân Bảo” ấy. Thoáng chốc, hán tử trung niên vội vã chạy ra cung kính ôm quyền mỉm cười:

– Môn bằng hữu đến thật không đúng lúc, Trác thần quân đã rời khỏi bảo mất rồi!

Có lẽ hắn không thích cho y vào bảo. Môn Nhân Kiệt “A” một tiếng:

– Trác thần quân ra đi lúc nào?

– Mới đi xong, chưa đến nửa giờ.

Môn Nhân Kiệt chau mày:

– Xem ra chỉ vì các hạ chậm một bước...

Y nhìn sâu vào mắt Hán tử, nói tiếp:

– Sao Lý cô nương lại nói với tại hạ Thần quân vẫn còn ở trong quý bảo?

Hán tử trung niên mỉm cười:

– Cô nương chúng tôi ra đi từ tối hôm qua vừa mới trở về, làm sao biết được?

– Tại hạ vừa gặp trên đường hai huynh đệ người trong bảo, họ nói...

Hán tử cắt lời:

– Lời của họ lấy gì làm tin? Vừa rồi chính ta tiễn Thần quân ra đi.

Môn Nhân Kiệt gật đầu:

– Vậy thì có lẽ Trác thần quân đi thật rồi...

Đột nhiên, y chuyển hỏi:

– Các hạ vừa vào trong là hỏi vị...

Hán tử cười tươi:

– Đây là việc nhỏ, ta không dám kinh động tới lão bảo chủ, chỉ bẩm báo với tam bảo chủ.

– Là vị “Thiết diện cự linh” Tần đại hiệp?

Hán tử gật đầu:

– Chính thị.

– Tần đại hiệp vẫn ở trong bảo?

– Đương nhiên, tam bảo chủ không có trong ấy thì ta bầm bảo với ai?

Môn Nhân Kiệt gật đầu:

– Phải lắm, xin phiền các hạ thông báo một lời nói có họ Môn muốn bái kiến “Thiết diện cự linh” Tần đại hiệp.

– Các hạ có quen biết với tam bảo chủ ư?

– Bái kiến cần gì quen biết? Cứ coi như tại hạ hâm mộ tiếng người tìm đến.

Hán tử trung niên lắc đầu:

– Xin lỗi các hạ, tính tình tam bảo chủ rất kỳ quái...

– Không cho người không quen biết bái kiến ư?

– Các hạ nói đúng, chính như thế.

– Tính tình kỳ quái như thế thật ít ai có, nhưng thôi, cho phép tại hạ bái kiến Lý cô nương được chăng?

Ngờ đâu hán tử trung niên vẫn lắc đầu:

– Cô nương chúng ta cỡi ngựa đường xa mỗi một đã đi nghỉ rồi...

– Cô nương cũng không chịu tiếp khách nữa?

– Các hạ lại nói đúng, chính như thế.

Môn Nhân Kiệt gương cao hai hàng mày cười mím:

– Các hạ, đó là lý lẽ của quý bảo từ khách khiến người không thể nhẫn nại được, xem ra chẳng phải vị tam bảo chủ từ chối mà chính là do các nô tài như các hạ điều ngoa!

Tên hán tử trung niên thu nụ cười ngay tức thì:

– Bằng hữu, nói năng nên cẩn thận một chút, các hạ nói ai là nô tài?

– Cứ theo tại hạ nghe biết, tất cả mọi ai gác cửa đều là nô tài!

Hán tử biến sắc:

– Có lẽ người đến đây gây chuyện, họ Môn kia, người tìm lầm chỗ rồi đấy! Người nghe lầm “Phi Vân Bảo” là nơi dễ hoành hành ngang ngược...

– Chớ nói tới “Phi Vân Bảo”, đến cả Trác phủ của “Thất tuyệt thần quân” ở Dương Châu cũng phải tiếp ta như thượng khách, muốn đến thì đến muốn đi thì đi, ta chỉ có một lời, người hãy nên vào thông báo cho ta, muốn gặp là tốt, mà không muốn gặp cũng phải gặp, hôm nay họ Môn ta nhất định rồi, nếu không chớ trách ta xông vào không cần đạo lý võ lâm gì nữa...

Hán tử cười gằn:

– Họ Môn, giỏi lắm, chỉ cần người vượt được qua ta, sợ rằng...

– Vượt qua người là chuyện dễ như trở bàn tay, bất quá, ta niệm tình “Phi Vân Bảo” thành danh đã lâu và cả tên tuổi của Lý bảo chủ mà thôi!

– Khởi cần suy nghĩ gì nhiều, không vượt qua được ta đây chớ hòng gặp bất cứ ai khác!

Môn Nhân Kiệt cả cười:

– Được, các hạ, người bức bách quá lắm, để ta xem thử tường đồng vách sắt của “Phi Vân Bảo” có thật là long đàm hổ huyết hay không!

Dứt lời, y khoanh tay bước thẳng vào. Môn Nhân Kiệt bước qua hần, không thèm nhìn, tên hán tử quát một tiếng:

– Bằng hữu, quay lại!

Chưởng hần đập ra nhanh như điện, năm ngón tay chụp vào huyết “Kiên tĩnh” của y. Môn Nhân Kiệt cười nhạt:

– Các hạ, chớ dại như thế, tại hạ vốn định tránh chiêu các hạ, nhưng không cho các hạ biết bản lãnh e rằng lần sau các hạ chưa sáng mắt!

Vừa nói y vừa phản thủ, chỉ công gõ vào uyển mạch đối phương. Tên hán tử trung niên rú một tiếng kinh hoảng thối lui. Môn Nhân Kiệt cả cười:

– Các hạ, ta chưa xuất hết công lực, lần sau các hạ chớ dại nữa nhé!

Hán tử trung niên biến sắc mặt, hấn ngoan cố phát chưởng đánh vào sau lưng y. Môn Nhân Kiệt cả cười:

– Người đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!

Tay áo y phát mạnh về sau, “Bình” một tiếng, hán tử trung niên lão đảo lùi lại, lần này Môn Nhân Kiệt vẫn lưu tình nên nội phủ hán tử chưa bị thương nặng, hấn chỉ đảo thân lui lại rồi ngã ngồi xuống đất. Hán tử trung niên đỏ ngầu hai mắt tung thân lên. Vừa lúc, một tiếng quát trầm trọng hùng hồn vọng đến:

– Đủ rồi, các hạ, hãy đứng lại.

Hán tử vội thu thế, Môn Nhân Kiệt cũng dừng lại. Theo tiếng quát trầm trọng ấy một bóng đen cao lớn lướt thân tới rơi xuống trước mặt Môn Nhân Kiệt, thân pháp cực mau. Người ấy hiện ra, đó là một đại hán khôi vĩ mắt sâu mày rậm sắc da đen hắc chung quanh cằm để râu rậm. Uy mãnh của người ấy kinh người với hai ánh mắt sắc như đao rất giống Trương Phi y như lời miêu tả của tên chưởng quỹ “đệ nhất lâu”. Nhìn qua đã biết đó là một người táo bạo, hung tàn, kiêu ngạo chắc chắn là đệ tam bảo chủ họ Tần của “Phi Vân Bảo”. Môn Nhân Kiệt không đợi hấn mở lời, y liền giương mày cười:

– Chắc là “Thiết diện cự linh” Tần tam bảo chủ?

Tần Đắc Hải lạnh lùng gật đầu:

– Đúng vậy, chính là Tần mỗ đây.

Môn Nhân Kiệt:

– Nghe nói Tần tam bảo chủ không tiếp khách?

Tần Đắc Hải lạnh lùng gật đầu:

– Đúng vậy, tính tình Tần mỗ quái lạ hơn người.

– Thế sao bây giờ Tần tam bảo chủ lại ra đây?

Tần Đắc Hải cười lạnh:

– Các hạ biểu lộ uy phong trước cổng “Phi Vân Bảo”, đả thương người của tệt bảo, kiêu ngạo ngang tàng, Tần mỗ há không ra sao được...

– Nói vậy, Tần tam bảo chủ không phải ra đây đón khách?

– Người hiểu rõ vậy là tốt.

– Thế thì lạ thật, các hạ chưa hề phạm lỗi với “Phi Vân Bảo”, chẳng cừ oán gì với Tần tam bảo chủ và cũng chẳng đắc tội với bất cứ ai trong bảo, vì sao Tần tam bảo chủ đối với các hạ như thế? Thực khiến các hạ khó hiểu...

– Người không hiểu rõ còn ta hiểu rõ, người muốn biết, ta sẽ nói cho mà biết.

– Tam bảo chủ, các hạ rửa tai xin nghe.

Tần Đắc Hải cười gằn:

– Chỉ vì người tự tìm đến Trác phủ rồi cùng lúc Văn Nhân đại hiệp bị bắt cóc, thêm đúng lúc Trác phủ bị hỏa tai!

Môn Nhân Kiệt ngăn người:

– Tam bảo chủ, các hạ nói vậy là có ý gì?

– Điều đó người cứ hỏi chính người thì biết!

– Tại hạ muốn biết nên mới xin thỉnh giáo tam bảo chủ.

– Họ Môn kia, nếu muốn người không biết trừ phi đừng tự làm, người đừng giả vờ không biết!

Môn Nhân Kiệt biến sắc nhưng rồi bình tĩnh rất mau:

– Tại hạ hiểu rồi, đó là do ai nói?

Tần Đắc Hải lạnh lùng đáp:

– Ta, Tần mỗ nói và các người trong “Phi Vân Bảo”.

Môn Nhân Kiệt nhướng mày:

– Đó là do các người bịa đặt, ngậm máu phun người!

– Bịa đặt, ngậm máu phun người ư? Ta hỏi người, tại sao Văn Nhân đại hiệp không bị bắt cóc vào lúc khác lại bị bắt ngay đúng lúc người đến Trác phủ, tại

sao Trác phủ không bị hỏa thiêu vào lúc nào khác lại bị hỏa thiêu ngay lúc người tìm đến?...

Môn Nhân Kiệt cắt lời:

– Xem ra đấu khẩu với người cũng vô ích, Trác thần quân đang còn ở trong “Phi Vân Bảo”, người có thể hỏi thần quân xem Môn Nhân Kiệt là hạng người nào!

– Tần mỗ đã hỏi rồi, Thần quân nói người là một tên bí ẩn không rõ lai lịch!

Môn Nhân Kiệt gật đầu:

– Điều ấy tại hạ có thể thừa nhận, người không nói với các hạ...

Tần Đắc Hải chặn lời:

– Nói với ta cái quái gì? Thần quân vốn đã nghi hoặc người ngay từ đầu, chỉ vì thủ pháp người quá cao nên người không kịp phòng bị mà thôi!

– Điều đó là chính Thần quân nói ư?

Tần Đắc Hải gật đầu:

– Đương nhiên, khi thần quân đến “Phi Vân Bảo” nói về lai lịch của người, đại bộ phận người trong bảo đều xác quyết người chính là cùng bọn với tên Trại Hoa Đà!

– Thế thì xin cho tại hạ gặp Trác thần quân, tại hạ muốn trước mặt...

Tân Đắc Hải lắc đầu:

– Hiện nay thần quân chưa yên ổn và rất mệt mỏi, không muốn gặp bất cứ ai...

– Nhưng chuyện này tại hạ phải hỏi cho ra lẽ.

Tân Đắc Hải lạnh lẽo lắc đầu:

– Bất tất, sự thực đã chứng minh và tất cả đều hiểu rất rõ người chỉ là một tên hoa ngôn xảo ngữ, dù người có nói gì đi nữa cũng chẳng động tâm ai cả.

Môn Nhân Kiệt lắc đầu cười:

– Tại hạ không tin đó là ý kiến của Trác thần quân, “Thất tuyệt thần quân” cũng chẳng phải là người dễ tin lời kẻ khác nói nhảm, vả chẳng nếu người thật có ý kiến ấy hãy để ta vào gặp thần quân.

– Nói thật cho người biết, nửa giờ trước đây, Thần quân đã gửi “Võ lâm thiệp” cho giang hồ xin võ lâm đồng đạo cùng hợp lực đối phó với người!

Môn Nhân Kiệt cười nhạt:

– Thật có thể ư? “Phi Vân Bảo” cao nhân nhiều như mây tụ, vì sao thần quân không minh bạch suất lĩnh cao thủ “Phi Vân Bảo” đối phó với tại hạ?

– Thần quân liên tiếp gặp nạn, nay không muốn động thủ ác đấu với ai, người cũng rõ võ học người cực cao, “Phi Vân Bảo” không phải là đối thủ của người...

Đột nhiên Môn Nhân Kiệt ngửa đầu cười lớn:

– Quý bảo đánh giá tại hạ quá cao, một tên vô danh tiểu tốt như Môn Nhân Kiệt mà được “Phi Vân Bảo” nổi tiếng giang hồ không dám nhận là đối thủ, thực là vinh hạnh cho tại hạ... Tam bảo chủ, các hạ tưởng tại hạ không biết vì sao các hạ đối xử với tại hạ như thế này đây sao?

– Người biết cái gì?... Người biết cũng được nhưng rồi sẽ chớ oán người khác, phạm đã đối địch với “Thất tuyệt thần quân” và “Cầm kiếm thư sinh” là đã đối địch với hết võ lâm thiên hạ rồi!

Môn Nhân Kiệt lắc đầu:

– Tại hạ không tin như vậy, chỉ vì tại hạ là người hay xen vào chuyện người và quyết truy ra hung thủ, thực ra người chẳng biết gì về quan hệ giữa tại hạ và Văn Nhân đại hiệp đó thôi.

Tân Đắc Hải biến sắc mặt:

– Họ Môn kia, ý người muốn nói gì thế?

Môn Nhân Kiệt cả cười:

– Muốn nói gì ư? Đúng như người vừa nói, muốn người không biết trừ phi mình đừng làm, việc tự mình làm, tự mình phải hiểu rõ, người lai vãng với Hồ Văn Hổ ở “Dương Châu đệ nhất lâu” rồi giết ba người Nhiệm Khổng Phương để diệt khẩu, việc đó đủ minh bạch hành vi của người rồi!

Sắc mặt Tân Đắc Hải biến đổi liên tiếp:

– Họ Môn, ngươi hãy nói rõ hơn chút nữa!

Môn Nhân Kiệt gật đầu:

– Được! Bọn Hồ Văn Hồ và Nhiệm Khổng Phương mưu hại Văn Nhân đại hiệp, sau đó ngươi giết Hồ Văn Hồ và Nhiệm Khổng Phương diệt khẩu, ngươi minh bạch chưa?

Tân Đắc Hải đỏ ngầu hai mắt ngửa đầu cười:

– Minh bạch rồi! Họ Môn kia, ta minh bạch rồi, ta minh bạch ngươi là tên bịa đặt ngậm máu phun người!

Môn Nhân Kiệt cười gằn:

– Nếu như Trác thần quân biết chuyện này, tại hạ e rằng...

Đột nhiên có một giọng nói ngân nga vọng ra từ trong “Phi Vân Bảo”:

– Môn đại hiệp, Trác mỗ đã có mặt xin rửa tai lắng nghe lâu rồi!

Môn Nhân Kiệt giật mình im miệng, vừa lúc ấy từ trong bảo “Thất tuyệt thần quân” Trác Không Quần chậm rãi bước ra, sau lưng là Tôn Bất Tiểu, bên cạnh lại có một hán tử áo trắng mặt rất gian trá. So với lúc còn ở trong Trác phủ, bây giờ sắc mặt Trác thần quân trắng nhợt, hai mắt đỏ ngầu. Thần quân vừa bước đến, Tân Đắc Hải lập tức hòa hoãn thái độ cung tay làm lễ:

– Việc gì thần quân ra đây?

Trác Không Quần cười nhạt:

– Không sao, nếu ta không vận động cho quen làm sao nói tới chuyện cứu Văn Nhân đại hiệp thoát khỏi tay gian tặc, để tại hạ tiếp đãi Môn đại hiệp, mời tam bảo chủ lui lại.

Tần Đắc Hải “vâng” một tiếng lui về một bên. Môn Nhân Kiệt cũng cung tay thi lễ, chưa kịp mở lời, Trác Không Quần đã lạnh lùng nói trước:

– Môn đại hiệp, các lời các hạ nói, Trác mỗ vừa nghe rõ, xin Môn đại hiệp hãy nói cho minh bạch hơn, chúng ta đều là trượng phu thân dài vai rộng, đại trượng phu dám làm dám chịu, cao nhân như Môn đại hiệp lẽ nào vu hãm cho người?

Xem thần sắc của Trác Không Quần rất mệt mỏi như vì trải qua quá nhiều gian khổ thần trí đã mơ hồ không phân trắng đen nữa rồi. Môn Nhân Kiệt cố nén nghi hoặc, mỉm cười:

– Thần quân, tại hạ không dám nói chuyện nào khác, chỉ xin nói tới chuyện có liên quan đến Tần tam bảo chủ...

Đột nhiên Tần Đắc Hải gào to:

– Họ Môn kia, người có chứng cứ gì chứng minh Tần mỗ có lai vãng với Hồ Văn Hổ.

Môn Nhân Kiệt lạnh lùng:

– Đó chính là do thủ hạ Hồ Văn Hổ tự miệng cho ta biết.

Tần Đắc Hải gật đầu:

– Hay lắm, người hãy đem tên ấy ra đây để Tần mỗ với hấn...

Môn Nhân Kiệt cả cười:

– Tam bảo chủ, e rằng các hạ biết sẵn rồi, tên đó đã bị người giết diệt khẩu!

Tần Đắc Hải biến sắc đang định nói gì đó nhưng Trác Không Quần đã vẫy tay ngăn lại chú mục vào Môn Nhân Kiệt:

– Môn đại hiệp, thủ đoạn vu hãm người khác như vậy xét ra chẳng có gì cao minh, khỏi cần nói nhiều nữa, hôm nay Môn đại hiệp tìm đến “Phi Vân Bảo” gặp ta, ta coi Môn đại hiệp như bạn như khách, mời đại hiệp vào bảo nhưng Trác mỗ xin nói thật, bây giờ tất cả võ lâm thiên hạ đều coi đại hiệp là thù địch, xin tùy đại hiệp quyết định!

Câu nói ấy thốt ra từ miệng “Thất. tuyệt thần quân” Trác Không Quần khiến Môn Nhân Kiệt chau mày, Trác Không Quần dứt lời không đợi Môn Nhân Kiệt đáp, thần quân xua tay:

– Môn đại hiệp, không cần nhiều lời, xin đợi một chút ta mời Môn đại hiệp vào bảo lấy lễ thượng khách tiếp đại hiệp.

Môn Nhân Kiệt chau mày miễn cưỡng mỉm cười:

– Thần quân, bây giờ các hạ không còn ý muốn vào bảo nữa, xin được cáo từ. Bất quá, trước khi chia tay, thần quân có nguyện nghe một lời của tại hạ không?

– Mời Môn đại hiệp cứ nói.

– Sự việc tất nhiên sẽ có ngày rõ trắng đen, tại hạ tuyệt không có gì sợ đối mặt với thiên hạ võ lâm, nhưng vì thần quân, tại hạ khẩn cầu thần quân mau thu hồi “Võ lâm thiếp”, nếu không e rằng sau này thần quân sẽ phải tự hối hận...

Trác Không Quần cắt lời:

– Đa tạ Môn đại hiệp, Trác mỗ tự biết mình nên làm gì.

– Nếu vậy Môn Nhân Kiệt không dám nói thêm, xin cáo từ.

Dứt lời y cung tay chuyển thân bỏ đi. Trác Không Quần và các người khác lập tức quay vào trong bảo. Môn Nhân Kiệt không kể cho Trác Không Quần nghe về mấy xác chết trong trận hỏa hoạn ở Trác phủ, không phải y sợ gì Trác Không Quần nhưng y biết Trác Không Quần đang trong tình trạng hoảng loạn không muốn khiến hấn lo lắng thêm nữa. Đồng thời, y cũng không muốn bị hiểu lầm sâu thêm.

*
**

Trời đã vào đêm, vạn vật im ngủ vắng lặng. Đêm vốn đã u tịch, giữa núi rừng càng thêm phần hoang vắng. Một mảnh trăng lưỡi liềm treo trên trời xanh chiếu ánh sáng mờ nhạt lạnh lùng. “Phi Vân Bảo” nằm dưới chân núi Mông Sơn như một con quái vật lớn.

Trong “Phi Vân Bảo” lúc ấy có hai điểm sáng, ngoài ra chỉ là bóng đêm tối đen. Đột nhiên có một âm thanh kỳ dị từ lưng chừng núi “Mông Sơn” vọng tới phá tan bầu không khí tĩnh mịch, chớp mắt thanh âm ấy vọng tới chung quanh nghe rất chói tai. Âm thanh ấy nửa giống như tiếng khóc, nửa giống đêm khuya khoắt nên nghe như tiếng ma quỷ khóc gào khiến người lạnh cả tóc gáy.

Cùng với tiếng lạ lưng quái dị ấy có một bóng trắng lay động không nhận ra rõ là người hay là thú. Âm thanh quái dị ấy vừa dứt, trong “Phi Vân Bảo” bắn vọt ra hai bóng nhân ảnh mau như hai con chim ưng bay lướt lên lưng chừng sườn núi nơi phát ra âm thanh.

Trong thoáng chốc hai nhân ảnh ấy đã lên tới sườn núi, đồng thời hạ thân xuống một tảng đá lớn, đó là hai trung niên hán tử mặc áo xám, trước mặt hai bóng áo xám ấy trên một bãi cỏ còn có một bóng trắng lay động, âm thanh quái dị chính phát ra từ đó.

Nhưng thật là quái lạ, khi hai bóng xám còn ở giữa đường còn nghe tiếng quái dị vọng tới nhưng khi đến gần, tiếng quái dị ấy tan biến mất mà cả bóng

trắng kia cũng biến mất. Sự biến mất ấy cực mau, cực đột ngột chẳng khác nào ma quỷ.

Cả hai hán tử áo xám cùng ngẩn người nhìn bãi cỏ trống trải vắng lặng, hốt nhiên hán tử ngồi bên trái cười nói:

– Cô cô ơi, chuyện nhỏ này có gì đáng sợ, cháu cho rằng đó chỉ là con mèo rừng...

Hán tử áo xám bên hữu trừng mắt quát:

– Im đi, cháu có thấy mèo rừng trắng bao giờ không?

Hán tử kia cười hòa giải:

– Không là mèo rừng thì là loại hồ ly, hồ ly có màu trắng chứ, thôi chúng ta về thôi.

– Không, tất cả muông thú quanh vùng “Mông sơn” này bị giết sạch cả rồi, làm gì còn hồ ly?

Vừa dứt câu hán tử gặng giọng “hừ” một tiếng đưa mắt quét ngang lớn giọng nói to:

– Vị bằng hữu nào giả ma giả quỷ ở đó thế? Nên nhớ đây vẫn còn trong phạm vi thế lực của “Phi Vân Bảo”, muốn an toàn hãy rút đi cho mau, còn không phải ra đây cho ta gặp mặt.

Núi vắng hoang vu tịch mịch nào có tiếng hồi âm? Hán tử bên tả dường như rùng mình vì lạnh:

– Ma quỷ thật! Thôi chúng ta về đi, đứng đây trơ mắt làm quái gì?

Dứt lời tự động chuyển thân đi về hướng chân núi. Hán tử bên hữu đành miễn cưỡng phi thân theo. Cả hai phi hành về gần “Phi Vân Bảo”. Quái lạ, âm thanh kỳ dị lại cất lên the thé từ hướng sườn núi và lại có bóng trắng lay động trên đó. Hai hán tử chửi lảm bầm:

– Con mẹ nó! Đồ chết bầm!

Vừa lúc có giọng trầm đục cất lên:

-- Đứng im lại đó!

Hai hán tử run bật lên đứng im bất động. Tiếng trầm đục vừa dứt hai nhân ảnh một cao lớn một thấp lùn bắn vọt lên không chạy như bay biến lên phía sau sườn núi. Thân pháp xem ra cao hơn hẳn hai hán tử trước.

Quả nhiên, cái bóng trắng lay động vừa rồi lại biến mất. Hai nhân ảnh cũng rơi thân xuống khối đá lớn, đó là Tân Đắc Hải và một hán tử thấp lùn mặc áo trắng. Khi cả hai vừa đặt người ngồi xuống tảng đá, thần trí chưa kịp ổn định lại bị một phen chấn động mạnh đến ngẩn người.

Trên bãi cỏ trước mặt có một người ngồi, đó là một người mặc áo toàn trắng và là một thư sinh, quái dị thay đó chính là “Cầm kiếm thư sinh” Văn Nhân Mỹ vốn đã bị Trại Hoa Đà bắt cóc. Văn Nhân Mỹ đang cất tiếng gào thét nửa như khóc nửa như cười chột ngưng

bật, hai mắt long lên dễ sợ nhìn Tần Đắc Hải và hán tử thấp lùn nọ, đột nhiên Văn Nhân Mỹ buột miệng:

– Bọn quý vô thường này ở đâu đến...

Tần Đắc Hải và hán tử nọ giật mình, Tần Đắc Hải lên tiếng trước:

– Người... người là Văn Nhân đại hiệp...

Văn Nhân Mỹ lắc đầu cười ngây dại:

– Văn Nhân đại hiệp là cái quái gì? Ta là Văn quý đại hiệp, ta là thần do Ngọc Hoàng đại đế sai xuống, ta cóc sợ hai thằng quý chúng bay...

Tần Đắc Hải nghiêm mặt quát lớn:

– Văn Nhân đại hiệp!

Văn Nhân Mỹ đảo mắt không cười nữa:

– Người gọi ai là Văn Nhân đại hiệp?

Tần Đắc Hải hỏi lại:

– Người không phải là Văn Nhân đại hiệp ư?

Văn Nhân Mỹ nghiêng đầu suy nghĩ một chút:

– Ta là Văn Nhân đại hiệp? Ta là Văn Nhân...

Gã gật mạnh đầu, tiếp nói:

– Phải rồi. Ta là Văn Nhân đại hiệp, tên ta là Văn Nhân Mỹ!

Tần Đắc Hải:

– Văn Nhân đại hiệp chẳng phải đã bị Trại Hoa Đà bắt cóc đi rồi ư?

– Trại Hoa Đà! Ai à Trại Hoa Đà? Hừ... hừ... ta nhớ ra rồi, phải chăng tên Trại Hoa Đà là người chữa bệnh cho ta?

Tần Đắc Hải vội gật đầu liên tiếp:

– Phải rồi, đúng, chính là lão ấy, chính là lão ấy.

Chương 24

NGUYÊN NHÂN HÉ LỘ

Văn Nhân Mỹ “hừ” một tiếng:

– Lão mà bắt cóc nổi ta ư? Có đến mười người như lão cũng không bắt được ta, ta muốn đi đâu thì đi, đến đuổi theo ta lão đuổi cũng không kịp...

Tần Đắc Hải hớn hở nét mặt:

– Thì ra Văn Nhân đại hiệp đã thoát nạn, thực là đáng vui mừng, Văn Nhân đại hiệp đang đem đến núi Mông Sơn này...

Văn Nhân Mỹ trừng mắt:

– Ai bảo đây là núi, đây chỉ là một tảng đá, ta đang hóng mát ở đây...

Tần Đắc Hải vội đáp:

– Vâng, vâng, Văn Nhân đại hiệp nói rất đúng, đây không phải là núi, chỉ là một tảng đá, Văn Nhân đại hiệp, “Phi Vân Bảo” ở dưới tảng đá này, bây giờ đang đem sương lạnh, mời Văn Nhân đại hiệp về...

Văn Nhân Mỹ đưa tay chỉ xuống chân núi:

– Người nói cái khối đen đen kia là “Phi Vân Bảo” đó ư?

Tần Đắc Hải gật đầu đáp gọn lỏn: “Vâng”. Văn Nhân Mỹ lắc đầu:

– Ta không đi, nơi ấy toàn là quỷ dữ hãm hại ta...

Tần Đắc Hải biến sắc rồi lại mỉm cười ngay:

– Xin Văn Nhân đại hiệp yên tâm, có hai chúng tôi bảo vệ...

– Hai người bảo vệ? Hai người là ai?

– Văn Nhân đại hiệp không nhận ra chúng tôi ư? Hai chúng tôi là bằng hữu rất thân của Trác thần quân, ta tên là Tần Đắc Hải, còn vị này tên Đồ Nhất Phi, đều là..

Hai mắt Văn Nhân Mỹ long lên:

– Tên người là gì?

– Văn Nhân đại hiệp, tại hạ tên Tần Đắc Hải.

– Người chính là Tần Đắc Hải à.

– Vâng. Vâng, Văn Nhân đại hiệp, tại hạ là Tần Đắc Hải.

Đột nhiên Văn Nhân Mỹ đứng bật dậy trừng hai mắt sợ hãi chỉ vào mặt Tần Đắc Hải:

– Người, người... là Tần Đắc Hải đã sai con nhà đầu Tiểu Thanh mang rượu độc vào hại ta...

Mặt Tần Đắc Hải biến sắc, hấn sắp động thủ. Tên hán tử thấp lưng Đồ Nhất Phi lập tức vươn tay ngăn lại, mỉm cười:

– Văn Nhân đại hiệp lắm rồi, hai chúng ta là bằng hữu rất thân của Trác thân quân, sao lại hại đại hiệp được? Chúng ta đâu phải là người mang rượu vào phòng đại hiệp? Đến đây để chúng ta xin hộ vệ đại hiệp quay về “Phi Vân Bảo” nghỉ ngơi.

Vừa nói hấn vừa đưa mắt ra hiệu cho Tần Đắc Hải, hai tên song song tiến đến bãi cỏ bắt Văn Nhân Mỹ. Dù cho Văn Nhân Mỹ là người bình thường cũng khó thoát khỏi tay hai cao thủ là Tần Đắc Hải và Đồ Nhất Phi. Hai tên đưa mắt ra hiệu cho nhau, cả hai bắn thân chớp nhoáng tới. Với thân thủ hai tên này hợp lực bắt Văn Nhân Mỹ là kẻ nửa điên nửa tỉnh mất gần hết công lực xét ra chẳng có gì khó khăn, thế nhưng, sự thực lại khác hẳn chỉ vì đang giữa đêm đen và rừng bên sườn núi rất rậm dày, Văn Nhân Mỹ chớp nhoáng biến mất trong lớp cây chằng chịt. Tình hình này muốn tìm bắt Văn Nhân Mỹ đã trở thành khó lắm rồi. Tần Đắc Hải nóng nảy nói:

– Đồ huynh, chúng ta quyết phải bắt cho được gã chó đẻ gã tẩu thoát. Gã đã biết rõ mọi việc, chúng ta không thể để cho gã sống nữa. Vào rừng đi!

Tên Đồ Nhất Phi gật đầu, cả hai chui vào khu rừng rậm đen kịt. Rất lâu hai tên lại vọt thân ra khỏi khu rừng kinh ngạc nhìn nhau, tiếng Tần Đắc Hải kinh dị:

– Quái lạ, sao chẳng thấy gã động tĩnh ở đâu cả, chẳng lẽ gã chạy đi mất rồi...

Đồ Nhất Phi hậm hực:

– Không thể có chuyện ấy, nhất định gã vẫn còn ẩn nấp đâu đó trong khu rừng này...

Hắn sáng mắt tiếp lời:

– Ta có cách này chắc chắn bắt được hắn.

Tần Đắc Hải vội hỏi:

– Cách nào? Đồ huynh nói mau.

Đồ Nhất Phi cười gian ác:

– Chỉ cần một mối lửa còn sợ gì gã không lộ mặt ra?

Tần Đắc Hải vỗ tay cười to:

– Đúng, tuyệt hay, thằng điên cũng sợ lửa chứ...

Thình lình hắn lại ử dột:

– Đồ huynh, huynh có nhớ rằng cách ấy sẽ kinh động tới lão bảo chủ không?

– Sợ quái gì? Cứ nói với lão có kẻ định trốn trong rừng, lão có biết đấy là ai? Vả chẳng bây giờ chúng ta còn sợ gì lão nữa?

Tần Đắc Hải hơi nhếch mép gian trá, gật đầu:

– Nói phải lắm, chúng ta phóng hỏa đi!

Vừa nói, Tần Đắc Hải vừa lấy mỗi lửa trong túi, hấn cúi xuống đánh mỗi vào một mặt đá. Lửa soẹt lên, hấn đang định ấn mỗi lửa vào một đám cỏ khô, bỗng nhiên không biết từ đâu có luồng gió lạ lùng thổi quét tới dập tắt mỗi lửa.

Tần Đắc Hải không có thì giờ để ý, hấn cúi xuống đánh lửa lần thứ hai. Lần này cũng ngay lúc lửa vừa xẹt lên luồng gió quái lạ lại thổi đến dập tắt lửa.

Tần Đắc Hải vẫn không để ý, hấn rửa thềm một tiếng, lại tiếp tục đánh lửa. Ngọn gió lại thổi quét tới dập tắt lửa. Ba lần liên tiếp khiến Tần Đắc Hải buộc phải lưu ý, mặt hấn biến đổi sắc, hấn hiểu rất rõ ba lần gió đều thổi đúng lúc dập lửa không phải là chuyện tình cờ. Hấn liếc mắt về phía Đồ Nhất Phi gần giọng:

– Ta không tin gió ở đây không cho ta đốt lửa!

“Xoẹt” một tiếng, hấn đánh mạnh mỗi lửa vào mặt đá rồi chuẩn bị quăng vào đồng cỏ khô. Lần này vẫn có luồng gió lạ lùng thổi tới, Đồ Nhất Phi kịp thời cất giọng lạnh lẽo:

– Thì ra có cao nhân ở đây, thảo nào, bằng hữu, hãy xuất đầu lộ diện đi!

Thân hình hấn cùng với tiếng nói vọt lẹ vào rừng. Trong rừng vọng ra tức thì một tiếng rú nhỏ rồi im bất. Tần Đắc Hải nghe rất rõ ràng đó là tiếng rú của Đồ Nhất Phi, họ Tần kinh dị đứng bất dậy lớn tiếng hỏi:

– Đồ huynh, làm sao thế?

Tên họ Đồ kia như cây kim lọt xuống nước mất tăm, có lẽ hấn đã gặp tai nạn gì rồi! Với tên tuổi “Chức thủ nhân đồ” nổi tiếng giang hồ đã lâu thế mà mới xuất thủ đã bị đối phương khuất phục hoặc giết chết cũng nên, tất nhiên ai đó ẩn thân trong rừng phải là nhân vật có thân thủ phi thường.

Tần Đắc Hải run lên, hấn động thân định trốn chạy, nhưng thân hình hấn vừa mới động đột nhiên đã nghe âm thanh lạnh như băng từ trong rừng vọng ra chấn động cả màng nhĩ:

– Sao? Người không quản gì tới bằng hữu ư?

Âm thanh khá quen thuộc như đã nghe trong ngày, Tần Đắc Hải cả kinh, đầu cước tăng thêm lực nhún vọt tung thân lên trốn chạy. Nào ngờ, hấn chậm một bước, một bóng trắng từ trong rừng mau hơn vọt thân ra chặn ngay trước đầu hấn. Tần Đắc Hải cơ hồ mất hết dũng khí, hấn vội vàng xuất chưởng ngưng tụ công lực đánh vào giữa ngực bóng trắng. Chợt nghe tiếng cười nhẹ:

– Tần tam bảo chủ, người còn kém nhiều lắm!

“Bình” một tiếng chấn động, thân hình cao lớn của Tần Đắc Hải dội văng ra xa. Ngay lập tức bóng trắng rơi xuống trước mặt hắn. Đó nghiêm nhiên là Môn Nhân Kiệt.

Tần Đắc Hải cố hít một hơi chân khí mở trùng hai con mắt hung ác kinh dị thất sắc:

– Họ Môn kia, người... người... là...

Môn Nhân Kiệt cười nhạt:

– Là cái gì nào? Vừa rồi ta ẩn thân trong rừng đã nghe tất cả, người còn muốn nói gì nữa? Quả là lòng dạ ác độc, thủ pháp gian xảo, đến một phế nhân mà người cũng không tha...

Tần Đắc Hải tái mặt:

– Người đã ẩn thân sẵn trong rừng?

Môn Nhân Kiệt gật đầu:

– Đương nhiên, nếu không Văn Nhân đại hiệp đâu có vô cớ chạy vào rừng?

– Nói vậy Văn Nhân Mỹ là do người dẫn đến?

– Đúng vậy, người hiểu ra thì đã muộn rồi!

– Họ Môn, Văn Nhân Mỹ đâu rồi?

– Ta đã điểm huyết đạo và đã có bằng hữu ta trong rừng sẵn sóc cho đại hiệp.

– Tại sao người bắt được Văn Nhân Mỹ?...

– Điều ấy đâu có gì lạ, sáng nay ở trước cổng “Phi Vân Bảo”, không phải người vu hãm ta là cùng bọn với Trại Hoa Đà đây sao? Đã là cùng bọn ta mượn Văn Nhân đại hiệp tới đây có gì là khó?

– Người làm gì Đồ Nhất Phi rồi?

Môn Nhân Kiệt lắc đầu:

– Ta chẳng làm gì hắn cả, chỉ điểm huyết hấn thôi...

Vừa đối đáp Tần Đắc Hải vừa âm thầm lui xa hơn trượng, câu nói Môn Nhân Kiệt chưa kịp dứt, hắn đã vội chuyển thân định tẩu thoát vào trong rừng.

Nào ngờ, hắn vẫn chậm hơn Môn Nhân Kiệt, chợt nghe sau lưng gió cuốn tới năm ngón tay như năm móc câu chụp vào vai trái hắn, trong lúc hồn phi phách tán, thân hình hắn run bắn lên, thành linh hắn quay ngược thân phát ra một chưởng. Tiếc thay, hữu chưởng hắn vừa phát, mắt hắn bỗng hoa lên, bóng trắng chuyển động, hắn chợt thấy cổ tay đau nhói như sắp gãy, tay hắn đã bị Môn Nhân Kiệt nắm giữ. Tiếp theo đó máu huyết hắn đảo lộn, ngực đau như xé, hắn bật ra tiếng rên. Lúc ấy Môn Nhân Kiệt cất tiếng:

– Tam bảo chủ, nếu chống cự lại ta người khó có hy vọng sống sót, nếu muốn toàn mạng hãy thành thật trả lời câu hỏi của ta...

Sắc mặt Tần Đắc Hải xám xanh cúi gằm mặt xuống đất. Bên tai có tiếng Môn Nhân Kiệt hỏi:

– Hãy cho ta biết, chủ ý mưu hại Văn Nhân đại hiệp là ai?

Tần Đắc Hải vẫn im lặng. Môn Nhân Kiệt cả cười:

– Người thích thưởng thức đau khổ lần nữa ư?

Tần Đắc Hải run bắn lên cúi đầu đáp:

– Họ Môn, Tần mỗi nhận thua người, đó là chủ ý của Nhiệm Khổng Phương.

– Giỏi thật người định đổ tội cho người chết chứ gì? Tần Đắc Hải, người không lừa được ta đâu, nếu Nhiệm Khổng Phương là người đưa ra chủ trương ấy sao người lại dám giết lão?

– Ta không cần lừa người, người hại Văn Nhân Mỹ là Hồ Văn Hổ nhưng đưa ra chủ ý ấy lại là Nhiệm Khổng Phương, lão lợi dụng Tiểu Thanh. Sau khi xong việc, lão sai tình nhân cải nam trang đưa Tiểu Thanh đi.

– Cứ theo ta biết, căn bản Văn Nhân đại hiệp không biết Hồ Văn Hổ là ai...

– Văn Nhân Mỹ không biết lão nhưng lão biết Văn Nhân Mỹ, như vậy là đủ rồi!

– Vì sao lão muốn hại Văn Nhân đại hiệp? Phải có nguyên do nào đó chứ?

Tần Đắc Hải lắc đầu:

- Điều đó ta không biết, cứ tìm lão mà hỏi.
- Người theo Đồ Nhất Phi, vì sao lại phải nghe lệnh Hồ Văn Hồ?
- Lão là đại ca lớn nhất của chúng ta, ta không nghe lệnh lão thì nghe ai?
- Thế còn lão Nhiệm Khổng Phương?
- Lão họ Nhiệm là nhị đại ca, đương nhiên phải nghe lệnh đệ nhất đại ca!
- Trong “Phi Vân Bảo” Đồ Nhất Phi là đệ nhị bảo chủ còn người chỉ là đệ tam bảo chủ, thế sao hai người tung hoành bạo ngược bá đạo ngang tàng được? Chẳng lẽ lão bảo chủ Lý Thương Như cũng nghe lời các người...

Tần Đắc Hải gật đầu:

- Số mạng Lý Thương Như nằm trong tay chúng ta, lão không dám không nghe chúng ta.

Môn Nhân Kiệt “A” một tiếng:

- Người dùng biện pháp gì khống chế lão?
- Ta buộc lão ăn một loại độc dược chậm phát triển, cứ cách ba ngày lão phải xin thuốc uống mới tránh khỏi đau đớn.
- Thảo nào, loại độc dược ấy không có thuốc giải sao?

– Đương nhiên là có nhưng phải là loại thuốc giải đặc biệt.

– Các người quả là ác độc, thuốc giải ở đâu?

– Trong thân Đồ Nhất Phi!

Môn Nhân Kiệt gật đầu:

– Được rồi, chút nữa ta sẽ lấy... các người uy hiếp Lý Thương Như là có dụng tâm gì?

– Đương nhiên huynh đệ ta có ý độc chiếm võ lâm xưng bá thiên hạ, “Phi Vân Bảo” là nơi hiểm yếu, chiếm được nó sau này sẽ biến thành căn cứ địa.

– Dã tâm ác độc, hãy cho ta biết, lão Hồ Văn Hồ hiện đang ở nơi đâu?

Tần Đắc Hải rùng mình không đáp. Môn Nhân Kiệt cả cười:

– Sao? Lại muốn ta dùng sức sao?

Tần Đắc Hải ngẩng đầu lên:

– Người muốn ta bán đứng đại ca của ta?

– Người chẳng thèm ngó gì đến Đồ Nhất Phi, hà tất phải lo lắng cho lão? Vả chẳng, nay người không thể bực ý quyết định được nữa, hãy nói cho mau!

Tần Đắc Hải run bần bật, hấn cúi gục đầu xuống nghiêng răng đáp:

– Thôi được, họ Môn, vì ngươi quá lợi hại, lão đại ca ở tại “Độc sơn hồ”!

– Ta từ “Vi Sơn hồ” đến đây còn lão lại ẩn thân ở “Độc Sơn hồ” nếu biết vậy ta đã không cần phí sức tìm đến đây làm gì... Tần Đắc Hải, ngươi vốn biết “Độc Sơn hồ” là một vùng quá mông mênh rộng lớn.

Đột nhiên Tần Đắc Hải ngẩng bật đầu gào to:

– Họ Môn kia, ta chịu ý ngươi đây, trong “Độc Sơn hồ” có một nhà ngư nhân lấy thuyền làm nhà ở, ngươi cứ đến đó mà tìm!

Môn Nhân Kiệt gật đầu:

– Được, hôm nay ta không giết ngươi, nhưng nếu ngươi lừa dối ta sau này dù ngươi có chạy đến góc bể chân trời ta cũng không tha. Câu cuối cùng ta hỏi: vì sao các ngươi hỏa thiêu Trác phủ?

Tần Đắc Hải giật mình lập tức đáp:

– Họ Môn, ngươi lầm rồi, hỏa thiêu Trác phủ chẳng có liên quan gì đến huynh đệ chúng ta.

– Thật thế ư?

– Họ Môn, Tần mỗ đã thừa nhận hầu hết mọi việc, cần gì phải chối chuyện ấy?

Môn Nhân Kiệt mỉm cười:

– Thôi được, ngươi hãy rút đi!

Vừa nói y vừa buông nắm tay. Tần Đắc Hải vẫn còn nghi hoặc:

– Họ Môn, người không có ý gì...

– Môn Nhân Kiệt xưa nay nói một là một, lời nói nặng như non, người hãy đi đi!

Tần Đắc Hải mừng rỡ vội đề vận chân khí định vọt thân đi, đột nhiên hấn biến sắc nhìn Môn Nhân Kiệt âm đạm:

– Họ Môn, người... người... người...

Môn Nhân Kiệt cười nhạt:

– Người hung ác đã nhiều, ta phế bỏ công lực của người để tránh hậu họa cho muôn dân đó thôi.

Thần sắc Tần Đắc Hải biến thành dễ sợ, hấn gào to:

– Họ Môn, nhưng người đã nói...

– Ta chỉ nói không giết người, rõ ràng ta không giết người.

Tần Đắc Hải âm đạm nhìn Môn Nhân Kiệt một lúc, hấn nghiêng răng:

– Họ Môn, ta ghi nhớ mối hận này!

Dứt lời hấn chuyển thân từ từ bước xuống chân núi, đầu hấn cúi gục, cái thân thể to lớn của hấn bây giờ xác xơ như mất hồn. Môn Nhân Kiệt mỉm cười quay

lại vào trong cánh rừng, ngay lúc ấy, tên “Chức thủ nhân đồ” Đồ Nhất Phi cũng lao đảo sắc mặt trắng bạch chạy ra. Bấy giờ có một bóng xanh không biết từ phương hướng nào vọt thân đến, thân pháp hấn mau như ngôi sao xẹt, tức thì có hai tiếng rú thê thảm cất lên, Tần Đắc Hải, Đồ Nhất Phi song song ngã xuống đất. Sọ của hai tên ma đầu ấy vỡ nát máu thịt lẫn lộn chết rất bi thảm.

Hình như Môn Nhân Kiệt không dự liệu được điều ấy, khi nhìn thấy cảnh trạng ấy y ngẩn người kinh ngạc. Bên cạnh hai xác chết của Tần Đắc Hải và Đồ Nhất Phi đã xuất hiện thêm một người chính là “Thất tuyệt thần quân” Trác Không Quần nhưng đêm nay không thấy có Tôn Bất Tiếu. Môn Nhân Kiệt vội cung tay thi lễ:

– Thì ra là Trác thần quân...

Sắc mặt Trác Không Quần trắng bạch, hai mắt ẩn hiện những tia máu, nét mặt không biểu lộ chút tình cảm nào chận lời:

– Đa tạ Môn đại hiệp đã phá nghi án của Văn Nhân nhị đệ, sau này Trác mỗ tất phải báo đền, xin Môn đại hiệp hãy giao trả Văn Nhân nhị đệ cho Trác mỗ.

Môn Nhân Kiệt vội đáp:

– Trác thần quân chớ nói thế, Môn Nhân Kiệt chỉ vì báo đáp ân huệ của Văn Nhân đại hiệp nên buộc phải

ra tay, đâu dám nhận hai tiếng “Đa tạ”? Còn vị Văn Nhân đại hiệp kia...

Y ho khan hai tiếng nói tiếp:

– Không dám lừa dối thần quân, đó chỉ là Môn Nhân Kiệt lợi dụng màn đêm đen tối không nhìn rõ mà lừa hai tên ma đầu nọ và dẫn dụ buộc chúng phải nói ra âm mưu của chúng.

Trác Không Quân lộ vẻ nghi ngờ, “A” lên một tiếng:

– Thật ư? Môn đại hiệp?

– Nếu thần quân không tin, xin cứ vào rừng ắt biết...

– Bất tất, quả là Môn đại hiệp giỏi cả thuật “dịch dung” hóa trang...

– Thần quân quá khen, vừa rồi tại hạ có nói, tại hạ chỉ lợi dụng đêm tối, nếu là ban ngày tất bị người khám phá ra rồi!

– Môn đại hiệp quá khiêm nhường, nếu đã thế, Trác mỗ còn phải tiếp tục đuổi theo người bắt cóc Văn Nhân nhị đệ, xin cáo từ.

Dứt lời Trác Không Quân chỉ hơi nghiêng mình rồi bắn thân lên cao phi hành đi mất. Môn Nhân Kiệt định gọi lại nhưng rồi đổi ý, y cũng tự phi thân nhắm hướng “Phi Vân Bảo”, y cố ý hiển lộ thân ảnh nên vừa lọt vào trong “Phi Vân Bảo” đã nghe có tiếng quát:

– Đang đêm, kẻ nào dám vào “Phi Vân Bảo”...

Không để đối phương nói xong, Môn Nhân Kiệt tự động cất cao giọng đáp:

– Phiên các hạ thông báo một tiếng, là có tên thư sinh lạc phách Môn Nhân Kiệt xin được cầu kiến Lý lão bảo chủ!

Thanh âm của y cực lớn, chấn động cả bầu không khí ban đêm tĩnh mịch. Y vừa dứt lời trong một góc tối có tiếng quát:

– Hay lắm, họ Môn kia, lại là người, người dám đột nhập “Phi Vân Bảo” quả là lớn gan lắm đó!

Nhân ảnh chuyển động, trước mặt Môn Nhân Kiệt hiện ra một người, chính là tên hán tử áo trắng gặp buổi sáng ở trước cổng “Phi Vân Bảo”, thần sắc hẩn lạnh lẽo nhìn y chằm chằm. Môn Nhân Kiệt cười nhạt:

– Các hạ xin chờ cật thế hiệp người, ban ngày và ban đêm khác nhau, Tần Đắc Hải và Đồ Nhất Phi đã bỏ xác trên sườn núi, các hạ hãy mau đi thu xác về!

Hán tử áo trắng ấy biến sắc:

– Ta không thể tin có chuyện ấy!

– Tại hạ chẳng bảo các hạ hãy đi thu xác về đấy ư?

Tên hán tử ấy gào lên:

– Hay lắm, họ Môn kia, người dám giết nhị vị bảo chủ, ta sẽ xả thân với người!

Hắn hung hãn tung thân đến, đột nhiên có tiếng quát thánh thót:

– Dừng tay!

Mùi hương nồng nàn xông tới, bóng hồng như tiên trên trời hạ giáng, thiếu nữ áo đỏ với nét mặt lạnh như sương giá hiện ra giữa hai người. Tên hán tử áo trắng không dám động đậy thu vội thế lại, kính cẩn cúi đầu:

– Bẩm cô nương, y đã giết nhị bảo chủ và tam bảo chủ...

Thiếu nữ lạnh lẽo buông tiếng:

– Ta nghe thấy rồi, ta sẽ có cách buộc y phải chịu hình phạt!

Hán tử áo trắng không dám nói nửa câu chỉ cảm hờn đưa mắt nhìn Môn Nhân Kiệt. Thiếu nữ lạnh lẽo quay về hướng họ Môn:

– Lời các hạ vừa nói là đúng chứ?

Môn Nhân Kiệt gật đầu:

– Đúng vậy, cô nương!

Hai mắt thiếu nữ long lên:

– Nhị vị ấy có oán thù gì với các hạ mà các hạ giết họ?

Môn Nhân Kiệt cười nhạt:

– Hai tên đó chẳng có oán thù gì với tại hạ, nhưng có chút oán thù với cô nương đó, nguyên nhân chúng bị giết vì chúng đã uy hiếp lệnh tôn âm mưu chiếm đoạt “Phi Vân Bảo”...

Thiếu nữ quát lớn:

– Các hạ nói năng cẩn thận, đã giết người còn dám...

– Hình như cô nương còn chưa biết gì cả, nếu cô nương không tin xin cứ về hỏi lại lệnh tôn!

Thiếu nữ chưa kịp nói gì, đột nhiên trong một góc tối có tiếng than nhỏ:

– Hồng nhi, vị Môn đại hiệp ấy nói không sai, đúng là có chuyện ấy.

Theo âm thanh ấy một lão nhân áo gấm từ từ bước tới, hai lông mày lão để rũ dài ánh mắt sáng kinh người. Thiếu nữ gọi nhỏ một tiếng:

– Gia gia, sao gia gia lại ra đây...

Đột nhiên tên hán tử áo trắng vội vã lướt thân định bỏ trốn. Môn Nhân Kiệt cười to:

– Ta đã nhận ra ngươi rồi, ngươi định trốn đi đâu?

Chỉ phong y điểm tới, hán tử áo trắng rú một tiếng nhỏ, thân hình lay chuyển “bình” một tiếng ngã

xuống bất động. Sau khi khống chế tên hán tử ấy, Môn Nhân Kiệt quay lại lão nhân áo gấm thi lễ:

– Lý lão bảo chủ, Môn Nhân Kiệt bận việc hệ trọng không thể ở lâu, thuốc giải độc đây, xin lão bảo chủ uống mau để trừ độc trong thân.

Y đẩy nhẹ tay, một ánh đèn bay thẳng vào người lão nhân, đồng thời thân y đã bốc cao lên phi thân ra ngoài. Sau lưng y có tiếng kêu thánh thót:

– Môn đại hiệp, xin hãy khoan...

Môn Nhân Kiệt nghe rất rõ nhưng y không quay đầu và cũng không trả lời, vì y biết quay lại sẽ chuốc vào thân nhiều điều phiền phức chi bằng cứ giả như không nghe có lẽ còn hay hơn.

*
**

Từ “Mông sơn” đến “Độc Sơn hồ” với thân pháp cao tuyệt của Môn Nhân Kiệt chưa hết hai canh y đã nhìn thấy trước mắt những ánh đèn le lói trên sông Vận Hà chảy qua “Độc Sơn hồ”. Đêm yên cảnh vắng, Môn Nhân Kiệt thi triển thân pháp thượng thừa phi hành thẳng “Độc sơn hồ” mới dừng thân. Đứng ở bờ hồ “Độc sơn hồ” vắng lặng, nhìn ánh sáng đèn phản chiếu dưới lớp sóng nước “Độc sơn hồ”, y khẽ chau mày. “Độc sơn hồ” là nơi con sông Vận Hà chảy qua nên thuyền bè qua lại cũng nhiều, trong số thuyền bè ấy biết cái nào là thuyền của Hồ Văn Hổ? Môn Nhân Kiệt cố sức quan sát

hơn mười con thuyền qua lại hồi lâu mới phát hiện giữa hồ có một thuyền câu nho nhỏ.

Môn Nhân Kiệt vẫn nhớ như in câu dặn của Tần Đắc Hải về một con thuyền như nhà của một ngư dân. Thuyền buồng câu giữa hồ, đương nhiên là phải có người trên ấy, rất có khả năng đó là thuyền của Hồ Văn Hổ. Tên họ Hồ vừa linh hoạt vừa xảo trá, lão cho thuyền dừng giữa lòng hồ, chỉ cần có bất cứ thuyền nào khác đến gần lão phát hiện ra liền. Đồng thời, thuyền đậu giữa hồ, nếu trên hồ vắng lặng không có thuyền nào lão có thể rất an tâm thưởng thức thi vị trên đời, rất khó tiếp cận lão, dĩ nhiên đã khó tiếp cận lão còn nói gì đến chuyện xâm phạm lão được?

Thế nhưng hiện nay kế hoạch của lão xem ra có phần thất sách vì trên hồ đang có hơn mười con thuyền qua lại, bất cứ thuyền nào cũng có thể đến gần lão, chỉ cần người có đủ công lực là có thể phi thân mượn mấy con thuyền qua lại ấy đến gần thuyền câu của lão.

Môn Nhân Kiệt áp dụng cách ấy, y phi thân lên một con thuyền, chưa kịp phóng sang thuyền khác, y phát hiện có một xác chết nằm trong khoang con thuyền câu nhỏ giữa hồ, kinh dị thay đó là xác chết mất đầu, máu vẫn còn tuôn như suối và mùi tanh xông lên nồng nặc. Hiển nhiên Môn Nhân Kiệt đã đến chậm một bước, Hồ Văn Hổ đã bị người khác hạ thủ giết chết. Người hạ thủ là ai... Đột nhiên Môn Nhân Kiệt phát hiện trong tay Hồ Văn Hổ có nắm một mảnh giấy

trắng. Y phi thân chớp nhoáng sang thuyền câu ấy cúi mình lấy mảnh giấy trong tay xác chết Hồ Văn Hổ, đọc qua một lượt y đã rõ ai là người giết chết Hồ Văn Hổ. Trên mảnh giấy có dòng chữ cuồng thảo như rồng bay phụng múa: *"Giết kẻ thù không dám mượn tay người khác nên xin tạm đi trước một bước lấy thủ cấp kẻ thù. Xin báo cho Môn đại hiệp biết"*.

Quả nhiên không cần ký tên Môn Nhân Kiệt cũng nhận ra chính là "Thất tuyệt thân quân" Trác Không Quần chứ không ai khác, vả chăng bất cứ ai cũng không có bản lĩnh giết chết Hồ Văn Hổ một cách lẹ lẹ mau chóng đến thế. Chỉ vì chậm một bước lão hung thủ chính yếu đã bị người khác giết mất. Nhưng xét cho cùng, Trác Không Quần là bạn chí thân của Văn Nhân Mỹ, hấn giết Hồ Văn Hổ hay Môn Nhân Kiệt giết cũng đâu có gì khác?

Bất luận ai giết, tên hung thủ chính yếu đã chết, coi như mọi sự đã kết liễu, Môn Nhân Kiệt cong năm ngón tay vò tờ giấy lại. Đột nhiên như sức nhớ ra chuyện gì, y lại vuốt tờ giấy thẳng ra nhìn tự dạng không chớp mắt.

Nhân vì Môn Nhân Kiệt vừa phát hiện ra tự dạng của dòng chữ ấy cực kỳ quen thuộc như đã có nhìn qua rồi, hình như y đã nhìn thấy tự dạng này ở đâu...

Thình lình, y nhớ lại, thì ra tự dạng ấy cùng với tự dạng khi y còn ở khách phòng Trác phủ được tên hắc y bịt mặt bắn vào phòng.

Môn Nhân Kiệt chau mày, chau mày thật lâu...
Thình lình y lắc đầu cười gượng, làm sao có thể như thế? Trác Không Quần là người thế nào? “Thất tuyệt thần quân” và “Cầm kiếm thư sinh” có giao tình như huynh đệ, Trác Không Quần tuyệt đối không thể là người bịt mắt trong đêm hôm ấy, huống hồ, thân hình Trác Không Quần có phần cao lớn còn tên bịt mắt ấy lại có thân hình tầm thước vừa phải.

Vả chăng, y không nên có ý nghĩ thất lễ với một vị đỉnh thiên lập địa kỳ hào như “Thất tuyệt thần quân”, y buông tay cho viên giấy bị vo rơi xuống “Độc sơn hồ”. Sau đó, Môn Nhân Kiệt phi thân theo cách cũ trở lại bờ hồ.

Đến nay chỉ còn một việc duy nhất là tìm ra tên bắt cóc Văn Nhân Mỹ và tìm thủ phạm hỏa thiêu Trác phủ giết chết Văn Nhân phu nhân Mai Mộng Thu rửa hận, tay áo y phát mạnh phi thân đi.

Thân ảnh Môn Nhân Kiệt vừa mất dạng, hai cánh cửa sổ trong khoang một con thuyền vĩ đại có hai cột buồm lớn đậu trên “Độc Sơn hồ” nhẹ mở ra, từ trong ấy thò ra một đầu người. Người ấy nhìn theo hướng Môn Nhân Kiệt mất dạng, rồi tự lẩm bẩm nói một mình:

– Chủ nhân vẫn xứng đáng là chủ nhân, cao minh khiến người thán phục...

Đầu người ấy thu vào, cánh cửa sổ đóng lại. Tiếp đó trong khoang lại có tiếng nói:

– Bẩm chủ nhân, tiểu tử ấy đã bỏ đi rồi!

Một thanh âm trầm trầm lạnh lẽo nói:

– Tai ta vẫn còn thính hơn cả người!

Âm thanh đầu tiên vội đáp:

– Vâng, vâng, thưa chủ nhân... phu nhân...

Tiếng cười hăng hắc tiếp theo:

– Từ nay người có thể yên tâm được rồi đó!

Tiếng trầm trầm “hừ” lạnh:

– Yên tâm, chỉ có bọn ngu ngốc các người mới cho rằng từ nay có thể yên tâm...

Thanh âm ban đầu:

– Thuộc hạ ngu muội, ý tứ của phu nhân là...

– Chưa trừ khử được tiểu tử ấy, ta chưa thể yên tâm!

– Vậy xin chủ nhân theo kiến nghị của thuộc hạ...

Thanh âm trầm trầm:

– Được, người cứ theo kế sách ấy mà làm.

Không nghe lời đáp lại nữa.

Chương 25

NGƯỜI CHẾT SỐNG LẠI

Sau một lúc im lặng mới nghe âm thanh thứ nhất nói:

– Xin tha thuộc hạ bạo miệng, theo thuộc hạ tên họ Mai ấy không đáng lo.

Thanh âm trầm trầm hỏi lại:

– Hãy nói lý do của ngươi?

– Cứ theo tình hình trước mắt, bất cứ lúc nào chủ nhân muốn cũng có thể lấy tính mạng của y được!

– Tuy nói thế cũng đúng nhưng tự ta rất khó có thể hạ thủ.

– Xin chủ nhân cứ hạ lệnh, chúng thuộc hạ nguyện...

– Không dễ vậy đâu, nếu dễ như thế ta còn gì sợ nữa? Ngươi không thấy sao, đã nhiều ngày nay ta vẫn chưa tìm hiểu được lai lịch của y?

– Chẳng phải y đã tự nói...

– Đó là y nói, điều ấy chỉ lừa gạt được trẻ con ba tuổi!

– Thế chủ nhân cho rằng y là...

Thanh âm trầm trầm:

– Ta thấy y có điểm giống... nhưng đâu có thể thế được? Đã lâu rồi, không thể là y được, tuyệt đối không thể, tuyệt đối không...

– Chủ nhân muốn nói...

Thanh âm trầm trầm dường như không muốn nói rõ, giọng trở nên lạnh lẽo:

– Không có gì!

– Vâng, thuộc hạ không dám hỏi, xin chủ nhân chỉ thị...

– Tuy Văn Nhân Mỹ coi như đã bị trừ khử nhưng tâm huyết của ta mấy chục năm nay cũng coi như uổng phí, bây giờ ta chẳng còn cần gì ngoài mưu đồ bá nghiệp và phải truy cho ra tung tích Trại Hoa Đà xem lão vì lý do gì mà bắt cóc người?

– Còn Trác thần quân?

– Trác thần quân chỉ vì cứu Văn Nhân Mỹ còn ta muốn biết vì sao Văn Nhân Mỹ bị bắt cóc, đó là hai chuyện không liên can... Ta giao cho người làm chuyện này được chăng?

– Bẩm chủ nhân, xin tuân lệnh, thuộc hạ đợi đã lâu.

*
**

Đó là một tiểu trấn không biết tên gọi là gì. Tuy trấn ấy không lớn nhưng lại không phải ở nơi hẻo lánh nên các khách thương qua lại vẫn đông. Vì vậy tiểu trấn cũng có nhiều khách điếm. Đó là một khách điếm treo bảng viết hai chữ “Đông Vân”. Cái “Đông Vân khách điếm” ấy ngoài một tòa nhà chính đằng sau còn có hai dãy phòng. Dãy thứ nhất đa số thuê trọ là các khách buôn từ bốn phương tám hướng. Dãy thứ hai chỉ có một gia đình duy nhất ở. Gia đình ấy khá lạ lùng gồm một cô nương đẹp như hoa đào hoa lý, một vị thiếu niên áo đen anh tuấn, một vị ra dáng văn sĩ rất lạnh lợi thông minh, hai đại hán áo tía và bốn hán tử áo xám. Họ vừa đến tiểu trấn này liền bao tiền cả dãy phòng thứ hai ở sâu sau. Họ đến đây trên một cỗ xe ngựa, chung quanh rủ màn kín mít vì nghe nói bên trong có một bệnh nhân rất kỵ gió, khi vào khách điếm quả thực bốn hán tử áo xám có khiêng một người được quấn kín mít trong chăn nệm.

Họ cho biết đó là bệnh nhân bị bệnh truyền nhiễm rất nặng dễ lây cho người khác, do đó ra lệnh cho các tiểu nhị bất cứ mang vật dụng gì đến cũng chỉ mang đến trước cửa mà thôi, sau đó sẽ có người nhà họ tự mang vào. Cũng vì vậy gia đình ấy chẳng phiền nhiễu gì nhiều cho khách điếm, vả chăng họ trả tiền bao dãy

phòng hết sức đầy đủ, theo lý buôn bán, với các điều kiện ấy, chẳng những chỉ bệnh nhân mà dù là ác thú đến ở cũng được chủ nhân khách điểm nghênh đón.

Có lẽ ai cũng sợ bị lây bệnh nên chẳng ai mong muốn đến gần dãy thứ hai sau khách điểm nữa và cũng có lẽ sợ lây bệnh cho người khác, gia đình ấy rất ít khi ra ngoài. Bấy giờ chính là giờ Ngọ, khách điểm theo lệ thường đem cơm đến, hai tên tiểu nhị, một tên bưng trà một tên bưng cơm tiến đến trước cửa dãy nhà.

Cơm đựng trong một cái thùng gỗ lớn, chứng tỏ gia đình ấy toàn là người ăn nhiều! Kỳ thực cũng chẳng có gì lạ vì họ có tới tám đại nam tử, ai mà không ăn nhiều? Hai tên tiểu nhị đặt thực phẩm xuống, một tên cao giọng gọi:

– Thưa các khách quan, cơm đã có rồi!

Không nghe có tiếng hồi đáp chỉ nghe tiếng chân rồi hai hán tử áo xám bước ra. Hai tiểu nhị vội nghiêng thân cười:

– Chào khách quan, đã tới giờ cơm.

Hai hán tử áo xám gật đầu không nói năng gì, cúi xuống đỡ lấy cơm nước, đột nhiên hán tử bên tả hơi lộ vẻ nghi ngờ vì hán vừa nhìn thấy ngoài sân có một bóng người lạ, không nhìn thấy mặt người ấy vì hán đã đi khuất chỉ nhận ra đó một người mặc áo xanh hơi mập thấp. Hai hán tử đưa mắt nhìn nhau vẫn không nói, chúng cúi xuống khiêng cơm vào. Nơi hậu viện này rất

thanh u nhã dạm ngoài bốn gian phòng, ở giữa còn có một sảnh đường nho nhỏ, hai tên hán tử ấy mang cơm nước vào trong sảnh đường.

Bấy giờ tại cửa sảnh đường đang đứng một văn sĩ áo trắng khoanh tay sau lưng. Y vừa nhìn thấy hai hán tử đi tới, liền thuận miệng hỏi:

– Cơm đưa tới đây ư? Hôm nay sao có vẻ hơi muộn?

Hai hán tử áo xám vội cung thân, tên bên tả thưa:

– Bẩm tổng tòa, thuộc hạ quên không hỏi.

Văn sĩ áo trắng ấy gật đầu:

– Bày cơm nước ra rồi đi mời thiếu chủ và cô nương!

Hán tử bên tả “dạ” nhưng không động thân:

– Bẩm tổng tòa, thuộc hạ có việc muốn bẩm báo.

– Việc gì? Nói mau!

– Bẩm tổng tòa, vừa rồi thuộc hạ có nhìn thấy một người đi vào phòng phía đông.

Tên văn sĩ ấy có vẻ lưu ý hỏi liền:

– Người như thế nào?

– Hình như y biết có chúng thuộc hạ nhìn nên vội quay lưng đi mất...

Văn sĩ áo trắng “A” một tiếng nhướng mày lên:

– Y hình dạng ra sao?

– Y mặc áo xanh, thấp thấp tròn tròn, mặt rất gian trá... chắc chắn là nhân vật võ lâm!

Văn sĩ áo trắng gật đầu:

– Được! Bày cơm ra rồi mời thiếu chủ và cô nương!

Hai hán tử vội mang cơm vào sảnh đường. Vừa lúc ấy ở gian phòng phía tây mở rộng cửa, cô nương xinh đẹp nhưng sắc diện lạnh lùng bước ra cùng với thiếu niên áo đen anh tuấn. Văn sĩ áo trắng vội bước tới nghênh đón, y cung thân mỉm cười:

– Thiếu chủ, đại cô nương, cơm đã mang tới, chính đang định cho mời nhị vị.

Thiếu niên áo đen cười đáp:

– Không cần mời, cứ đến giờ cơm, chúng ta tự đến được rồi!

Cô nương diễm lệ hỏi:

– Thường tổng tuần sát này, có đem thêm một phần cơm riêng nữa không đấy?

Văn sĩ áo trắng đáp:

– Bẩm đại cô nương, đã đem đủ một lượt!

Cô nương ấy gật đầu bước vào sảnh đường.

Văn sĩ áo trắng kịp thời nói:

– Đại cô nương, thuộc hạ có việc bẩm báo.

Cô nương nọ dừng chân ngẩng đầu lên:

– Việc gì?

Văn sĩ áo trắng thuật lại lời tên hán tử áo xám lúc nãy, cuối cùng hán nói:

– Xin đại cô nương định đoạt!

Thiếu nữ chau mày trầm ngâm một lúc rồi đáp:

– Người hãy dẫn hai vị tuần sát họ Viên và họ Lưu đi xem thử, nhớ chớ gây chuyện và cũng chớ bỏ qua người đáng khả nghi, hiểu chưa?

Tên văn sĩ ấy kính cẩn:

– Đại cô nương yên tâm, thuộc hạ xin nhớ!

Hán chuyển thân bỏ đi. Đột nhiên thiếu niên áo đen nói:

– Dì Sương, cháu cũng đi xem thử.

Thiếu nữ lắc đầu:

– Cháu không nên đi, hãy ăn cơm với ta nào!

Thiếu niên có vẻ miễn cưỡng:

– Dì Sương sao chẳng cho cháu làm gì cả, dì làm hết rồi... cháu biết làm gì cho qua ngày?...

Thiếu nữ chận lời:

– Mai Lãnh, cháu không cần làm gì cả, nếu muốn làm đợi lần sau không có đi đi theo hãy làm.

Vừa nói nàng vừa bước mau vào khách sảnh. Thiếu niên không dám nói nữa, cũng không dám trái lời, đành miễn cưỡng lắc đầu bước theo sau thiếu nữ vào khách sảnh. Khi hai dì cháu vào sảnh đường, văn sĩ áo trắng đã dẫn hai đại hán đến cửa hậu viện tiến về hướng gian phòng phía đông.

Cửa phòng phía đông có một hán tử áo xanh mập thắp đang đứng đúng như lời hán tử áo xám đã nói, mặt hán xem ra cũng có phần gian trá thật. Quái lạ là hán như chẳng nhìn thấy ai, cứ hớn hở nhìn trời tự cười một mình. Văn sĩ áo trắng cũng tuyệt lạ, hán âm thầm tung thân đến gần hán tử áo xanh ấy đưa đôi mắt sắc như dao nhìn hán không buồn nói một lời.

Hán tử áo xanh tỏ ra bình tĩnh lạ thường, đợi quá một giờ, hán mới mỉm cười nghiêng đầu nhìn văn sĩ áo trắng mở lời:

– Bằng hữu, trên mặt tại hạ có hoa chăng?

Văn sĩ áo trắng giương mày cười:

– Không có, chỉ vì...

Hán tử áo xanh cắt lời:

– Thế mặt tại hạ có gì đáng nhìn?

– Chẳng lẽ không có quyền nhìn ư?

– Có quyền chứ, sao lại không? Mặt là để cho người ta nhìn mà, bất quá... bằng hữu nên nói thẳng ra mục đích đến đây là tốt hơn cả.

Văn sĩ áo trắng cười nhạt:

– Bằng hữu mau lời mau miệng, tại hạ ngụ tại dãy thứ hai hậu viện đến bái kiến, không thể mời vào trong được sao?

Hán tử áo xanh “A” một tiếng mỉm cười:

– Thì ra là gia đình trả tiền bao cả dãy phòng đấy ư? Xin thất lễ... chỉ vì trong phòng tại hạ có phần bất tiện.

– Có gì sợ người nhìn thấy chẳng?

Hán tử áo xanh hình như không để ý gật đầu liền hai cái:

– Chính vậy, chính vậy.

– Người tại hạ có tính nết kỳ quái, rất thích nhìn cái gì mà người khác sợ nhìn.

– Thế ư?

Văn sĩ áo trắng mỉm cười gật đầu. Hán tử áo xanh cũng mỉm cười:

– Bằng hữu là người của nha môn đấy chứ?

– Không dám, tại hạ không có phúc phận ấy.

– Thế khách điểm này là của riêng của bằng hữu?

– Không, không phải.

– Thế sao bằng hữu định cưỡng ép vào phòng người khác? Bằng hữu không sợ ta gọi chuông quỹ đến ư?

Văn sĩ áo trắng mỉm cười:

– Chúng ta dù sao cũng có quen biết, cần gì phải phiền tới người khác?

Hán tử áo xanh gật đầu:

– Phải. Chúng ta chỉ nên giải quyết riêng với nhau!

Dứt lời hán đưa cánh tay ra, cánh tay hán tròn trịa và trắng bóc như trứng gà lột. Văn sĩ áo trắng cũng mỉm cười vươn tay nắm lấy tay đối phương. Hai bàn tay nắm lấy nhau bốn mắt ngưng nhìn thẳng vào mắt nhau, nét mặt hai bên vẫn tươi cười, kẻ không biết-nội tình cứ tưởng đó là hai bằng hữu nắm tay chào đón nhau.

Thế nhưng, dần dần trên trán hai người đều toát mồ hôi, hai cánh tay nắm vào nhau bắt đầu run lẩy bẩy. Dần dần, mồ hôi càng thấm đẫm ướt mặt, hai cánh tay càng run dữ. Đồng thời, cả hai thân hình đều run bần bật. Sau lưng văn sĩ áo trắng là hai tên đại hán áo tía đứng nhìn căng thẳng nhưng không ai dám nói nửa câu. Đột nhiên hán tử áo xanh bật cười:

– Nội công tổng tòa thật thâm hậu!

Văn sĩ áo trắng giật mình, hai cánh tay lập tức rời ra, văn sĩ áo trắng nhìn chăm chăm vào mặt hán tử áo xanh:

– Bằng hữu nhận ra ta?

– Tên tuổi “Bát Tý Ngọc Na Tra” vang tiếng giang hồ sao lại không biết?

Văn sĩ áo trắng biến sắc mặt:

– Bằng hữu là...

Hán tử áo xanh cười xòa:

– Vô danh tiểu tốt nói ra chỉ thêm cười cho thiên hạ!

– Không dám, xin cứ nói, tại hạ rửa tai lắng nghe.

– Bằng hữu có biết “Mai cốt” không?

– Có biết.

– Thế còn “Tuyết cung” thì sao?

Văn sĩ áo trắng biến hẳn sắc mặt vội nói:

– Thế ra các hạ là...

Hán tử áo xanh cắt lời:

– Chỉ biết người mà không biết người là ai, hiểu rõ chưa, tổng tòa!

Tinh thần văn sĩ áo trắng chấn động, hẳn vội cung thân:

– Thuộc hạ Thường Xuân Anh...

Hán tử áo xanh đưa tay ngăn lại:

– Tổng tòa, nơi đây không phải là “Tuyệt cung”, cũng chẳng phải là “Mai cốt”...

Thường Xuân Anh đứng thẳng thân lên:

– Thuộc hạ cả gan xin hỏi, các hạ chính là một trong hai vị “Bạch, Hắc” phải chăng?

Hán tử áo xanh cười đáp:

– Ta vốn mặc áo trắng đã quá quen mắt nên đổi màu áo.

– Thì ra là Bạch lão, Bạch lão đến đây là...

– Người tưởng ta đến chỉ một mình ư?

Thường Xuân Anh giật mình vội hỏi:

– Bạch lão, lẽ nào là...

Hán tử áo xanh rũ từ tay áo ra một vật گیر cao lên cho “Bát Tý Ngọc Na Tra” Thường Xuân Anh nhìn thấy rồi nói:

– Cầm lấy vật này sau đó hãy vào phòng.

Đó là một lệnh bài màu vàng bốn góc ở giữa khắc một đóa hoa mai. Thường Xuân Anh cả sợ thất sắc đưa hai tay kính cẩn nhận lệnh bài ấy rồi bước chân vào phòng. Nơi đứng cũ của hắn để lại hai dấu chân sâu xuống đất. Hán tử áo xanh cũng kịp thời di động hai

chân, dưới đất cũng để lại hai dấu chân sâu nhưng so ra không sâu bằng hai dấu chân của Thường Xuân Anh.

Bấy giờ hai đại hán áo tía mới hiểu ra, chúng kính cẩn đứng nghiêm xuôi tay thị lập. Một lúc sau Thường Xuân Anh mới bước ra, hần nghiêng thân nói với hán tử áo xanh:

– Thuộc hạ đã lãnh lệnh dụ, xin được cáo từ.

Hần chuyển thân đi liền sau câu nói ấy. Hán tử áo xanh kịp thời nói một câu:

– Nhớ đấy, chớ nên sơ suất!

Thường Xuân Anh đáp “vâng” một tiếng, dẫn hai đại hán áo tía quay về. Tiến vào dãy phòng thứ hai đã gặp thiếu nữ áo đen và thiếu niên đứng đón. Thiếu nữ áo đen nóng nảy hỏi trước:

– Sao? Là người nào?

Thường Xuân Anh vội đáp:

– Bẩm đại cô nương, người đó là Bạch lão.

Thiếu nữ giật mình biến sắc:

– Sao? Là Bạch lão ư?... thế, thế...

Thiếu niên áo đen đứng cạnh vội kêu lên:

– Là Bạch thị vệ; thế còn giáo chủ?

– Bẩm thiếu chủ, phụng giá của giáo chủ hiện cũng ở đây.

Thiếu niên hớn hở “A” một tiếng tung thân đi ngay. Thiếu nữ cực mau vươn tay níu lấy thiếu niên. Thiếu niên la to:

– Dì Sương, dì...

Thiếu nữ quay sang Thường Xuân Anh:

– Giáo chủ có dặn gì không?

– Bầm đại cô nương, giáo chủ không chấp thuận cho bất cứ ai gặp mặt.

Thiếu nữ nhìn thiếu niên, gằn giọng:

– Cháu nghe rõ chưa, Mai Lãnh, cháu dám cãi lệnh người?

Thiếu niên áo đen không dám động dậy, chàng chỉ giương mày hỏi Thường Xuân Anh:

– Thường tổng tuần sát, vì sao giáo chủ không cho ai gặp?

Thường Xuân Anh đáp:

– Giáo chủ không chỉ thị rõ, thuộc hạ cũng không dám hỏi. Có lẽ giáo chủ sợ gây chú ý đến người khác.

Thiếu niên im lặng, xem ra chàng quá sợ thân mẫu của chàng.

Thiếu nữ nói lỏng tay nhìn Thường Xuân Anh:

– Giáo chủ đến đây từ lúc nào?

– Giáo chủ không chỉ thị rõ, nhưng theo thuộc hạ thấy có lẽ chỉ đến sau chúng ta chút ít.

– Người nhìn thấy giáo chủ chứ?

Thường Xuân Anh gật đầu:

– Giáo chủ ban cho thuộc hạ kim bài và gọi thuộc hạ vào bái kiến.

– Giáo chủ có chỉ thị gì?

– Giáo chủ sai thuộc hạ chuyển lời cho đại cô nương là hãy thả “Cầm kiếm thư sinh” ra!

Thiếu nữ mở to mắt:

– Thả ra ư? Tại sao vậy?

– Đại cô nương, giáo chủ nói, đó chỉ là tên “Cầm kiếm thư sinh” giả mạo, bắt giữ có ích gì đâu?

Hai mắt vị cô nương xinh đẹp long lên dễ sợ, nàng nghiêm giọng lạnh như băng ra lệnh:

– Viên tuần sát, đem tên “Cầm kiếm thư sinh” đến đây!

Một tên đại hán áo tía mắt sâu mày rậm vâng một tiếng quay ra. Một lúc sau họ Viên quay trở lại dẫn theo hai đại hán áo đen khiêng một người bị quấn kín trong lớp chăn gối mà họ gọi là bệnh nhân. Cô nương xinh đẹp áo đen ra lệnh cho Thường Xuân Anh:

– Giải huyết cho y!

Hai đại hán áo đen đặt bệnh nhân xuống kéo mấy tấm chăn gối ra, Thường Xuân Anh xuất thủ như chớp giải huyết cho người bệnh ấy là một hán tử tuần tú trên hai mươi tuổi. Hán tử đột nhiên tỉnh dậy mở mắt ngơ ngác nhìn quanh sắc mặt đột biến ấp úng:

– Nơi này... là nơi nào? Các người là...

Thường Xuân Anh lạnh lẽo:

– Bớt lời đi hãy trả lời ta là đủ.

Vừa nói họ Thường vừa đưa tay kéo mặt nạ da người đeo trên mặt hán tử nọ xuống. Y ấp úng kinh dị:

– Cái này... cái này... là... cái này là...

Thường Xuân Anh hỏi:

– Cái này là chủ ý của ai?

Hán tử nọ im bất không nói! Thường Xuân Anh lạnh lẽo:

– Người đã không phải là “Cầm kiếm thư sinh”, sao lại đeo mặt nạ giả người khác? Hãy trả lời cho rõ sẽ tha mạng, còn không...

Hán tử nọ vội vàng hỏi:

– Các người thực sự tha cho ta chứ?

– Cái đó tùy thuộc người nói thật hay không.

Hán tử vội gật đầu:

– Tại hạ xin nói, xin nói. Đó là do thần quân bắt buộc tại hạ phải làm thế.

Thường Xuân Anh xua tay:

– Đủ rồi, thế còn “Cầm kiếm thư sinh” thực đâu?

Tên hán tử ngần ngại một chút mới đáp:

– Nhị gia người vẫn còn ở Trác phủ.

Thường Xuân Anh quát:

– Nói bậy, chúng ta biết chắc Trác phủ đã bị thiêu rụi, chẳng lẽ Trác Không Quân lại để “Cầm kiếm thư sinh” chết thiêu trong lửa ư?

Hán tử vội đáp:

– Tại hạ chỉ biết lúc thần quân ra lệnh cho tại hạ giả trang nhị gia, nhị gia vẫn còn ở trong hậu viện, còn sau đó thần quân đem nhị gia đi đâu, tại hạ không được biết.

Thường Xuân Anh cười gằn:

– Ngươi thực không biết chứ?

– Thưa thực, nếu tại hạ nói một câu giả xin cứ giết chết.

– Khỏi cần thề thốt, ta không tin mấy lời thề nhảm đâu.

– Vâng... đại nhân dù có giết chết tại hạ, tại hạ cũng không biết.

Thường Xuân Anh quay sang thiếu nữ áo đen:

– Xin mời đại cô nương định đoạt!

Thiếu nữ áo đen lạnh lùng:

– Giáo chủ thật có胆 thả y ra chứ?

– Bẩm đại cô nương, có thật.

– Giáo chủ có胆 không được胆 thương y không?

– Bẩm đại cô nương, không.

Thiếu nữ lạnh giọng dễ sợ:

– Cắt hai tai y rồi thả đi!

Hán tử run bắn người đang định há mồm la hét cầu cứu, Thường Xuân Anh đã kịp xuất chỉ công mau như điện, hán tử nọ ngã liền xuống, Thường Xuân Anh ra lệnh:

– Cắt hai tai y rồi làm theo lệnh đại cô nương!

Hai hán tử áo xám vâng lệnh kéo tên hán tử tội nghiệp ra ngoài.

Bấy giờ, thiếu nữ áo đen đảo mắt xinh đẹp hỏi tiếp:

– Thường tổng tuần sát, giáo chủ còn chỉ thị gì nữa không?

Thường Xuân Anh đáp:

– Bẩm đại cô nương, giáo chủ không còn chỉ thị nào khác.

Thiếu nữ buông thông:

– Nói thế, chẳng lẽ mọi việc bãi bỏ ở đây sao?

– Theo thuộc hạ biết, giáo chủ có ý nhường cho đại cô nương toàn quyền quyết định.

Thiếu nữ hơi trầm ngâm một chút rồi nhướng cặp lông mày đẹp, nàng ra lệnh:

– Thường tổng tuần sát, hãy truyền lệnh ta, mau mau thu thập hành trang chuẩn bị lên đường.

Thường Xuân Anh vừa đáp xin vâng đã có tiếng chân động bên ngoài, một đại hán áo tía dẫn một hán tử trung niên bước vội vào. Tới gần hai tên ấy song song thi lễ, hán tử trung niên kính cẩn thưa:

– Thuộc hạ Vân Yến Phi xin bái kiến đại cô nương.

Đương nhiên tên này chính là người cải trang thành Trại Hoa Đà. Thiếu nữ lạnh lẽo “hừ” một tiếng:

– Vân đường chủ, người hành động khá lắm!

Tự nhiên Vân Yến Phi nghe câu khen có ý mỉa mai ấy, hán cúi đầu thẹn thùng:

– Xin đại cô nương chỉ thị rõ hơn.

Thiếu nữ gằn giọng:

– Thường tổng tuần sát, người báo cho hấn rõ đi!

Thường Xuân Anh “vâng” một tiếng nhìn Vân Yến Phi:

– Vân đường chủ, người mang tên “Cầm kiếm thư sinh” chỉ là người giả!

Vân Yến Phi ngẩng đầu lên thất thanh áp ứng:

– Cái ấy... cái ấy làm sao biết...

Thiếu nữ áo đen gần giọng:

– Chẳng lẽ ta lại bịa đặt chỉ trích người ư?

Vân Yến Phi biến sắc mặt vội cúi gằm đầu xuống:

– Thuộc hạ không dám, nhưng thuộc hạ đã ở chung với y ba ngày đêm...

Thiếu nữ lạnh lẽo:

– Tiếc rằng ta mới thả y đi rồi, nếu không người đã nhìn thấy tận mặt tên mạo xưng là “Cầm kiếm thư sinh” ấy.

Vân Yến Phi run rẩy:

– Thuộc hạ xin chịu phân xử...

Thiếu nữ áo đen giận dữ:

– Người có biết “Cầm kiếm thư sinh” đối với bản giáo quan trọng nhường nào không? Chỉ xin chịu phân xử mà được thôi ư?

Chương 26

KHÁCH BIẾN THÀNH CHỦ

Đột nhiên nàng thu uy lực về hạ lệnh:

– Bây giờ dù có giết người cũng đâu bắt giữ được “Cầm kiếm thư sinh” nữa?

Vân Yến Phi vẫn cúi đầu:

– Mong đại cô nương ban ân cho thuộc hạ có cơ hội...

Thiếu nữ thở dài:

– Đến ta đây cũng còn bị Trác Không Quân lừa, tội người cứ để đấy. Đi thôi, thông báo cho tất cả thu dọn hành trang, chuẩn bị động thân tức khắc.

Vân Yến Phi mừng rỡ như được đại xá, hấn vội đáp:

– Đa tạ đại cô nương ban ân!

Hắn vái sâu một cái rồi rút lui. Nhìn theo Vân Yến Phi ra khỏi sân, Thường Xuân Anh thu hồi mục quang hỏi:

– Đại cô nương, chúng ta đi đâu bây giờ?

Thiếu nữ nhướn cao lông mày:

– Đạp khắp giang hồ tìm cho được tên Trác Không Quân!

Thường Xuân Anh “vâng” to một tiếng đang định quay ra bỗng lại có tiếng chân dồn dập, Vân Yến Phi tất tả chạy vào, Thường Xuân Anh quát:

– Vân đường chủ, xảy ra chuyện gì mà kinh hoảng đến thế?

Vân Yến Phi hấp tấp thi lễ:

– Bẩm đại cô nương, vừa phát hiện trong tiểu trấn có địch nhân xuất hiện.

Thiếu nữ bật kêu “A” một tiếng:

– Tại sao ngươi biết?

– Bẩm đại cô nương, vừa rồi khi thuộc hạ ra cửa gặp một tên đệ tử bát đường vừa thám thính về báo lại.

– Có biết địch nhân thuộc môn phái nào không?

– Bẩm đại cô nương, tên đệ tử bát đường ấy không nói.

– Kẻ địch xuất hiện ở chỗ nào?

– Chúng đang ở một khách điểm phía tây tiểu trấn.

– Có tất cả bao nhiêu tên?

– Mười tên kỵ sĩ!

Thiếu nữ hơi trầm ngâm, buông tiếng:

– Được, người lui đi, bãi bỏ lệnh trước, báo với các môn hạ, khi chưa có lệnh ta bất cứ ai cũng không được vọng động và cũng nghiêm cấm tự tiện ra khỏi khách điểm để lộ hành tung của ta!

Vân Yến Phi dạ ran rồi vội thi lễ rút lui. Vừa lúc, Thường Xuân Anh hỏi:

– Đại cô nương chuẩn bị đối phó ra sao?

Thiếu nữ trầm ngâm:

– Sự việc thật là khó hiểu, nếu Văn Nhân Mỹ đã là người giả thì tại sao Trác Không Quân lại gửi “Võ lâm thiếp” đi các nơi làm gì?

– Đại cô nương, có lẽ họ Trác cũng giả như không biết?

Thiếu nữ gật đầu:

– Nói cũng phải, tên ấy gửi “Võ lâm thiếp” có lẽ nhắm mục đích truy tìm tung tích chúng ta, vậy càng hay, chúng ta nên lợi dụng cơ hội này chờ hấn tìm đến...

Nàng nương mày, nói tiếp:

– Thường tổng tuần sát, hãy để lại vài đệ tử trông coi ở đây, còn truyền lệnh cho các tuần sát họ Viên, họ Lưu theo ta đến phía tây tiểu trấn thăm dò tình hình xem sao. Đi!

Dứt lời, nàng dẫn thiếu niên áo đen bước ra phía cửa. Từ khách điểm “Đông Vân” đến khách điểm phía tây không lấy gì làm xa. Chỉ chuyển qua hai dãy phố, thiếu nữ áo đen đã đến phía tây tiểu trấn. Từ xa nhìn lại trên con đường phố chính của tây phố có một khách điểm lớn nhất là “Bình An khách điểm”. Quả nhiên trước cửa “Bình An khách điểm” có cột mười con tuấn mã. Thiếu nữ áo đen hỏi:

– Thường tổng tuần sát, chúng ta nên làm gì bây giờ?

Thường Xuân Anh đáp:

– Hồi bẩm đại cô nương, mười con ngựa này hình như là của bọn “Triều Thiên bảo”.

– Sao biết được?

– Đại cô nương không nhìn thấy màu sắc của chúng ư?

Sự bố trí màu sắc của yên ngựa mười con ngựa đều là một màu vàng chói nhìn rất nhức mắt. Thiếu nữ đáp:

– Có nhìn thấy, đều là cùng màu vàng chói.

– Đó là dấu hiệu của “Triều Thiên báo”.

Thiếu nữ gật đầu:

– Vậy càng hay, ta muốn gặp mặt Lôi Khiếu Phong.

Vừa nói xong câu ấy, họ đã đến trước cửa “Bình An khách điểm”, Thường Xuân Anh đến gần quan sát mười con tuần mã, chỉ nhìn thoáng, hấn vội quay lại bấm báo nhỏ:

– Bấm đại cô nương, không sai chút nào, đúng là ngựa của “Triều Thiên báo”, ở sau cổ ngựa có ấn dấu hai chữ “Triều Thiên”.

Thiếu nữ gật đầu:

– Chúng ta vào đi.

Nàng kéo tay thiếu niên bước luôn vào khách điểm. Vừa bước qua cửa, hai tên tiểu nhị đã vội nghênh tiếp cúi rạp thân:

– Thưa cô nương, phải chi đến sớm hơn một chút, tiểu hiệu đã chật hết khách ở...

Thiếu nữ cắt lời:

– Ta không đến thuê phòng mà đến tìm người.

Tên tiểu nhị vội hỏi:

– Cô nương muốn tìm ai, tiểu nhân sẽ báo cho họ.

Vừa dứt lời hấn xoay thân định đi vào. Thường Xuân Anh đã kịp thời níu hấn lại:

– Không cần, nơi đây nói chuyện bất tiện, người chỉ cần cho biết họ ngụ ở phòng nào, chúng ta tự vào tìm được rồi!

Tên tiểu nhị bị năm chỉ công của họ Thường bấu vào đầu nhói, hấn cau mày:

– Mười vị ấy ở cuối cùng...

Hấn chưa nói hết câu, Thường Xuân Anh kịp buông tay đáp:

– Đa tạ, đại cô nương, xin mời!

Thiếu nữ nắm tay thiếu niên áo đen bước luôn vào phía sau khách điểm. Tên tiểu nhị được thả ra, hấn chỉ còn biết nhìn theo lưng họ lắc đầu. Cái khách điểm này cũng có hai dãy hậu viện.. Họ vượt qua dãy thứ nhất tiến thẳng vào dãy thứ hai.

Vừa tới dãy thứ hai bỗng có tiếng người thành linh vang lên:

– Xin chư vị dừng lại, cả dãy phòng này chúng tôi đã đặt tiền bao hết rồi.

Tiếp theo tiếng nói phía đông bước tới một hán tử trung niên, ngoài ra mấy phòng khách khác cũng có người bước tới, tất cả đều là hán tử mặc áo vàng. Tổng cộng có đến tám người. Một tên hán tử áo vàng bước đến trước mặt thiếu nữ:

– Cô nương tới đây thuê phòng?

Thường Xuân Anh đáp thay:

– Bằng hữu, chúng ta không phải đến thuê phòng mà tìm người.

Hán tử áo vàng đưa mắt thăm dò:

– A! Chư vị tìm ai?

Thường Xuân Anh hỏi ngược lại:

– Phải chăng bằng hữu là người của “Triều Thiên bảo”?

Hán tử áo vàng hơi động sắc:

– Đúng vậy, chư vị tìm “Triều Thiên bảo”?

– Chúng ta muốn tìm người cầm đầu “Triều Thiên bảo” ở đây.

Ánh mắt hán tử áo vàng chuyển động liên tục:

– Chư vị có thể cho biết trước...

Thường Xuân Anh cắt lời:

– Cứ gặp người cầm đầu rồi cũng không muộn.

Hán tử áo vàng nhướng mày đang định đáp bỗng nhiên có âm thanh trầm đục dội đến:

– Vị bằng hữu ấy muốn tìm người cầm đầu “Triều Thiên bảo” ư?

Mọi người theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy trước cửa căn phòng phía Nam có hai người đứng, một người trung niên áo đen mắt sâu mày rậm và một hán tử áo trắng thân hình tằm thước mặt trắng không râu. Tên hán tử áo vàng vội vàng chuyển thân cúi mình:

– Bẩm nhị gia, là mấy vị này đây.

Hai hán tử một áo đen một áo trắng ấy sánh vai bước tới, đến gần, bốn con mắt chăm chăm nhìn thiếu nữ áo đen, đại hán áo đen nói:

– Tại hạ Vu Trấn Đông của “Triều Thiên bảo”, chư vị đại danh là gì?

Thường Xuân Anh hỏi:

– Phải chăng là “Tích lịch thủ” Vu đại hiệp?

– Không dám, tôn giá là...

Thường Xuân Anh cười nhạt:

– Thường Xuân Anh xin bái kiến.

Vu Trấn Đông hơi động sắc “A” một tiếng:

– Phải chăng là “Bát Tý Ngọc Na Tra” Thường...

– Không dám! Đó chỉ là tên hiệu do võ lâm bằng hữu quá yêu đặt cho.

Vu Trấn Đông chuyển nhìn sang thiếu nữ áo đen đẹp diễm tuyệt:

– Còn vị cô nương này là...

Thường Xuân Anh lạnh lùng gằn ba tiếng:

– Tệ chủ nhân!

“Bát Tý Ngọc Na Tra” thần phục ai bao giờ? Mà lại là một cô nương đẹp như hoa? Vu Trấn Đông nghi hoặc nhìn thiếu nữ chăm chú rồi vẩy tay:

– Chư vị đến đây là khách, xin được mời vào phòng dùng trà.

Thường Xuân Anh vội đáp:

– Không dám phiền nhiều, chúng ta phải đi ngay bây giờ.

– Vậy chư vị tôn giá giảng lâm là có gì muốn chỉ giáo?

Thường Xuân Anh không dám lạm quyền vội nghiêng thân xin thiếu nữ chỉ thị:

– Đại cô nương...

Thiếu nữ hiểu ý, đáp liền:

– Thường tổng tuần sát cứ để ta nói!

Nàng quay sang Vu Trấn Đông:

– Xin hỏi một câu, phải chăng quý bảo đang dung chứa “Thất tuyệt thần quân” Trác Không Quần, vậy quý bảo có biết “Cầm kiếm thư sinh” hiện đang ở đâu?

– Chẳng lẽ chư vị là...

– Vu đại hiệp hiểu rõ rồi, chúng ta đây chính là người mà quý bảo đang muốn tìm đây.

– Nói vậy cướp Văn Nhân đại hiệp chính là chư vị?

– Đúng vậy.

Vu Trấn Đông vẫy tay, tất cả bọn hán tử áo vàng đã kịp thời vây quanh lấy họ, hấn cả cười:

– Tìm khắp chân trời góc bể tình cờ lại gặp đây, tại sao chư vị lại tự dẫn thân vào hang cọp thế này?

Thường Xuân Anh đánh nét mặt xen vào:

– Tệ chủ nhân xin nhờ Vu đại hiệp chuyển báo với Trác Không Quân, chúng ta ở đây đợi hấn, mời hấn tức tốc đến ngay.

Vu Trấn Đông trầm giọng xuống thấp hơn:

– Không cần tìm Trác thần quân, tìm Vu mỗ ta đây cũng chẳng có gì khác.

– Xin tạ lỗi, Vu đại hiệp không chính chủ hung, và chẳng... tên tuổi của “Triều Thiên bảo” đâu đủ tư cách đối địch với tệ chủ nhân ta!

Tên hán tử áo trắng đứng cạnh nổi giận xen vào:

– Khẩu khí lớn lối! Ta muốn nhìn tận mắt...

Vu Trấn Đông đưa tay ngăn đồng bạn lại, mắt hấn tóe lửa nhìn Thường Xuân Anh:

– Thường đại hiệp cho rằng tên tuổi “Triều Thiên bảo” chúng ta quá nhỏ?

Thường Xuân Anh gật đầu cười nhạt:

– Vu đại hiệp, xin tha thứ vì sự thực đúng như thế.

Vu Trấn Đông giương mày cười lạnh:

– Ta muốn được nghe tên tuổi lớn của chư vị!

Thường Xuân Anh lắc đầu:

– Vô vàn tạ lỗi, hiện nay không có mấy ai đủ tư cách nghe tên tuổi của chúng ta.

Vu Trấn Đông cười lớn:

– Khẩu khí Thường đại hiệp e rằng lớn lối quá chăng?

Thường Xuân Anh hơi nhướng hai mày không đáp.

Đột nhiên thiếu nữ áo đen hỏi:

– Người có thể chủ động thay Trác Không Quần được chăng?

Ngữ khí của nàng lạnh lẽo bức người. Vu Trấn Đông hơi giật mình lập tức hấn giương mày gật đầu:

– Vu mỗ đã ra tới đây, tự nhiên là có quyền chủ động.

Thiếu nữ lạnh lùng:

– Thế ư? Ta muốn đòi “Cầm kiếm thư sinh” từ tay Trác Không Quân, người có thể đáp ứng?

Vu Trấn Đông lại giật mình lần nữa:

– Cô nương nói vậy là có ý gì?

– Thường tổng tuần sát, nói cho hấn rõ!

Thường Xuân Anh nghiêng thân đáp:

– Thuộc hạ tuân lệnh.

Đưa mắt nhìn sang Vu Trấn Đông, Thường Xuân Anh lạnh lùng:

– Vu đại hiệp, “Cầm kiếm thư sinh” mà chúng ta bắt được chỉ là người giả.

Vu Trấn Đông lại giật mình kinh dị:

– Nói sao, là người giả ư?

Thường Xuân Anh gật đầu:

– Đúng vậy, vì đó tể chủ nhân muốn tìm Trác Không Quân đòi lại người thật, Vu đại hiệp có quyền chủ động chứ?

Vu Trấn Đông ngẩn người, tên hán tử áo trắng đột nhiên mở miệng:

– Nhị ca nghe lọt mấy câu của bọn ấy sao?

Vu Trấn Đông biến sắc mặt mỉm cười:

– Đúng vậy, chư vị tướng Vu mỗ là đứa trẻ con ba tuổi?

Thiếu nữ áo đen lạnh lùng:

– Tin hay không tùy người, ta đến đây chỉ cần các người nhả lại...

Vu Trấn Đông cười đáp:

– Vu mỗ nhất định sẽ nhả giùm, chỉ xin chư vị chịu phiền ở lại đây vài ngày...

Thiếu nữ động hai lông mày:

– Với bản lãnh “Triều Thiên bảo” của các người mà đòi giữ chúng ta?

Vu Trấn Đông:

– Giữ được hay không chư vị cứ thử ắt biết.

Thiếu nữ áo đen:

– Hôm nay ta chỉ cần người nhả lời lại với Trác thần quân, ta không muốn đả thương người, Thường tổng tuần sát!

Thường Xuân Anh ứng tiếng mỉm cười, quát nhỏ:

– Viên Kính Đức, Lưu Dự mau mở đường cho thiếu chủ và đại cô nương!

Hai đại hán áo tía dạ ran tung thân đến gần. Thường Xuân Anh cung thân:

– Xin mời thiếu chủ và đại cô nương ra về!

Hiển nhiên hấn cố ý đoạn hậu và căn bản chẳng coi các cao thủ “Triều Thiên bảo” vào đâu. Vu Trấn Đông cất tiếng cười lớn:

– Chư vị định muốn bỏ về dễ thế ư?

Hấn vẫy tay, cùng với nhiều tiếng quát tháo, tám tên hán tử áo vàng lập tức động thân, tách ra bao vây hai đại hán áo tía và thiếu nữ áo đen. Thiếu niên áo đen nhăn tít cặp lông mày:

– Bọn “Triều Thiên bảo” này thật không biết trời cao đất dày là gì!

Vừa nói thiếu niên vừa định xuất thủ cự địch. Thiếu nữ áo đen vươn cánh tay trắng như ngọc nắm chặt lấy tay thiếu niên:

– Trên giang hồ lắm kẻ có mắt như mù, không cần cháu phải động thủ.

Câu nói ấy của nàng vừa dứt, mấy tiếng rú liên tiếp cất lên, bốn tên hán tử áo vàng chặn đường bị hai đại hán áo tía giữ chức tuần sát đập chưởng lực hùng hậu, lão đảo lùi lại. Còn bốn hán tử áo vàng khác cũng bị Thường Xuân Anh nhẹ nhàng phát tay áo đẩy lùi sang một bên.

Vu Trấn Đông và đại hán áo trắng cùng biến sắc mặt vừa kinh dị vừa giận dữ đồng thời cùng quát lên

hai tiếng tung thân hợp lực tấn công Thường Xuân Anh. Hai mắt họ Thường đỏ ngầu sát khí, hần cười nói:

– Được hai cao thủ “Triều Thiên bảo” hợp lực chỉ giáo, Thường Xuân Anh lấy làm hân hạnh!

Ổng tay áo hần phát nhẹ đánh ra hai chưởng. Hai tiếng “bình bình” liên tiếp, thân hình Thường Xuân Anh chỉ hơi lay động còn Vu Trấn Đông và đại hán áo trắng song song lùi bật về sau mấy bước. Hai tên ấy sắc mặt từ hồng hào biến thành xám xanh ngắt người đứng im. Thường Xuân Anh cười lạt:

– Bất quá bản lãnh chỉ có thế!

Hần chuyển thân phi vọt đi. Thân sắc tên đại hán áo trắng trắng dã gầm lên một tiếng định tung thân đuổi theo. Vu Trấn Đông đột nhiên vươn tay ngăn cản:

– Tam đệ, hãy để cho chúng đi!

Đại hán áo trắng dừng thân nhìn theo bóng Thường Xuân Anh đi khuất, Vu Trấn Đông thở dài:

– Tài nghệ không bằng người còn đòi thử võ làm gì nữa? Hôm nay “Triều Thiên bảo” chúng ta coi như đã thua rồi!

Đại hán áo trắng buột hỏi:

– Nhị ca, nữ tử áo đen ấy là...

Vu Trấn Đông nghiêm mặt lắc đầu:

– Không biết lai lịch ra sao nhưng đã sai khiến được “Bát Tý Ngọc Na Tra” tất không phải nhân vật tầm thường, bản lĩnh cô nương ấy không cần nói cũng đủ biết!

Đại hán áo trắng vẫn hậm hực:

– Nhị ca, lẽ nào chúng ta bó tay?

– Coi như thế, chúng ta cứ theo lời mời của Trác thần quân trong “Võ lâm thiếp”, đã trót thì phải trét, huống gì đây là chuyện cứu Văn Nhân đại hiệp, vả chăng “Triều Thiên bảo” đâu phải dễ nhứt chí? Mau mau thu dọn hành trang, chúng ta lên đường.

Đại hán áo trắng kinh ngạc:

– Lên đường ư?

Vu Trấn Đông gật đầu:

– Đúng vậy, nhị đệ, đi mau đi!

– Nhị ca, chúng ta mới đến đây đâu phải dễ dàng gặp được chúng?

– Tài nghệ không bằng người, với thực lực hai chúng ta và tám tên kiếm thủ áo vàng nọ không thể đối địch với người ta, lưu lại đây có ích gì? Hãy đi tìm Trác thần quân bàn tính.

Hai huynh đệ chậm rãi đi về phía gian phòng phía nam, đột nhiên đại hán áo trắng hỏi:

– Nhị ca, sao nữ tử kia nói Văn Nhân đại hiệp chỉ là một người giả mạo?...

– Sao, tam đệ cho rằng lời ấy đáng tin?

Đại hán áo trắng lắc đầu:

– Tất nhiên tam đệ không tin, nhưng không biết nữ tử ấy có ý gì?

– Chỉ là cố ý tung tin che mắt thiên hạ, nếu ai cũng tin Văn Nhân đại hiệp là giả còn ai tìm kiếm họ làm gì nữa?

– Nhưng họ đâu biết nào có ai ngu đại tin lời họ?

Chỉ một lát sau, hai huynh đệ dẫn tám tên hán tử áo vàng vội vã lên đường. Khi tiếng vó ngựa dồn dập đi xa rồi, cũng ở sau hậu viện “Bình An khách điểm”, trong một gian phòng nhỏ phía đông bước ra một người mặc áo xám cải trang như thương buôn, miệng y nở một nụ cười bí mật.

Tiểu trấn nhỏ bé không có tên ấy trở về với sự yên tĩnh bình thường. Nhưng đó chỉ là bề ngoài, thực chất, trong tiểu trấn không khí vẫn rất căng thẳng vì trước cửa nhiều khách điểm vẫn thấp thoáng khá nhiều các hán tử bí ẩn mà người nào sau lưng áo cũng nổi cộm chứng tỏ có ẩn giấu vũ khí!

Mặt trời vừa gác tây có một người vào trấn, đúng là chỉ có duy nhất một người mà đã làm tan vỡ bầu không khí yên tĩnh. Đó là một người thân thể trắng

kiện nhưng sắc mặt lại vàng úa, mặc áo xanh đậm. Thái độ của y rất tiêu sái nhàn nhã nên rất gây sự chú ý đối với mọi người. Khách áo xanh ấy vừa tiến vào trong trấn đã nhận ra có sự khác lạ vì dường như có người từ trong bóng tối theo dõi y nhưng y cố ý giả như không biết.

Hai tay khoanh hờ sau lưng, y bước từng bước dài tới trước cửa một khách điếm đã có sẵn một hán tử áo xám đứng ở đấy, đột nhiên y dừng chân nghiêng đầu nhìn hán tử áo xám ấy rồi cười hỏi:

– Khách điếm hôm nay có mở cửa không?

Hán tử nọ vặn ngược lại:

– Ai nói khách điếm không mở cửa?

– Thế sao ngươi là điếm gia lại không biết cách tiếp khách?

Hiển nhiên y có ý muốn đùa cợt người khác. Hán tử áo xám hỏi lại:

– Ngươi nói ai là điếm gia?

Khách áo xanh hơi ngạc nhiên không biết thật hay giả:

– Sao? Ngươi không phải là điếm gia ư?

Hán tử lạnh lùng chỉ vào trong:

– Muốn tìm điếm gia vào trong ấy mà tìm, ngươi không có mắt à?

Khách áo xanh “A” một tiếng cười đáp:

– Thì ra người không phải là điểm gia, xin lỗi, mà đúng thật, điểm gia đâu có người hung ác thế? Ai bảo ta không có mắt? Không có mắt sao lại nhìn thấy trong người người có giấu hung khí?

Dứt câu ấy y chuyển đầu bước vào khách điểm.
Hán tử áo xám biến sắc mặt quát to:

– Dừng chân!

Khách áo xanh thu chân lại, kinh ngạc:

– Các hạ có gì chỉ giáo?

– Người không nói rõ tìm ai ta chưa thể cho đi!

– Ta không nói rõ, việc gì đến các hạ?

Khách áo xanh lại cất chân lên, nhưng tên hán tử lại quát:

– Dừng lại!

– Sao nữa? Ta nói có gì sai không?

– Bằng hữu, ta với người đều là kẻ trong giang hồ, hãy nói cho rõ, người là ai?

Khách áo xanh chau mày:

– Các hạ nhất định đòi biết?

– Đương nhiên, nếu không ta bắt người dừng chân làm gì?

– Hay lắm, vậy chúng ta nên minh bạch để tránh hiểu lầm, hai bên đều thoải mái... và các hạ cũng đỡ khỏi lo lắng...

– Bằng hữu hãy nói rõ hơn chút nữa.

– Chẳng lẽ các hạ chưa hiểu rõ?

– Chưa hiểu rõ!

Khách áo xanh lắc đầu:

– Thế thì ta xin nói thẳng...

Y chỉ tay ra chung quanh bên ngoài tiếp giọng:

– Trước cửa mấy khách điếm đều có một hán tử ăn mặc giống như các hạ, tất nhiên ai cũng giấu hung khí trong mình.

Hán tử ngạc nhiên:

– Bằng hữu quả là có tinh mắt...

– Quá khen, vừa rồi các hạ nói ta không có mắt, thì ra ta chỉ cần nhìn qua đã nhận rõ hơn các hạ tưởng.

Hán tử biến sắc chận lời:

– Bây giờ bằng hữu vẫn mở mắt đấy chứ?

– Vẫn mở!

– Thế hãy nhìn ta xem...

Khách áo xanh lắc đầu:

– Đã nhìn rõ rồi, chỉ vì ta không dám nói, có câu “họa từ miệng ra”, ta sợ nói thật chẳng những tự rước họa vào thân mà còn đem họa cho người khác, do đó không nói có lẽ hay hơn.

Hán tử cười gằn:

– Bằng hữu, chỉ e ngươi không nói không xong đó thôi!

– Ngươi nhất định buộc ta nói?... Vậy là các hạ tự rước họa vào thân, xin chớ oán... Các hạ có biết câu “quốc sắc thiên hương” phải giải thích thế nào không?

Hán tử áo xám biến hẳn sắc mặt:

– Thì ra bằng hữu ngươi là...

Là cái gì hán không nói mà lại lấy tay ra hiệu thay thế, chớp nhoáng vươn trảo chụp tới khách áo xanh, chiêu thức cực mau. Khách áo xanh chau mày:

– Họa từ miệng tới, câu nói của cổ nhân linh nghiệm quá, đúng là họa tới ngay tức thì...

Y lui lại một bước vừa kịp tránh chiêu ấy, y thần nhiên tiếp:

– Xem ra, từ nay ta phải cẩn thận lời nói hơn nữa!

Hán tử áo xám đánh hụt chiêu đầu liền cười gằn:

– Chân nhân không lộ tướng, thân thủ giỏi lắm!

Hắn trầm chưởng xuống tiến lên định biến chiêu. Nhưng “bộp” một tiếng, lưng tay hắn đã bị đánh một cái nhẹ, tuy không lấy gì làm đau, nhưng hắn hết sức kinh hãi vì thủ pháp xuất thủ của khách áo xanh mau lạ lùng. Hắn tử vội lùi một bước, đưa tay đặt vào lưng eo. Khách áo xanh mỉm cười:

– Muốn rút hung khí ư? Các hạ, cuộc đùa chơi đến đây là đủ, rút hung khí là có máu chảy và thương tổn hòa khí...

Y xua tay nghiêm giọng:

– Ta muốn tìm đường chủ Vân Yến Phi của quý giáo, xin phiền thay ta chuyển báo.

Hắn tử giật mình, tay vẫn đặt vào lưng eo, ngạc nhiên hỏi:

– Người nói người tìm ai?

– Thế nào, không nghe rõ ư? Được, ta lặp lại, tìm “Bệnh lang trung” Vân Yến Phi đường chủ của quý giáo, người nghe rõ chưa?

Hắn tử kinh dị trố mắt:

– Bằng hữu quen biết với Vân đường chủ của tệ giáo?

– Đương nhiên, không quen biết sao ta dám đến tìm?

Hắn tử hơi ngần ngại:

- Bằng hữu cao danh là gì để ta chuyển báo.
- Xin các hạ cứ nói có oan gia tìm tới, Vân đường chủ ắt biết.

Nghe hai tiếng “oan gia” mặt hán tử biến sắc:

- Bằng hữu hãy đợi chốc lát, ta sẽ vào thông báo.

Hắn hấp tấp quay vào và chỉ chớp mắt đã dẫn theo sau một người chính là “Bệnh lang trung” Vân Yến Phi. Hắn dừng lại hơi xa, nói với họ Vân:

- Bẩm đường chủ, chính là vị bằng hữu ấy.

Vân Yến Phi quan sát khách áo xanh một lúc, ngơ ngác:

- Bằng hữu đến tìm ta ư?
- Vâng, không sai, tại hạ tìm “Bệnh lang trung” Vân đường chủ.

Vân Yến Phi vẫn ngơ ngẩn:

- Thứ cho ta kém trí nhớ, bằng hữu là ai?

Khách áo xanh bật cười lớn:

- Đại hiệp huynh quên sớm thật, chẳng lẽ huynh không nhớ những ngày ở Trác phủ trên bờ Tây Hồ đó sao?

Vân Yến Phi há hốc mồm:

– Thảo nào... thảo nào... phải chăng là người ăn cơm nhà vác ngà voi Môn đại hiệp?

Khách áo xanh mỉm cười:

– Chính là Môn Nhân Kiệt thường có tính gánh vác hộ việc người khác đây, hôm nay tại hạ chỉ hơi khác vì có đeo thêm một mặt nạ da người trên mặt.

– Môn đại hiệp gánh vác chuyện mình còn chưa xong, bây giờ tìm đến Vân mỗ không biết có gì muốn chỉ giáo?

Môn Nhân Kiệt cười nhạt:

– Vân đường chủ, vừa rồi đi trên đường, tại hạ có gặp bọn người “Triều Thiên bảo”.

Vân Yến Phi “A” một tiếng:

– Do đó Môn đại hiệp lại tìm đến gánh vác hộ việc của chúng?

– Đó là bẩm tính chưa đổi được, xin chớ trách tội.

Chương 27

TRỞ LẠI NGHI ÁN HỎA THIÊU

“TRÁC PHỦ”

Vân Yến Phi nhướng cao đôi mày:

– Môn đại hiệp chuẩn bị xen vào chuyện gì ở đây?

Môn Nhân Kiệt bình thản đáp:

– Trên Vân đường chủ còn có chủ nhân, tại hạ xin được gặp chủ nhân của Vân đường chủ.

Vân Yến Phi cười nhạt:

– Đó chính là lẽ nhưng rất tiếc, thưa Môn đại hiệp, chủ nhân của tại hạ không muốn tiếp bất cứ ai.

Môn Nhân Kiệt “A” một tiếng:

– Nhưng điều này tại hạ biết rất rõ, chủ nhân các hạ chỉ rất muốn tiếp một người...

Vân Yến Phi không hề phủ nhận:

– Ít nhất chủ nhân tại hạ chỉ tiếp người có thân phận cỡ “Thất tuyệt thân quân” Trác Không Quân, ngoài ra không thể tiếp ai cả.

– Sao các hạ không nói thẳng chỉ có một người là Trác Không Quân mới có quyền gặp chủ nhân?

– Nói vậy cũng chẳng có gì khác, chính là như thế.

– Xem ra Vân đường chủ quá coi thường người... phải chăng cần có lễ vật trọng hậu mới được chủ nhân tiếp kiến?

– Chưa chắc, lễ vật trọng hậu tới đâu cũng không lọt được vào mắt chủ nhân ta!

Môn Nhân Kiệt nhăn mặt:

– Thế thì...

Vân Yến Phi chận lại:

– Có việc gì cứ do Vân miễn giải quyết cũng được!

– Chuyện “Cầm kiếm thư sinh” giả mạo và chuyện hỏa thiêu Trác phủ khi xưa, Vân đường chủ giải quyết được chăng?

Vân Yến Phi giật mình:

– Môn đại hiệp nói ai hỏa thiêu Trác phủ giết chết Văn Nhân phu nhân?

– Ai làm nấy biết.

– Môn đại hiệp chớ bịa đặt ngậm máu phun người!

– Vân đường chủ, người ta tìm hôm nay không phải là đường chủ.

– Người tìm ai cũng thế mà thôi...

Môn Nhân Kiệt cắt lời:

– Vân đường chủ, tại hạ không thể kiên nhẫn quá lâu, xin hãy dẫn tại hạ đi gặp chủ nhân!

– Ta đã nói...

Môn Nhân Kiệt gần giọng uy hiếp:

– Vân đường chủ, hai tội ác ngày trước đều do đường chủ làm... bây giờ còn chối sao?

– Ta chỉ bắt cóc Văn Nhân Mỹ, còn sau đó...

– Vân đường chủ tin rằng có thể tiếp được mấy chiêu của tại hạ?

– Cái đó còn phải thử mới biết.

– Vậy xin mời Vân đường chủ thử!

Y nhắc tay phải lên, chậm chạp vươn tới ngực Vân Yến Phi. Chiêu thức tuy rất chậm nhưng Vân Yến Phi nhìn thấy cũng phải rùng mình, vội vàng lui lại một bước, nhưng hấn vừa đứng yên lại hoảng kinh lùi thêm bước nữa.

Vì khi lùi lại hấn phác giác chưởng Môn Nhân Kiệt đã tới gần, tuy cước bộ Môn Nhân Kiệt chưa động nhưng cánh tay y hình như kéo dài hơn như bóng theo

hình bám sát lấy hấn. Khi Vân Yến Phi lùi lại lần thứ ba mặt hấn biến sắc vội định lùi thêm nữa, thì “bình” một tiếng, người hấn đã đập vào vách tường sau lưng, không còn đường rút lui nữa.

Vân Yến Phi kinh hãi thất sắc, hấn nghiêng răng chờ đợi xuất chiêu nghênh tiếp. Bỗng nhiên có tiếng chân dồn dập từ hậu viện, chớp mắt tới gần, đó là một hấn tử áo vàng hấp tấp chạy ra cung thân:

– Bẩm Vân đường chủ, đại cô nương hạ lệnh cho đường chủ dẫn khách vào kiến diện.

Vân Yến Phi thở ra nhẹ nhõm:

– Môn đại hiệp...

Môn Nhân Kiệt cũng thu chiêu cười nhạt:

– Chủ nhân là người biết thời cơ đó, Vân đường chủ, hãy chịu phiền trở vào nói tại hạ xin ở đây đợi quý chủ nhân...

Vân Yến Phi biến sắc:

– Môn đại hiệp, nên nhớ nơi đây là...

– Là cái gì? Vân đường chủ cứ nhắc giùm tại hạ, có ra không là tùy chủ nhân.

Vân Yến Phi găm lên:

– Môn đại hiệp chớ ngông cuồng quá đáng...

Vì quá giận, hấn quên cả lợi hại, đột nhiên phát chưởng đánh tới. Chưởng ấy trong cơn tức giận, hấn đã đề vận mười thành công lực nên mãnh liệt dị thường. Môn Nhân Kiệt không đón chưởng, y tràn thân tránh né đồng thời năm ngón tay y như năm móc câu chụp trúng uyển mạch của đối phương, y gằn giọng:

– Vân Yến Phi, hãy trả lời ta, ngươi có chịu vào báo lại hay không?

Sắc mặt Vân Yến Phi xanh xạm buột kêu:

– Họ Môn kia, thân thủ khá lắm, Vân mỡ xả thân với ngươi!

Vừa dứt lời hấn nghiêng răng, tả chưởng sắp đánh ra. Đột nhiên một tiếng quát trầm lạnh vọng đến:

– Vân Yến Phi, mạng ngươi có bao nhiêu, lửa đèn mà dám tranh sáng, dừng tay lại!

Vân Yến Phi kinh hoảng thư tay. Môn Nhân Kiệt cũng buông năm ngón tay ra, người quát câu ấy chính là tổng tuần sát của “Thiên Hương giáo”, “Bát Tý Ngọc Na Tra” Thường Xuân Anh. Vừa nhìn thấy Môn Nhân Kiệt, họ Thường đổi nét mặt kính cẩn:

– Thuộc hạ không biết trắng đen được các hạ dạy dỗ, Thường Xuân Anh xin đa tạ.

Môn Nhân Kiệt cả cười:

– Hay lắm, các hạ là tổng tuần sát của “Thiên Hương giáo” Bát Tý Ngọc Na Tra phải không?

Thường Xuân Anh lặng lẽ gật đầu:

– Đúng vậy, chính là Thường mỗ, có lẽ các hạ là người đã tự tiến thân vào Trác phủ ở “Dương Châu”?

– Nào dám, chính là Môn Nhân Kiệt đây.

Thường Xuân Anh gật đầu tiến lên mấy bước, ánh mắt quét quanh quát lệnh:

– Vân Yến Phi, lui lại sau cho ta!

Vân Yến Phi cung kính vội vàng cong lưng lùi về sau. Thường Xuân Anh thu hồi ánh mắt lạnh lẽo chăm chăm nhìn Môn Nhân Kiệt:

– Phải chăng Môn đại hiệp đến đây vì “Cầm kiếm thư sinh”?

– Chính vậy, ngoài ra còn một chuyện khác nữa!

Thường Xuân Anh “A” một tiếng:

– Môn đại hiệp, chuyện ấy là chuyện gì?

– Thường tổng tuần sát có quyền quyết định tất cả chẳng?

– Cái ấy còn xem đó là chuyện lớn hay nhỏ...

– Vậy thì cho phép tại hạ không thể nói vì chuyện rất trọng đại.

– Trọng đại đến mức độ nào?

Đột nhiên Vân Yến Phi chen lời vào:

– Bẩm tổng tòa, y nói chúng ta là thủ phạm hỏa thiêu Trác phủ giết chết Văn Nhân phu nhân đó!

Thường Xuân Anh biến sắc lại “A” lên một tiếng nữa:

– Điều ấy do chính Môn đại hiệp nói sao?

Môn Nhân Kiệt gật đầu:

– Đúng vậy, là Môn Nhân Kiệt nói!

Thường Xuân Anh đành nét mặt:

– Môn đại hiệp có chứng cứ gì mà dám đổ cho người?

Môn Nhân Kiệt lạnh lùng:

– Thường tổng tuần sát, tại hạ xin hỏi, khi Văn đường chủ của quý ‘giáo cải trang làm tên thần y vào Trác phủ bắt cóc Văn Nhân đại hiệp đúng vào lúc Trác thần quân suất lĩnh thuộc hạ đuổi xuống “Thục cương”, Trác phủ liền phát hỏa, nếu đổi Thường tổng tuần sát vào vị trí tại hạ, Thường tổng tuần sát sẽ nghĩ sao?

Thường Xuân Anh mỉm cười:

– Tại hạ sẽ cũng nhận rằng là do “Thiên Hương giáo” thừa cơ phóng hỏa, nhưng mà, Môn đại hiệp, Thường mỗ không phải là người không phân phải trái, trong lúc chưa hề có chứng cứ, tại hạ không dám bịa đặt vu hãm cho người!

– Lời lẽ của Thường tổng tuần sát sắc bén lắm, tiếc rằng, về việc này tổng tuần sát cũng chưa hiểu rõ gì cho lắm!

– Xin được chỉ giáo!

– Không dám, về chuyện này Thường tổng tuần sát nên hỏi lại thuộc hạ ắt hiểu rõ.

Ánh mắt lạnh lùng của Thường Xuân Anh quét qua Vân Yến Phi.

Họ Vân vội vàng nói:

– Bẩm tổng tòa, y bảo là ai hiểu rõ?

Môn Nhân Kiệt cười nhạt:

– Họ Vân, tại hạ có nói khẳng định là do Thiên Hương giáo phóng hỏa không?

Thường Xuân Anh thu hồi mục quang mỉm cười:

– Môn đại hiệp đủ thông minh, chỉ là, Môn đại hiệp nếu không khẳng định là Thiên Hương giáo phóng hỏa thế tại sao lại tìm “Thiên Hương giáo” chất vấn?

– Chất vấn ư? Nếu tại hạ muốn chất vấn người tại hạ tìm đâu phải là Thường tổng tuần sát?

– Môn đại hiệp nói vậy là có ý muốn tìm ai?

– Tại hạ muốn tìm là chủ nhân của Thường tổng tuần sát Tây Môn cô nương kia!

Thường Xuân Anh lắc đầu:

– Môn đại hiệp, xin thứ lỗi, Thường mỗ không thể tuân lệnh.

– Ý của Thường tổng tuần sát là tại hạ phải tìm Thường tổng tuần sát mới đúng?

Thường Xuân Anh gật đầu:

– Chính vậy.

– Về chuyện này, Thường tổng tuần sát có chắc tự thân có quyền quyết định?

– Môn đại hiệp hãy nhớ Thường mỗ là tổng tuần sát của “Thiên Hương giáo”.

Môn Nhân Kiệt trầm ngâm một chút rồi gật đầu:

– Thôi được, Thường tổng tuần sát hãy giao người cho tại hạ.

– Môn đại hiệp muốn Thường mỗ giao ai?

– “Cầm kiếm thư sinh” Văn Nhân đại hiệp!

Thường Xuân Anh lắc đầu:

– Môn đại hiệp đã tìm lắm chỗ rồi, Văn Nhân Mỹ không hề có trong tay “Thiên Hương giáo”.

Môn Nhân Kiệt đưa tay chỉ Vân Yến Phi:

– Thường tổng tuần sát, Trại Hoa Đà vẫn có mặt ở đây.

– Môn đại hiệp, cứ theo Thường mỗ biết, hấn tên là “Bệnh lang trung” Vân Yên Phi!

Môn Nhân Kiệt giương mày mỉm cười:

– Cứ theo tại hạ biết, hấn còn có tên là Trại Hoa Đà, mượn cơ trị bệnh đột nhập Trác phủ ở Dương Châu bắt cóc Văn Nhân đại hiệp!

– Vẫn còn hấn ở đây, Môn đại hiệp cứ hai mặt một lời với hấn xem hấn có thừa nhận hay không?

Môn Nhân Kiệt cười lớn:

– Được, được... không ngờ một người khi xưa hoành hành giang hồ xưng bá một phương là Bát Tý Ngọc Na Tra bây giờ đã biến thành một đại hán vô lại...

Thường Xuân Anh lóe lên tia sát khí cười nhạt:

– Môn đại hiệp, xin cẩn thận giữ lời...

– Thường tổng tuần sát, tiếc rằng các hạ có chậm một bước không nghe được chính miệng thuộc hạ đã thừa nhận.

– Đúng là rất tiếc, vừa rồi có lẽ hấn bị khiếp sợ bởi uy lực Môn đại hiệp, nay có mặt Thường mỗ ở đây, Môn đại hiệp ngại gì không hỏi lại lần nữa?

Môn Nhân Kiệt đành gật đầu cười:

– Thôi được, Thường tổng tuần sát, nếu hấn thừa nhận thì sao?

– Thì Môn đại hiệp cứ đòi người, còn nếu hấn không thừa nhận?

– Rất đơn giản, tại hạ sẽ không đòi Thường tổng tuần sát trao người nữa, và tại hạ xin tuân theo lời dạy bảo của Thường tổng tuần sát!

Môn Nhân Kiệt cười nhạt quay sang nhìn Vân Yến Phi, hỏi:

– Vân đường chủ, nếu ta dùng sức mạnh ta tin chắc mười phần sẽ buộc Vân đường chủ phải gật đầu thừa nhận, bất quá ta không muốn làm thế vì Vân đường chủ cũng là một anh hùng hảo hán, “Bệnh lang trung” thành danh đã lâu và cũng được võ lâm đồng đạo khen ngợi ít nhiều, cố nhiên, ta vẫn biết Vân đường chủ có nỗi khổ tâm riêng vì bị giáo quy nên không thể thừa nhận nhưng ta lại tin Vân đường chủ không phải là người quá sợ sinh tử mà vu hãm cho người, tính mạng Môn Nhân Kiệt ta ở đây, chỉ cần lời nói của Vân đường chủ là có thể quyết định. Xin mời nói!

Câu nói dài dòng ấy của Môn Nhân Kiệt khiến “Bệnh lang trung” biến sắc liên hồi, dưới ánh mắt lạnh như đao của Thường Xuân Anh, thân hình hấn hơi run, cúi đầu xuống thấp. Đột nhiên, Vân Yến Phi ngang mạnh đầu lên, sắc mặt xanh xám, thần sắc rất dễ sợ quỳ một gối xuống đất:

– Bẩm tổng tòa, thuộc hạ xin được nhận hình phạt.

Một câu ấy là đủ nói lên tất cả. Môn Nhân Kiệt khen ngợi:

– Sự can đảm của Vân đường chủ đáng được khâm phục.

Sắc mặt Thường Xuân Anh lạnh như băng:

– Giỏi lắm, Vân Yến Phi, người anh hùng như thế ta sẽ thành toàn cho người.

Họ Thường phát tay áo chuẩn bị phát chưởng. Đột nhiên có một tiếng quát lạnh lùng từ ngoài cửa:

– Thường Xuân Anh, dừng tay lại!

Thường Xuân Anh giật mình vội thu tay lại cúi thân cung kính:

– Thuộc hạ xin cung nghênh đại cô nương.

Mùi thơm nức mũi, ngoài cửa uyển chuyển tiến vào thiếu nữ áo đen đẹp như hoa đào hoa lý nhưng lạnh như băng giá, bên cạnh thân nàng vẫn là thiếu niên áo đen và sau lưng nàng là hai đại hán tuần sát áo tía. Vừa bước vào cửa ánh mắt lạnh kinh người của nàng nhìn Thường Xuân Anh:

– Thường tổng tuần sát, đó là giáo quy của “Thiên Hương giáo”, hãy để ta phân xử.

Thường Xuân Anh lại giật mình cúi gằm đầu không dám nói một lời. Thiếu nữ “hừ” một tiếng chuyển sang nhìn Vân Yến Phi:

– Vân đường chủ, người đứng dậy lui về một bên!

Vân Yến Phi cung kính:

– Đa tạ đại cô nương và tổng tòa ban ân điển.

Hắn cúi đầu đứng lui lại một bên. Bấy giờ ánh mắt lạnh lẽo của nàng mới nhìn về Môn Nhân Kiệt:

– Các hạ cao minh khiến người bội phục.

Môn Nhân Kiệt cười nhạt:

– Sự nghiêm minh của Tây Môn cô nương cũng khiến người khâm kính.

Thiếu nữ cũng cười nhạt:

– Các hạ đến đây muốn gì ta đã biết rõ, vì bằng hữu mà các hạ nhúng tay vào chuyện này cũng là lẽ thường tình, xin cho Tây Môn Sương này nói vài câu, không biết các hạ có ưng nghe?

– Xin thưa với Tây Môn cô nương, cô nương cứ nói, còn riêng tại hạ, việc gì đáng tin tại hạ sẽ tin, việc gì không đáng tin tại hạ tất không tin.

– Thế nào là đáng tin, thế là không đáng tin?

– Thí dụ như những lời Tây Môn cô nương vừa nói xong hay như việc xử lý nghiêm minh công chính của cô nương, Môn Nhân Kiệt không dám không tin, trái lại, Môn Nhân Kiệt tất không dám tin.

Tây Môn Sương cười diễm lệ:

– Các hạ nói hay lắm, nhưng các hạ lấy gì để phân biệt lời nói của ta có thích hợp với hành động?...
Này, các hạ, ta nghe nói các hạ có gặp bọn “Triều Thiên bão”?

Môn Nhân Kiệt gật đầu:

– Đúng, tại hạ có gặp.

– Thế bọn chúng không cho các hạ biết tên “Cầm kiếm thư sinh” trong tay Thiên Hương giáo là giả, không phải là Văn Nhân Mỹ thật sao?

– Không, tại hạ chưa nghe...

– Vậy ta có thể cho các hạ biết ngay bây giờ.

– Môn Nhân Kiệt không dám không tin... Tên giả mạo “Cầm kiếm thư sinh” bây giờ ở đâu?

– Ta cho cắt hai tai hắn thả hắn đi rồi.

Môn Nhân Kiệt giật mình:

– Sao? Cô nương cắt hai tai hắn?

Tây Môn Sượng gật đầu:

– Đúng vậy, ta cố ý dần mặt Trác Không Quần, có gì không ổn thỏa chẳng?

– Cô nương đã phát hiện hắn là người giả có lẽ đã lột mặt nạ da người...

– Đúng vậy, ta đã nhìn thấy bộ mặt thật của hắn.

– Cô nương có nhận ra hấn là ai?

– Đương nhiên là thuộc hạ của Trác Không Quần, hấn tự nhận là được Trác Không Quần hóa trang buộc hấn mạo nhận “Cầm kiếm thư sinh” Văn Nhân Mỹ.

Môn Nhân Kiệt ngẩn người:

– Cô nương, tướng dạng hấn ra sao?

– Trung niên, tướng mạo cũng tầm thường...

Môn Nhân Kiệt giật mình lắm bầm lập lại:

– Trung niên, tướng mạo tầm thường...

– Đúng vậy, có gì là lạ?

Môn Nhân Kiệt vội đáp:

– Không có gì lạ, nhưng nếu như vậy quả nhiên là Trác thần quân đã tráo đổi Văn Nhân đại hiệp và như thế họ Trác đâu còn lo gì cho an nguy của bằng hữu chí thiết nữa?

Người Môn Nhân Kiệt run lên, y im bật. Tây Môn Sương kinh ngạc nhìn y:

– Các hạ, sao vậy? Chẳng lẽ...

Môn Nhân Kiệt thu hết bình tĩnh cười gượng:

– Không sao, Tây Môn cô nương, hãy gác chuyện Văn Nhân đại hiệp lại đó, tại hạ muốn thỉnh giáo cô nương về chuyện hỏa thiêu Trác phủ, giết chết Văn Nhân phu nhân và...

Tây Môn Sương chận lời:

– Các hạ, trận hỏa thiêu ấy không phải do người của “Thiên Hương giáo” phóng hỏa... Ta nghe nói Văn Nhân phu nhân và mấy thuộc hạ đã chết trong biển lửa.

– Thưa cô nương, đúng vậy.

– Nếu thế, không biết các hạ có nhớ một chuyện này không?

– Là chuyện gì?

– Là chuyện thân pháp bản lãnh của Văn Nhân phu nhân xưa nay nổi tiếng mẫn tiệp phi phạm.

– Điều đó có liên quan gì đến việc bị chết trong biển lửa?

– Tự nhiên có, chẳng những có mà phải nói là có liên quan rất lớn.

Môn Nhân Kiệt kinh dị:

– Xin cô nương nói rõ hơn.

– Văn Nhân phu nhân là người bản lãnh phi phạm không thể nào cam chịu chết trong hỏa tai ấy được, các hạ cứ nghĩ mà xem, đúng hay không?

Điều ấy kể ra cũng có lý, với bản lãnh của Văn Nhân phu nhân Mai Mộng Thu tại sao không thoát thân kịp giữa biển lửa ấy mà đành cam chịu chết một cách quá dễ dàng? Huống gì còn vị “Tiểu diện sát thần” Hứa Thường Lạc kia cũng đâu phải tay tầm thường?

Môn Nhân Kiệt ngăn người một lúc mới đáp:

– Đa tạ cô nương chỉ điểm, theo cao kiến của cô nương thì...

– Không dám, theo thiển kiến thì kẻ phóng hỏa chẳng phải là có võ công cao hơn Văn Nhân phu nhân gì nhưng trước đó hắn đã dự phòng trước điểm huyết khổng chế Văn Nhân phu nhân, rồi cho bọn thuộc hạ vây quanh Trác phủ buộc Văn Nhân phu nhân không thể trốn chạy, các hạ thấy đấy, Tây Môn Sương đây làm gì có công lực hơn Văn Nhân phu nhân mà hòng hãm hại người?

Môn Nhân Kiệt lại ngăn người hồi lâu:

– Cao kiến của Tây Môn cô nương thật đáng phục, có lẽ trước đó Văn Nhân phu nhân và các thuộc hạ đã bị điểm huyết, do đó mới không thể thoát thân...

Đột nhiên Tây Môn Sương “A” một tiếng:

– Các hạ biết chắc như thế ư?

– Môn Nhân Kiệt từng có mặt ở đó đến lúc lửa tắt và cũng đã từng lục lọi khắp các đồng tro tàn, lúc ấy Môn Nhân Kiệt có phát hiện thi thể Văn Nhân phu nhân và hai thuộc hạ đều nằm trong phòng tuyệt không có dấu hiệu gì đào thoát...

– Thế thì tại hạ hãy nghĩ xem trong “Thiên Hương giáo” có ai có công lực cao hơn Văn Nhân phu nhân mà hòng điểm huyết khổng chế người?

Môn Nhân Kiệt lắc đầu:

– Vâng... đúng là không có.

– Như vậy các hạ đã tin không phải do “Thiên Hương giáo” phóng hỏa rồi chứ?

Môn Nhân Kiệt im lặng không đáp. Tây Môn Sương trầm mặc một lúc rồi tiếp:

– Nói thực với các hạ, tuy “Thiên Hương giáo” bắt cóc Văn Nhân đại hiệp nhưng môn hạ “Thiên Hương giáo” từ trên xuống dưới không ai là không kính ngưỡng sự hào hiệp nhân nghĩa của Văn Nhân đại hiệp, do đó “Thiên Hương giáo” tuyệt đối không thể...

– Từ đây Môn Nhân Kiệt không dám làm phiền quý giáo về việc ấy nữa...

– Đa tạ các hạ, xem ra các hạ cũng là nhân vật đáng cho người kính phục lắm.

– Không dám. Môn Nhân Kiệt chỉ là một thư sinh lạc phách, chỉ có điều cũng biết phân phải trái thị phi... ngoài ra còn có việc này, tại duyên cớ gì mà quý giáo bắt cóc Văn Nhân đại hiệp?

Tây Môn Sương nhăn mày một thoáng rồi đáp:

– Đó là chuyện cơ mật của bản giáo, xin tha tội không thể tiết lộ.

– Môn Nhân Kiệt không dám cưỡng ép... nhưng... với cách nào mà quý giáo biết được ngày sinh tháng đẻ của Văn Nhân đại hiệp?

– Đó là nhờ nghe một người nói lại.

– Người ấy là ai?

– Các hạ, ta chỉ có thể nói với các hạ đó là một lão nhân, còn tên tuổi lão nhân ấy là gì, hành tung ra sao chính ta cũng không biết!

– Thế ư, cô nương, lão nhân ấy hiện ở đâu?

· Tây Môn Sương lắc đầu:

– Cái ấy ta không thể nói.

– Cô nương, cứ theo tại hạ biết, trên đời này có rất ít người biết được ngày sinh tháng đẻ của Văn Nhân đại hiệp, tất cả nhiều nhất chỉ năm người đó là phu thê Văn Nhân đại hiệp, Trác thần quân và vị bằng hữu “Thiên diện độc hành khách” Lệnh Hồ Kỳ, còn một người là...

Y vội ngưng lời hỏi:

– Cô nương vừa nói lão nhân ấy là...

– Một lão nhân không biết tên tuổi lai lịch, sao?

Môn Nhân Kiệt ngẩn ngơ hồi lâu mới hỏi được:

– Cô nương có thể cho tại hạ biết hình dạng lão nhân ấy được chăng?

– Xin tha cho ta không thể tuân lệnh, chính ta cũng chưa hề gặp lão nhân ấy.

– Thế... thế... ai là người đã gặp lão nhân?

– Các hạ, cái ấy ta cũng không thể nói vì ta chỉ cần cho các hạ biết ai đã gặp lão nhân ấy là coi như đã tiết lộ hết thảy, sở dĩ...

– Cô nương có biết vị lão nhân ấy có thể chính là người mà Văn Nhân đại hiệp khổ công bốn ba tìm đã lâu... mà chưa đoạt được...

Đột nhiên y ngưng bật. Tây Môn Sương kinh dị hỏi liền:

– Các hạ, chưa đoạt được cái gì?

Chương 28

LÃO NHÂN BÍ MẬT

Môn Nhân Kiệt lắc đầu:

– Cô nương, xin tha cho tại hạ không thể phụng báo.

Tây Môn Sương cười uyển chuyển:

– Thế ư? Ta và các hạ đều có nỗi khổ tâm, đã thế, không nên cưỡng ép nhau làm gì!

– Cô nương...

– Tốt nhất là các hạ chớ cho ta biết vì các hạ dù có nói đi nữa ta cũng không thể đem điều mình biết nói cho các hạ nghe được đâu, đương nhiên, nếu các hạ không sợ thiệt thòi thì điều ấy lại khác.

Môn Nhân Kiệt ngẩn mặt:

– Dù tại hạ có nói cô nương không thể cho biết ư?

Tây Môn Sương gật đầu:

– Đúng vậy, các hạ.

– Cô nương, sự việc rất nghiêm trọng, nếu như cô nương không chịu nói...

– Các hạ sẽ dùng sức mạnh?

Môn Nhân Kiệt gật đầu:

– Đúng vậy, việc bất đắc dĩ, xin cô nương rộng lượng tha thứ.

Thường Xuân Anh đảo mắt hung dữ bước lên một bước. Tây Môn Sương đưa cánh tay trắng như ngọc lên làm hiệu:

– Thường tổng tuần sát, lùi về sau!

Thường Xuân Anh sợ hãi lui lại. Tây Môn Sương đưa cặp mắt đẹp mà lạnh như băng nhìn Môn Nhân Kiệt:

– Các hạ, ta sẽ không trả đòn, các hạ muốn dùng sức mạnh thì xin mời!

– Cô nương... nói vậy là có ý gì?

– Ta biết ta không phải là địch thủ của các hạ, vả chăng chúng ta không oán không thù nữ nào dụng võ với nhau, ấy chỉ vì các hạ muốn thì ta mới cứ việc động thủ!

Môn Nhân Kiệt lạnh nét mặt:

– Đã như thế, tại hạ xin chịu tội!

Y giờ cao chưởng rồi biến trảo từ từ chụp tới Tây Môn Sương. Thường Xuân Anh biến sắc chăm chăm nhìn vào chiêu thế Môn Nhân Kiệt, song chưởng đề vận chân lực. Đột nhiên thiếu niên áo đen kêu lớn:

– Dì Sương, sao lại để...

Tây Môn Sương mỉm cười lạnh lùng:

– Mai Lãnh! Đây là chuyện riêng của dì, cháu chớ xen vào.

Thiếu niên chuyển qua Môn Nhân Kiệt quát to:

– Nếu ngươi động tới ngón tay dì Sương chớ trách ta đổ máu...

Tây Môn Sương vẫn cười uyển chuyển:

– Mai Lãnh, cháu ngốc thế, dù chúng ta hợp thủ cũng khó đối địch với y quá mười chiêu.

Thiếu niên vùng vằng:

– Dì Sương, cháu không tin!

– Tin hay không tùy cháu nhưng dì tuyệt đối không chấp nhận cho cháu vọng động, nếu không chớ trách dì vĩnh viễn không nhìn tới cháu nữa.

Thiếu niên áo đen kinh hoảng:

– Thế nhưng, dì Sương làm sao cháu để y đụng tới...

Tây Môn Sương lắc đầu:

– Không sao đâu, Mai Lãnh, cháu không thấy lúc này y đối với Vân đường chủ ra sao ư? Tại sao cháu không tin y cũng đối với dì đến thế là cùng?

Trong lúc nói chuyện, năm ngón tay như năm móc câu của Môn Nhân Kiệt đã chậm chạp chụp gần tới trước mặt Tây Môn Sương, nàng nhìn thấy cánh tay của y, ánh mắt đẹp lộ ra nét lạ lùng. Vừa lúc, Môn Nhân Kiệt trầm tay xuống thu trảo về than dài:

– Cô nương, tại hạ không thể...

Y lắc đầu im bật. Hình như Tây Môn Sương bị kích động bất ngờ, nàng lập tức bình tĩnh hai mắt chăm chú nhìn sắc mặt vàng bệch của Môn Nhân Kiệt:

– Câu chuyện ấy với các hạ trọng yếu lắm sao?

Môn Nhân Kiệt gật đầu nhưng rồi lại lắc đầu:

– Không phải trọng yếu đối với tại hạ mà là trọng yếu đối với Văn Nhân đại hiệp.

Tây Môn Sương nhướng cặp lông mày liễu, sắc mặt lạ lùng:

– Thế ra các hạ...

Nàng định nói gì đó nhưng rồi lại dừng. Môn Nhân Kiệt lắc đầu than:

– Đa tạ cô nương, hảo ý của cô nương tại hạ xin tâm lãnh, tại hạ đã biết nỗi khổ tâm của cô nương và

không muốn đẩy cô nương vào chỗ khó khăn, cô nương không nói cũng không sao!

Tây Môn Sương như lại bị kích động, nàng đưa ánh mắt lạ lùng:

– Tây Môn Sương cũng xin đa tạ Môn đại hiệp.

– Cô nương không nên khách sáo... Tại hạ tuy không biết vì nguyên cớ gì quý giáo bắt cóc Văn Nhân đại hiệp nhưng tại hạ biết tất quý giáo phải có thâm ý gì đó, bây giờ người mà quý giáo bắt cóc được lại là giả, chẳng lẽ...

Tây Môn Sương chận lời:

– Điều ấy ta có tính đến, do đó ta đã buộc bọn “Triều Thiên bảo” chuyển lời cho Trác Không Quần, đợi Trác Không Quần chút nữa đến đây chúng ta sẽ ba mặt một lời.

Môn Nhân Kiệt lắc đầu than:

– Có lẽ mọi việc đã hỏng cả rồi, cứ theo tại hạ biết, vị “Cầm kiếm thư sinh” kia đã không còn ở trên đời này nữa.

Tây Môn Sương ngăn người rồi buột kêu:

– Các hạ... các hạ nói vậy là sao?

– Cô nương còn nhớ tại hạ có nói đã từng lục tung đống tro tàn sau hỏa nạn ở Trác phủ chứ?

Tây Môn Sương gật đầu:

– Ta nhớ, lẽ nào...

– Trong đồng tro tàn ấy có tất cả bốn xác chết cháy đen, một là Văn Nhân phu nhân, một là “Tiểu diện sát thân” Hứa Thường Lạc, một là xác cao thủ khác, còn một chẳng biết là ai... cả bốn thi thể ấy đều nằm chết tại dưới lầu, lúc ấy tại hạ chưa nhận ra là ai, nay nghĩ lại...

Y lắc đầu im miệng không nói. Tây Môn Sương kinh dị, vội hỏi:

– Phải chăng Môn đại hiệp có ý nói đó là Văn Nhân đại hiệp...

– Chỉ mong không đúng nhưng tiếc thay tám chín phần mười là không thể sai.

Tây Môn Sương biến hẳn sắc mặt thân thể hơi run lên nhưng chỉ thoáng chốc nàng lấy lại được bình tĩnh:

– Không đúng đâu, Trác Không Quần không thể để cho bằng hữu chí thiết...

– Họ Trác lúc ấy không thể nào cứu viện được nữa, vả chẳng thần quân đâu thể biết trước bọn ác độc kia lại phóng hỏa.

Tây Môn Sương lắc đầu:

– Không thể được, không thể được, người hiền tất gặp lành, “Cầm kiếm thư sinh” là kỳ tài nhân nghĩa trên đời, lẽ nào lại bị thê thảm...

Hình như nàng không dám nói đến tiếng “chết” nên đột nhiên im bật. Môn Nhân Kiệt lắc đầu than:

– Việc này thực khó mà nói, trời xanh vốn ghen ghét kẻ có tài, mấy năm nay Văn Nhân đại hiệp đã chẳng gặp toàn điều bi thảm đó sao? Mệnh thế ấy, vận thế ấy, vả chẳng với võ công Văn Nhân phu nhân và Hứa Thường Lạc mà còn chưa thoát thân nổi, còn Văn Nhân đại hiệp thân bị bạo bệnh, thần trí mơ hồ, làm sao thoát thân một mình được?

Tây Môn Sương run lên, nàng từ từ cúi đầu, nhưng rồi đột nhiên nàng lại ngẩng đầu lên:

– Cứ đợi Trác Không Quần đến đây ta sẽ hỏi trực tiếp...

– Giả như thần quân cũng xác nhận Văn Nhân đại hiệp đã táng thân trong biển lửa ấy thì sao?

Tây Môn Sương run hai vai bé nhỏ nhưng nàng lắc mạnh đầu:

– Ta vẫn không tin, ta tuyệt đối không tin...

Thình lình vừa lúc ấy có một hán tử áo xám bước vào cung kính trước mặt Tây Môn Sương:

– Bẩm đại cô nương, Trác Không Quần đã đến...

Tây Môn Sương thay đổi nét mặt:

– Hắn đến thật đúng lúc, hắn đến đâu rồi?

– Bẩm cô nương, còn cách trấn này nửa dặm đường.

Chưa dứt lời đã nghe nhiều tiếng vó ngựa dập dồn từ ngoài tiểu trấn vọng đến, trong chớp mắt tiếng vó ngựa đã đến gần. Tây Môn Sưông vẫy tay ra hiệu:

– Thường tổng tuần sát, theo ta ra ngoài đón bọn chúng.

Nàng chuyển thân dẫn thiếu niên áo đen bước ra liền. Thường Xuân Anh và hai đại hán tuần sát áo tía cũng vội bước theo. Môn Nhân Kiệt chau mày bước luôn sau lưng họ. Vừa ra tới cửa đã thấy ánh đèn sáng rực, hai hán tử áo xám cầm hai đèn lồng cực to phân đứng hai bên cửa. Ánh sáng chiếu rực rỡ cả một khúc đường. Trong thoáng chốc tiếng vó ngựa đã tới gần, từ góc đường xa ngoặt tới mười cỗ tuần mã, trên yên, người đi đầu chính là “Thất tuyệt thần quân” Trác Không Quân. Sau lưng hắn là Tôn Bất Tiểu và tổng quản Trác phủ “Chấn thiên thủ” Đồng Thiên Giáp và nhiều tên cao thủ Trác phủ khác.

Sau cùng lại có mười kỵ sĩ nữa là bọn “Triều Thiên bảo”, nhưng lần này chỉ có hán tử áo trắng và hai tên hán tử áo vàng là ngồi trên yên, còn Vu Trấn Đông và sáu tên hán tử áo vàng khác thì nằm sõng soài trên ngựa. Tên hán tử áo trắng trông rất thảm hại vì áo quần đã bị rách bươm để lộ máu thịt bầy nhầy khắp nơi trên mình.

Trác Không Quân giục ngựa tới gần còn cách khoảng mười trượng liền phi thân xuống ngựa, dẫn bọn Tôn Bất Tiếu, Đồng Thiên Giáp bước đến gần hai trượng. Đến đấy hấn mới dừng chân, sắc mặt lạnh lẽo kinh dị nhìn Môn Nhân Kiệt trước tiên. Môn Nhân Kiệt vội vàng ôm quyền:

– Thần quân, Môn Nhân Kiệt có đây.

Trác Không Quân cười gằn:

– Môn đại hiệp quả thật rất giỏi thuật “dịch dung” cải đổi bộ mặt...

Môn Nhân Kiệt chưa kịp đáp lời, hấn đã đưa mắt nhìn sang các người “Thiên Hương giáo”:

– Vị nào là thủ lĩnh ở đây?

Tây Môn Sương lạnh lùng đáp:

– Người có thể nói chuyện với bản cô nương đây.

– Cô nương là ai?

– Người định có ý tìm ai?

Trác Không Quân hơi biến sắc:

– Được, tạm thời hãy gác qua mọi chuyện khác, ta chỉ hỏi cô nương “Triều Thiên bảo” có thù hận gì với cô nương, cô nương đuổi bọn họ đi là đủ rồi, tại sao lại chặn giữa đường hạ độc thủ giết hết bảy cao thủ chỉ chừa lại ba?

Câu nói ấy chẳng những chỉ làm “Thiên Hương giáo” đệ tử giật mình mà đến Môn Nhân Kiệt cũng phải ngạc nhiên, Thường Xuân Anh lập tức biến sắc quát to:

– Trác Không Quần chớ có bịa đặt ngậm máu phun người!

Trác Không Quần chưa đáp, Tôn Bất Tiểu từ sau đã chen lên ánh mắt lạnh lẽo nhìn Thường Xuân Anh:

– Người là ai dám gọi thẳng tên húy của thần quân và nói năng vô lễ với Thần quân?

Thường Xuân Anh cười nhạt:

– “Bát Tý Ngọc Na Tra” Thường Xuân Anh, người là ai?

Sắc mặt Tôn Bất Tiểu biến hẳn:

– Thì ra là “Bát Tý Ngọc Na Tra”. Ta là Tôn Bất Tiểu.

Thường Xuân Anh cũng biến sắc:

– Có lẽ là “Lãnh diện ác quỷ” cùng nổi tiếng võ lâm với “Tiểu diện sát thần” chăng?

– Đúng vậy, đêm nay ác quỷ ta xin lãnh giáo Na Tra người xem sao!

– Thế thì hay lắm, Thường mỗ cũng đang muốn lãnh giáo đây.

Tôn Bất Tiểu đang định động thủ thành linh Trác Không Quần quát to:

– Bất Tiểu, lui lại, đợi chút nữa động thủ chưa muộn!

Tôn Bất Tiểu cung kính cúi thân lui về sau. Trác Không Quần lại chú mục vào Tây Môn Sương:

– Hắn cho rằng ta bịt đặt ngậm máu phun người, còn cô nương thì sao?

Tây Môn Sương lạnh lùng:

– Chính hắn đại biểu nói thay ta đó!

Trác Không Quần gật đầu:

– Hay lắm, xưa nay Trác mỗ hành sự là chỉ cần hợp với đạo lý, ta sẽ buộc cô nương không còn cách chối tội...

Hắn đưa tay vẫy sau lưng gọi:

– Bạch hiền đệ, mời đến đây!

Hán tử áo trắng dẫn theo hán tử áo vàng bước tới, thần sắc hán tử áo trắng sợ và ánh mắt đầy bi phẫn hận thù chăm chăm nhìn “Bát Tý Ngọc Na Tra” Thường Xuân Anh. Trác Không Quần chỉ hán tử áo trắng ấy:

– Vị này là Bạch Văn Lượng kết giao tam đệ với “Triều Thiên bảo” Lôi bảo chủ, sáng nay cô nương đã có gặp.

Tây Môn Sương gật đầu:

– Đã có gặp.

Trác Không Quần gật đầu nhìn Bạch Văn Lượng:

– Bạch hiền đệ, chúng đều có tại đây, là ai đã hành hung hạ độc thủ các hiền đệ nào?

Bạch Văn Lượng chỉ thẳng vào mặt Thường Xuân Anh rồi lại chỉ Vân Yến Phi, gào to:

– Chính là hai tên thất phu ấy dẫn theo hơn hai mươi người...

Thường Xuân Anh, Vân Yến Phi đều biến sắc, Thường Xuân Anh đang định cãi nhưng Tây Môn Sương đã giơ tay làm hiệu:

– Cứ để hắn nói cho hết.

Bạch Văn Lượng vẫn gào:

– Còn có gì đáng nói nữa? Hai tên thất phu ấy lẳng lặng đuổi theo chúng ta hạ liên độc thủ.

Tây Môn Sương hỏi:

– Người nói xong chưa?

Bạch Văn Lượng đáp:

– Nói xong rồi.

– Xem tình trạng của người, ta không dám nói là người bịa đặt dựng chuyện ngậm máu phun người,

nhưng ta cần cho người biết, hai thuộc hạ của ta chưa hề rời khỏi đây giây phút nào...

Bạch Văn Lượng gân cổ:

– Nếu ta là cô nương ta cũng nói như vậy được.

Tây Môn Sương lạnh sắc mặt, lạnh nhạt tiếp:

– Ta không thêm tự bào chữa, ta mà có ý giết các người thật, tại sao ta cần tha cho các người ra đi, ta tự tin nếu ta muốn giết là giết ngay được!

Sắc mặt Bạch Văn Lượng rất thê lương không đáp. Đột nhiên Trác Không Quần cất lời:

– Bây giờ cô nương đã làm được việc ấy, chỉ vì sau mới hối hận sai người đuổi theo giết chúng, điều ấy hoàn toàn có khả năng, đồng thời chính mắt ba tên này nhìn thấy, chính thân chúng cũng thụ thương chẳng lẽ lại còn lằm?

Tây Môn Sương đáp:

– Hai thuộc hạ ta không rời tiểu trấn nửa bước, điều ấy cũng không thể lằm.

Trác Không Quần cười lạnh:

– Bạch hiền đệ lúc nãy nói rất đúng, đối hần là cô nương hần cũng nói được như vậy, quý thuộc hạ nếu không rời khỏi nơi đây, lẽ nào bọn “Triều Thiên bảo” lại tự sát sao?

Tây Môn Sương:

– Cũng có thể do người khác giá họa...

– Có đến ba nhân chứng thấy tận mắt đâu phải dễ để cô nương chối tội...

Đột nhiên Môn Nhân Kiệt bước lên một bước ôm quyền:

– Thần quân, có thể cho tại hạ nói vài lời?

– Mời Môn đại hiệp, Trác mỗ xin rửa tai lắng nghe.

– Không dám, đa tạ Thần quân...

Họ Môn chuyển nhìn Bạch Văn Lượng:

– Bạch đại hiệp còn nhớ tại hạ chứ?

Bạch Văn Lượng gật đầu:

– Đương nhiên là nhớ, hôm nay ta có gặp các hạ trên đường, sao lại quên được?

Môn Nhân Kiệt cười nhạt:

– Tại hạ xin hỏi, mấy người quý bảo bị hại xảy ra trước khi gặp tại hạ hay sau khi gặp tại hạ?

Bạch Văn Lượng ngăn người:

– Sao các hạ lại hỏi vậy, khi chúng ta gặp nhau giữa đường, chính các hạ còn thấy chúng ta rất khỏe mạnh và nhị huynh ta vẫn còn nói chuyện với các hạ đó thôi.

Môn Nhân Kiệt gật đầu:

– Vậy thì tại hạ có thể nói với Bạch đại hiệp khi tại hạ triển khai thân pháp đến tiểu trấn này đúng là đã có vị họ Vân này ở trong trấn.

Bạch Văn Lượng:

– Ý các hạ muốn nói là...

– Là chứng minh vị họ Vân đây hoàn toàn không rời khỏi trấn này.

– Có lẽ hẳn về trước các hạ chẳng...

– Người nào thì tại hạ không dám nói nhưng còn vị họ Vân này tại hạ có thể xin lỗi, dù cho hẳn chạy trước trăm trượng vẫn không mau bằng tại hạ.

Thình lình Trác Không Quần nói:

– Điều ấy Trác mỗ tin được, Môn đại hiệp thân pháp tuyệt kỹ thâm hậu ai mà hơn được?

– Thần quân quá khen...

Bạch Văn Lượng lạnh lùng:

– Ta lấy gì tin lời các hạ là thật hay giả.

– Bình sinh Môn Nhân Kiệt chưa hề nói lời hư ngụy, sự việc liên quan tới mạng sống và thù oán hai bên, tại hạ càng không dám, vả chẳng, tại hạ đâu có việc gì phải bênh vực cho ai?

Bạch Văn Lượng:

– Các hạ nên biết chỉ với mấy câu ấy mà đủ sao?

– Tại hạ không dám ép Bạch đại hiệp tin, bất quá tại hạ chỉ là kẻ thứ ba khách quan không nỡ nhìn thấy hai bên hiểu lầm, cũng không muốn chư vị bị người khác lợi dụng gây thù oán nên đành nói thật như vậy.

Bạch Văn Lượng gầm lớn:

– Thế ta tận mắt nhìn thấy và lại còn động thủ cả với hai tên thất phu ấy thì giải thích làm sao?

– Điều ấy có thể là do có người cải trang mạo xưng giá họa...

Bạch Văn Lượng cười gằn:

– Tiếc rằng mấy mạng người kia không thể vì hai tiếng “có thể” mà giải quyết được!

Môn Nhân Kiệt chau mày nhìn qua Trác Không Quân, dĩ nhiên Trác Không Quân lạnh nhạt nói:

– Sự việc do Bạch hiền đệ thấy tận mắt lại còn động thủ với chúng, nhân chúng có tới ba, Trác mỗ thân là bằng hữu, không thể chối từ bốn phận xử trị công minh, mong Môn đại hiệp thông hiểu giùm.

Thình lình có tiếng Bạch Văn Lượng hỏi:

– Môn đại hiệp làm gì ở đây?

Môn Nhân Kiệt chuyển mục quang qua hấn:

– Bạch đại hiệp không nhớ lời tại hạ đã nói sao?

– Vì muốn cứu Văn Nhân đại hiệp?

Môn Nhân Kiệt gật đầu:

– Đúng vậy, Bạch đại hiệp.

– Môn đại hiệp đã cứu được Văn Nhân đại hiệp chưa?

– Chưa, chỉ vì...

Bạch Văn Lượng cười gằn:

– Môn đại hiệp vốn đến đây để cứu Văn Nhân đại hiệp, bây giờ chẳng những chưa hề cứu được mà còn đứng về phe bọn người chưa rõ lai lịch kia, thực khiến người khó hiểu.

Môn Nhân Kiệt cả cười:

– Chẳng có gì khó hiểu vì vị Văn Nhân đại hiệp kia chỉ là người giả do người khác cải trang mạo xưng. Điều ấy Trác thần quân ắt biết rõ.

Bạch Văn Lượng chưa kịp nói gì, Trác Không Quần đã gật đầu chen vào:

– Đúng vậy, Trác mỗ có thể chứng minh, đây là chuyện thật.

Bạch Văn Lượng giật mình kinh ngạc:

– Thần quân, như thế là thế nào?

Trác Không Quần đáp:

– Rất đơn giản, Trác mỗ há nữ khinh suất giao bằng hữu chí thân cho người chữa trị, hà huống Trác mỗ biết chắc vị Trại Hoa Đà kia có ý bất lương?

Bạch Văn Lượng sực hiểu “A” một tiếng:

– Thế ra Thần quân cho gửi “Võ lâm thiếp”...

Trác Không Quân đưa tay chỉ các môn hạ “Thiên Hương giáo”:

– Chỉ vì truy tầm tung tích bọn người kia.

Bạch Văn Lượng:

– Thế hiện nay Văn Nhân đại hiệp...

Sắc mặt Trác Không Quân bi thảm:

– Ta giấu Văn Nhân nhị đệ trong một tiểu lâu nhưng khi ta đuổi bọn gian tặc xuống “Thục cương” Trác phủ đã bị người phóng hỏa, phu phụ Văn Nhân nhị đệ đã bị thiêu sống.

Bạch Văn Lượng buột miệng kêu một tiếng kinh dị. Tây Môn Sương biến hẳn sắc mặt vội quát lớn:

– Trác Không Quân, người nói Văn Nhân đại hiệp đã...

Trác Không Quân lạnh lẽo gật đầu:

– Đúng vậy, chẳng lẽ cô nương còn chưa biết?

Tây Môn Sương dường như không nghe, nàng lắc đầu kêu liên tiếp:

– Không thể được, không thể được, tuyệt đối không được, tuyệt đối đại hiệp không thể bị...

Không nghe câu nói sau đó của nàng chỉ thấy hai cánh môi nàng run lên bần bật không nghe rõ những tiếng gì nữa. Trác Không Quần “hừ” lạnh một tiếng:

-- Bọn người không biết Văn Nhân đại hiệp vẫn còn ở trong Trác phủ, nếu không các người đã bắt cóc người trước rồi mới phóng hỏa sau rồi...

Tây Môn Sương nghiêm lạnh sắc mặt:

– Trác Không Quần, người cũng cho rằng chúng ta là người phóng hỏa thiêu Trác phủ?

Trác Không Quần bật cười lạnh:

– Trừ các người ra, Trác mỗ tuyệt không nghĩ ra là ai khác...

– Vị Môn đại hiệp đây cũng cho rằng chúng ta phóng hỏa, nhưng bây giờ Môn đại hiệp đã tin người phóng hỏa là một người khác...

Trác Không Quần cắt lời:

– Môn đại hiệp là Môn đại hiệp, Trác mỗ là Trác mỗ.

Môn Nhân Kiệt hơi cung tay:

– Thần quân...

Trác Không Quần vẫn lạnh lẽo:

– Môn đại hiệp phải chăng vì trượng nghĩa bênh vực vài lời cho họ?

Môn Nhân Kiệt không để ý, cứ nói:

– Thần quân, sự thực cô nương đây nói rất có lý, thần quân nên lắng nghe.

– Môn đại hiệp vì người trượng nghĩa, Trác mỗ xin rửa tai lắng nghe.

Môn Nhân Kiệt khiêm tốn đáp một câu rồi đem những lời Tây Môn Sương vừa nói với y ra thuật lại. Nghe xong, Trác Không Quần cười gằn:

– Môn đại hiệp, Trác mỗ thừa nhận cô nương ấy nói cũng có phần hữu lý và vẫn biết trong bọn họ chẳng có ai bản lĩnh cao hơn đệ muội Trác mỗ. Nhưng, Môn đại hiệp có dám bảo đảm lúc ấy bọn họ không có cao thủ nào bên cạnh phụ trợ không?

Môn Nhân Kiệt ngẩn người, lập tức bình tĩnh:

– Tại hạ không tin cô nương này lại là người đặt điều dối gạt người.

Tây Môn Sương cảm kích nhìn y một cái, Trác Không Quần lãnh đạm:

– Trác mỗ đã vừa nói qua, Môn đại hiệp là Môn đại hiệp, Trác mỗ vẫn là Trác mỗ.

Chợt Bạch Văn Lượng xen vào như có ý châm chọc:

– Không biết vị cô nương đây có thủ thuật gì mà khiến Môn đại hiệp quá tin như thế?

Tây Môn Sương đỏ bừng mặt rồi lập tức lạnh băng:

– Người nói vậy là có ý gì?

Bạch Văn Lượng cười hăng hắc:

– Cái đó nên hỏi tự cô nương mới rõ.

Môn Nhân Kiệt đưa mắt nhìn qua Bạch Văn Lượng:

– Bạch đại hiệp nói câu ấy chẳng lẽ không sợ tổn thất thanh danh “Triều Thiên bảo” và sút mẻ thân phận Bạch đại hiệp sao?

Bạch Văn Lượng vẫn cười hăng hắc:

– Cái ấy chẳng quan trọng gì, cái quan trọng là Môn đại hiệp chớ quên Môn đại hiệp vẫn nói đã từng chịu ân huệ của Văn Nhân đại hiệp!

– Sự thực là thế, giao tình của tại hạ và Văn Nhân đại hiệp e rằng không kém gì giao tình giữa Văn Nhân đại hiệp và Trác thần quân!

Bạch Văn Lượng lắc đầu:

– Nói như thế càng khiến người khó hiểu.

– Chẳng có gì khó hiểu, Môn Nhân Kiệt vốn chỉ là người trọng hai chữ “đạo nghĩa” mà thôi.

– Điều ấy có thật hay không e rằng chỉ có mình Môn đại hiệp tự biết lấy.

– Tùy Bạch đại hiệp muốn nói sao cũng được, Môn Nhân Kiệt ngửa không then với trời cúi không then với người, không hề lay động vì lời khen chê của Bạch đại hiệp!

Thiếu niên áo đen đột nhiên quát to một tiếng tung thân tới định động thủ. Tây Môn Sương đã kịp kéo tay thiếu niên lại:

– Mai Lãnh, đây là việc của dì, chúng ta nên học tính nhẫn nại của Môn đại hiệp.

Bạch Văn Lượng cất tiếng cười lớn:

– Cuối cùng cũng lộ ra là cùng tâm cùng ý... ha... ha...

Thường Xuân Anh nghiêm mặt quát:

– Thất phu, liệu hồn mất mạng đó!

Họ lượng định tung thân đến nhưng Trác Không Quân đã ngăn lại:

– Bạch hiền đệ, đấu khẩu vô bổ, như vậy đủ rồi, để hôm nay ta giải quyết tội đót Trác phủ...

Tây Môn Sương chau mày lạnh lẽo:

– Trác Không Quân, ngươi thật là...

– Trác mỗ suốt đời không nói bậy một lời, hà huống đó là chuyện lớn ấy?

– Trác Không Quần, người chỉ là một tên không biết thị phi, chẳng hiểu trắng đen.

– Cô nương cứ tìm hết thiên hạ xem có ai dám nói Trác mỗ là người không hiểu trắng đen, bình sinh Trác mỗ không hề oan uổng, ép bức ai, nhưng cũng tuyệt không buông tha kẻ gian ác.

Tây Môn Sương đang định nói nữa, Trác Không Quần đã kịp vẫy tay:

– Cô nương không cần phí lời, dù cô nương có hoa ngôn xảo ngữ tới đâu cũng chẳng động tâm Trác mỗ được đâu!

Đột nhiên Môn Nhân Kiệt xen vào:

– Thần quân, nóng lòng báo thù cho bằng hữu thực khiến tại hạ khâm phục nhưng chưa tra xét rõ minh bạch đã muốn dùng võ với người...

Trác Không Quần ngắt lời:

– Phải chăng Môn đại hiệp muốn vì nghĩa xen vào chuyện của Trác mỗ.

– Thần quân, Môn Nhân Kiệt không dám...

– Thế thì, đây là chuyện của Trác mỗ với “Thiên Hương giáo”. Trác mỗ yêu cầu Môn đại hiệp đứng ngoài,

trừ khi Môn đại hiệp muốn cây nghĩa xen vào, nếu không xin đừng can dự.

Tây Môn Sương cũng nói bồi vào:

– Môn đại hiệp, Trác Không Quân nói không sai, xin Môn đại hiệp...

Môn Nhân Kiệt cả cười lắc đầu:

– Cô nương lầm rồi, tại hạ không nghiêng về ai...

Tây Môn Sương khẽ cúi đầu:

– Như thế hay lắm...

Tiếp đó nàng chuyển nhìn Trác Không Quân:

– Trác Không Quân, ta không muốn nói nhiều, người thích giải quyết ra sao?

Trác Không Quân sát khí đột hiện:

– Hào kiệt nữ lưu, thật đáng kính phục, trước tiên ta muốn biết rõ lai lịch cô nương...

– Nếu chẳng may chúng ta thất bại, người sợ gì không hỏi ra lai lịch?

– Hay lắm, Bất Tiểu, Thiên Giáp! Hạ thủ không cần lưu tình!

Tôn Bất Tiểu và Đồng Thiên Giáp vâng lệnh động thân.

Đột nhiên Môn Nhân Kiệt cất tiếng quát:

– Chờ động thủ.

Tiếng quát tuy không lớn lắm nhưng chấn động màng nhĩ Tôn Bất Tiểu và Đồng Thiên Giáp, cả hai lay chuyển biến sắc, tiếp đó là tiếng đe dọa của y:

– Bất cứ ai ra tay trước chờ trách tại hạ hạ thủ vô tình, hãy lui lại sau!

Trác Không Quân cũng biến sắc găm to:

– Môn đại hiệp, người thực muốn xen vào chuyện của Trác mỗ?

Môn Nhân Kiệt lắc đầu cười nhạt:

– Môn Nhân Kiệt không dám, chỉ vì không muốn nhìn Trác thần quân giận dữ uy hiếp người vô tội tự thương tổn thanh danh cả đời của Thần quân.

– Đó là chuyện của Trác mỗ...

– Nhưng Thần quân là bằng hữu của Văn Nhân đại hiệp, tại hạ cũng là bằng hữu của Văn Nhân đại hiệp.

Mời các bạn tìm đọc:

